Digitaliseret af | Digitised by

DET KGL. BIBLIOTEK
Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):	Maupassant, Guy de.; af Guy de Maupassant ; paa Dansk ved Loulou Lassen ; Illustrationer af Cortazzo, Træsnit af G. Lemoine.
Titel | Title:	Yvette og andre Fortællinger
Udgivet år og sted | Publication time and place:	København : A. Christiansens Forlag, 1908
Fysiske størrelse | Physical extent:	320 s. :

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

58,-309.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 58 8°

1 1 58 0 8 12145 5

+ REX

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

SAMLEDE VÆRKER AF

GUY DE MAUPASSANT

YVETTE

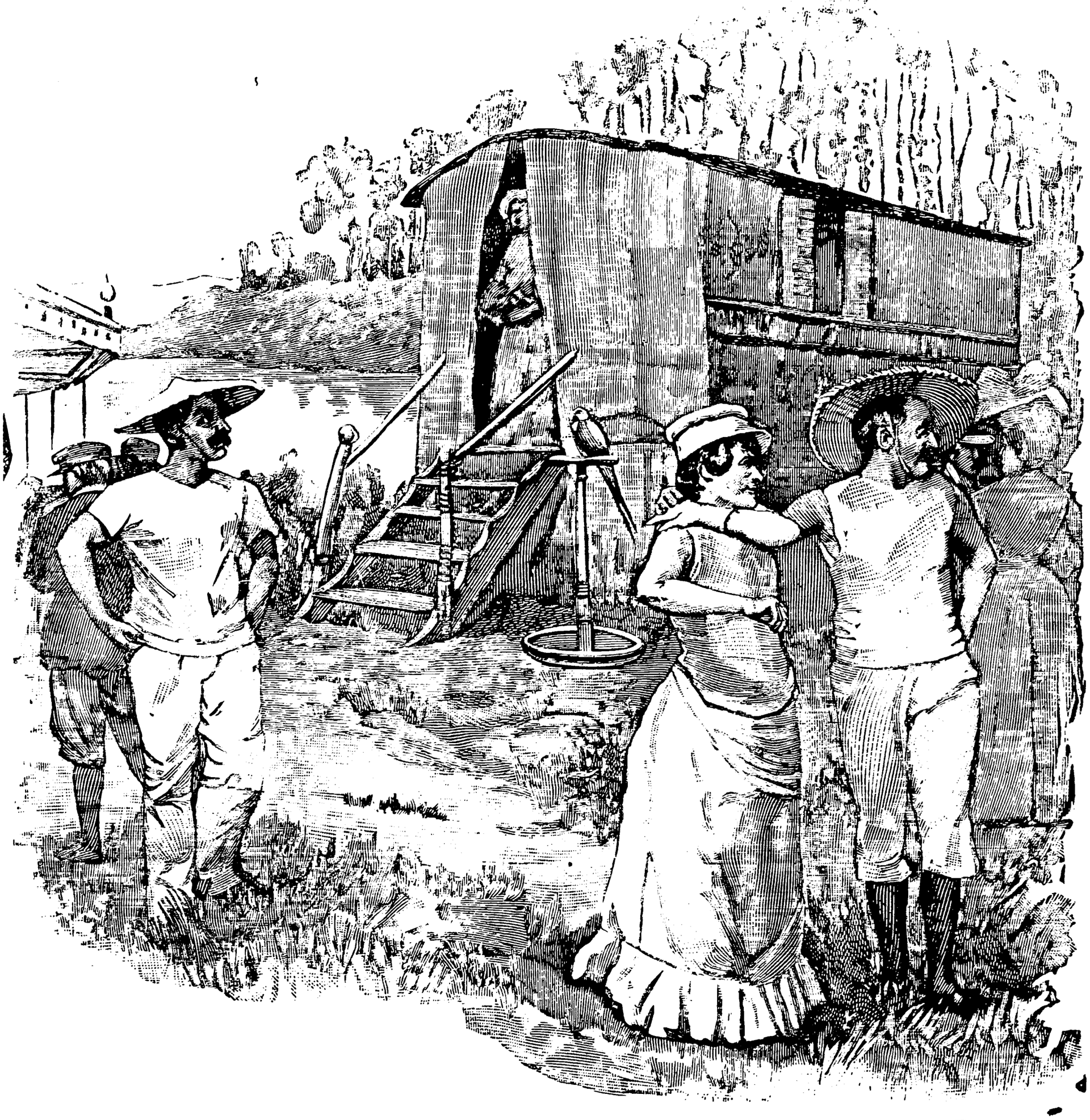

Illustreret af

CORTAZZO.

Paa Dansk ved

LOULOU LASSEN

Træsnit af

G. LEMOINE

PARIS BERLIN LEIPZIG

SOCIÉTÉ D'ÉDITIONS LITTÉRAIRES ET ARTISTIQUES

Librairie POUL OLLENDORF

fh. A. CHRISTIANSENS FORLAG

(HERMANN-PETERSEN)

KØBENHAVN

GUY DE MAUPASSANT

YVETTE

OG ANDRE FORTÆLLINGER

SAMLEDE VÆRKER
AF
GUY DE MAUPASSANT

YVETTE

OG ANDRE FORTÆLLINGER

PAA DANSK VED LOULOU LASSEN

ILLUSTRATIONER AF CORTAZZO

TRÆSNIT AF G. LEMOINE

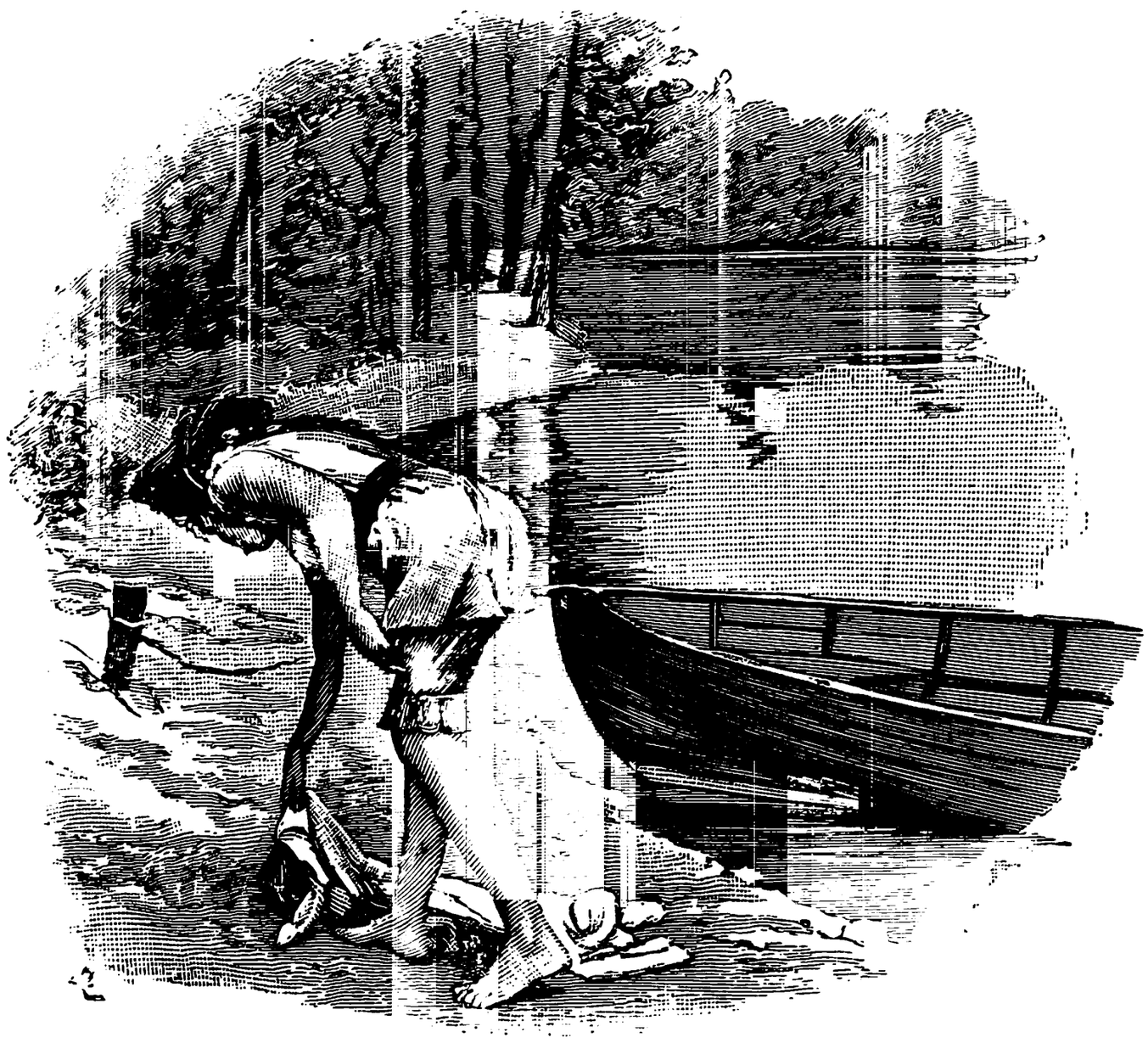

KØBENHAVN MDCCCCVIII
forhen A. CHRISTIANSENS FORLAG

PARIS BERLIN LEIPZIG
SOCIÉTÉ D'ÉDITIONS LITTÉRAIRES ET ARTISTIQUES
Librairie PAUL OLLENDORFF

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

DET HOFFENSBERGSKE ETABL.

YVETTE

YVETTE

I

De kom ud fra Kafé Riche og Jean de Servigny sagde til Léon Saval:

„Hvis Du ikke har noget imod det, skal vi saa ikke gaa. Vejret er altfor godt til at tage en Droske.“

Hans Ven svarede:

„Nej, heller end gerne.“

Jean fortsatte:

„Klokken er knapt elleve, vi kommer derhen længe inden tolv, lad os derfor tage det med Ro.“

En tæt Menneskestimmel mylrede paa Boulevarden, hele den Stimmel, som hører Natten til, og som gestikulerer, drikker, sludrer og flyder afsted som en Flod, opfyldt af Lystighed og Velvære. Med korte Mellemrum faldt det stærke Skær fra en Kafé ud over den

store Mængde Gæster, der sad paa Fortovet foran smaa Borde, som var bedækket med Glas og Flasker og spærrede for den travle Stime af Forbigaaende. Ude paa Kørebanen kørte Droskerne forbi med deres røde, blaa eller grønne Øjne og aftegnede et Sekund i det skarpe Lys fra Butiksvinduerne og Kaféerne Hestens magre, luntende Silhouet, Kuskens ophøjet tronende Profil og Vognens mørke Kasse. De Drosker, der hørte til Kompagniet Urbaine, dannede, naar Lyset faldt paa de gule Vognsider, hurtigt forbiglidende klare Pletter.

De to Venner slentrede langsomt afsted med Cigaren i Munden. De var i Kjole med Overfrakken over Armen, en Blomst i Knaphullet og Hatten lidt paa skraa, saaledes som man undertiden lidt skødesløst sætter den, naar man har spist godt og Vinden er lun.

De havde været Kammerater lige fra Skoletiden, og det var et varmt, hengivent og solidt Venskab, der knyttede dem til hinanden.

Jean de Servigny var lille og slank, en lille Smule skaldet, en lille Smule spinkel, men meget elegant med krøllet Overskæg, lyse Øjne og en fint tegnet Mund. Han hørte til den Slags Mænd, som mest lever om Natten, og som synes at være fødte og opvoksede paa Boulevarden; skønt han var bleg, var han meget kraftig, og skønt han altid saa udmattet ud, var han allige-

vel utrættelig, kort sagt, han hørte til den Race tilsyneladende skrøbelige Parisere, der ved Hjælp af Gymnastik, Fægtning, Doucher og Bade opøver en egen, nervøs Styrke. Han var ligesaa kendt for sine Udsvævelser som for sit Vid, sin Formue, sine Forbindelser, sin Omgængelighed, sin Elskværdighed og den mondæne Ridderlighed, der er særegen for visse Mænd.

Iøvrigt var han en ægte Pariser, overfladisk, skeptisk, skiftende, let til at rive med, energisk og ubeslutsom, i Stand til alt og til intet, principmæssig egenkærlig og ufrivillig storsindet, han brugte sin Formue med Maadehold og morede sig med det nødvendige Hensyn til Hygiejnen. Han var ligegyldig og lidenskabelig, lod sig drive med og tog sig atter i det som et stadigt Bytte for kæmpende og modstridende Instinkter; han gav efter for alle for, naar det kom til Stykket, at følge sin lidt sløve Levemandsfornuft, hvis Vejrhanelogik bestod i at dreje med Vinden og uddrage den bedst mulige Fordel af Omstændighederne uden at gøre sig det Besvær selv at fremkalde dem.

Hans Ven, Léon Saval, der ogsaa var rig, var en af de pragtfulde Kolosser, som faar Kvinderne til at vende sig efter dem paa Gaden. Han gjorde Indtryk af at være en Statue, som var bleven Menneske, en Type for en Race som en af den Slags Mønsterfrem-

bringelser, der sendes til Udstillingerne. Han var altfor smuk, altfor høj, altfor bred, altfor kraftig, alt hos ham, alle hans Egenskaber var ligesom noget overdrevne. Han havde opvakt talløse Lidenskaber.

Da de var kommen ud for Vaudevilletheatret, spurgte han:

„Har Du forberedt Damen paa, at Du vilde forestille mig for hende?“

Servigny gav sig til at le:

„Forberedt Marquise Obardi! Plejer Du at forberede en Omnibuskusk paa, at Du agter at stige op i hans Vogn paa Hjørnet af Boulevarden?“

Saval blev lidt forbløffet og spurgte:

„Ja, men hvad er det da egentlig for en Dame?“

Hans Ven svarede:

„Ja, hvad er hun? Noget for sig selv, en Parvenu, en indtagende Æventyrerske, som stammer, ingen ved hvorfra, som en skøn Dag, ingen ved hvorledes, er dukket op i en vis Kreds af den parisiske Verden, og som forstaar at holde sin Plads i den. Hvad vedkommer det iøvrigt os? Der siges, at hendes rette Navn, hendes Pigenavn, thi hun er bleven ved med at være „Pige“ i Ordets forskellige Betydninger undtagen i Uskyldighedens, er Octavie Bardin, deraf er der bleven lavet „Obardi“ ved at beholde Fornavnets første Bogstav og slette det sidste i Efternavnet.

Hun er forresten en yderst elskværdig Dame, hvis Elsker Du med dit Ydre uundgaaeligt vil blive. Man indfører ikke Herkules hos Messalina, uden at der kommer noget ud af det. Jeg maa dog tilføje, at selv om der i hendes Hus ligesom i visse Bazarer er gratis Entré, saa er man paa ingen Maade tvunget til at købe noget af det, der er til Salg. Til Varerne hører Kærlighed og Kort-

spil, men det staar én frit for at holde sig fra begge Dele. Man slipper ogsaa gratis ud.

Hun slog sig ned i Étoile-Kvarteret, der de sidste tre Aar er blevet noget mistænkeligt, og aabnede sine Saloner for den Verden, som bestaar af Kontinentets Overfladeskum, og som samler sig i Paris for dèr at

udøve sine forskellige, uhyggelige og mere eller mindre forbryderiske Talenter.

Hvorledes jeg egentlig er bleven indført hos hende, ved jeg ikke en Gang længere. Jeg begyndte at komme der, saaledes som vi alle kommer der, fordi der bliver spillet, fordi Kvinderne, man træffer dèr, ikke er snærpede og Mændene er plettede. Jeg kan ganske godt lide denne Samling Blandingsgods, som alle har forskellige Dekorationer, alle er Udlændinge, alle adelige, alle betitlede og alle ukendte i deres Gesandtskaber, naar undtages af Spionerne. De griber alle den mindste Lejlighed til at slaa paa deres Ære, de praler med deres Forfædre og er altid parate til at fortælle deres Livs Historie; de er alle pralende, løgnagtige, kæltringeagtige, farlige som deres Kort, bedrageriske som deres Navn, modige, fordi det er nødvendigt, paa samme Maade som en Snigmorder, der kun kan plyndre Folk paa den Betingelse, at han sætter sit eget Liv i Fare. Det er med andre Ord Galejernes Aristokrati.

Jeg elsker dem. De er højst interessante at være sammen med og trænge ind i, og saa er de morsomme at høre paa, ofte vittige og aldrig banale saaledes som vore hæderlige Hjemmefødninger. Deres Kvinder er altid kønne med en lille Tilsætning af udenlandsk Mislighed, med en lokkende, hemmelighedsfuld Fortid,

hvoraf Halvdelen maaske har været tilbragt i et eller andet Forbedringshus. De har i Almindelighed glimrende Øjne og et uforligneligt Haar, det Ydre, deres Haandtering forudsætter, en berusende Ynde, en Forførelseskunst, der kan drive én til Vanvid, et usundt, men uimodstaaeligt Trylleri! De drager ud paa deres Plyndringstogter ligesom Fortidens Landevejsrøvere, og de er griske, sande Hun-Rovfugle. Dem elsker jeg ogsaa.

Marquise Obardi er en Type paa den Art elegante Æventyrersker. Hun er nu i en modnere Alder, men hun er stadig lige smuk, fortryllende og katteagtig besnærende, man mærker, at hun er fordærvet lige til Marven. Man morer sig udmærket hos hende, man spiller, danser, souperer . . . kort sagt, man gør alt det, der tilsammen udgør det mondæne Livs Forlystelser."

Léon Saval spurgte:

„Har Du været eller er Du hendes Elsker?"

Servigny svarede:

„Jeg har ikke været det, jeg er det ikke og jeg bliver det heller ikke. Hvad mig angaar, saa er det især for Datterens Skyld, at jeg kommer der i Huset."

„Saa? Har hun en Datter?"

„Om hun har en Datter! Et Vidunder, Kære! Det er Hovedattraktionen i hele Bulen! Hun er høj

og pragtfuld, tilpas udviklet, ligesaa lys som Moderen er mørk, altid glad, altid oplagt til Lystighed, altid parat til at le af fuld Hals og til at danse med Liv og Sjæl. Hvem kommer til at eje hende, eller hvem har haft hende? Ingen ved det. Vi er ikke mindre end ti, der venter og haaber.

En Datter som hun betyder i Hænderne paa en Moder som Marquisen en Formue. Men de spiller deres Kort godt, de to. Deres Spil er ikke saa lige til at gennemskue. De venter maaske paa en Lejlighed der . . . der er bedre . . . end jeg. Men jeg svarer Dig for, at hvis jeg snubler over den — Lejligheden mener jeg . . . saa skal jeg nok vide at gribe den.

Dette Pigebarn, Yvette hedder hun, forvirrer mig ganske. Hun er et Mysterium. Hvis hun ikke er et Uhyre af Falskhed og den mest fuldkomne Perversitet, jeg nogensinde har truffet paa, saa er hun ubestridelig det mest vidunderlige Uskylds-Fænomen, man kan tænke sig. Hun lever og optræder i disse hæslige Omgivelser med en rolig og triumferende Utvungethed, der enten er naiv eller Tegn paa en beundringsværdig Ryggesløshed.

Det er umuligt at finde ud af hverken, hvad hun er, eller hvad hun tænker, dette mærkelige Pigebarn,

der er skudt frem paa denne Mødding som en pragtfuld Plante, gødet med Raaddenskab, en Æventyrerskes Aflægger, der maaske er Datter af en eller anden Mand af Race, en stor Kunstner eller en fornem Herre, en eller anden Fyrste eller en eller anden Konge, som en Aften er havnet i Moderens Seng. Men nu faar Du hende selv at se.“

Saval gav sig til at le og sagde:

„Du er forelsket i hende!“

„Nej. Jeg staar paa Listen, men det er ikke det samme. Jeg skal forøvrigt forestille de mest alvorlige blandt mine Medbejlere for Dig. Men jeg har tydelige Chancer. Jeg har et Forspring, der bliver vist mig særlig Elskværdighed.“

Saval gentog:

„Du er forelsket!“

„Nej. Hun forvirrer mig, besnærer mig, ængster mig, drager mig til sig og skræmmer mig. Jeg tager mig i Agt for hende som for en Snare, og jeg har Lyst til hende, som man har Lyst til en isafkølet Drik, naar man er tørstig. Jeg ligger under for det Trylleri, hun udøver paa mig, men jeg nærmer mig hende med samme Frygt, som den man har for en Mand, om hvem man nærer den Mistanke, at han er en udspekuleret Tyveknægt. Naar jeg er sammen med hende, føler jeg

mig ubevidst tiltrukket af hendes mulige Oprigtighed, men paa samme Tid nærer jeg en bevidst Mistillid til hendes ikke mindre sandsynlige Drevenhed. Jeg har en Fornemmelse af, at jeg befinder mig overfor en Skabning, der falder uden for det normale, der staar udenfor de sædvanlige, naturlige, heldige eller uheldige Regler. Jeg ved slet ikke, hvad jeg skal tro."

Saval erklærede for tredie Gang:

„Jeg siger Dig, at Du er forelsket. Du omtaler hende med en Digters Svulstighed og en Trubadurs Lyrik. Gaa i Dig selv, træng til Bunds i Dit Hjerte og tilstaa."

Servigny gjorde et Par Skridt uden at svare, saa sagde han:

„Det er muligt, naar alt kommer til alt. I hvert Fald er jeg stærkt optaget af hende. Ja, jeg er maaske forelsket. Hun er altfor meget i mine Tanker. Jeg tænker paa hende, idet jeg sover ind, og jeg tænker ogsaa paa hende, idet jeg vaagner . . . det er ret graverende. Hendes Billede følger mig, forfølger mig, dukker bestandig frem foran mig; jeg ser hende foran mig, omkring mig, inde i mig. Er en saadan rent legemlig Overhængen Kærlighed? Hendes Ansigt er trængt saa dybt ned i mit Blik, at jeg ser hende, i samme Øjeblik jeg lukker Øjnene. Og hver Gang jeg

faar Øje paa hende, begynder mit Hjerte at banke, det nægter jeg ikke. Lad os altsaa sige, at jeg elsker, men det er paa en løjerlig Maade.

Jeg attraaer hende hæftigt, men den Tanke at gøre hende til min Hustru vilde forekomme mig at være en Galskab, en kolossal Dumhed, en Naturstridighed. — Jeg er ogsaa lidt bange for hende, bange som en Fugl, over hvis Hovede der svæver en Høg. Og saa er jeg tilmed skinsyg paa hende, skinsyg paa alt det, jeg ikke kender i hendes uforstaaelige Hjerte. Jeg spørger bestandig mig selv: „Er hun en henrivende Backfisch eller er hun et afskyeligt, udspekuleret Fruentimmer?“ Hun siger Ting, der kan faa et Regiment til at skælve, men hun siger

ogsaa Ting, der kunde henrykke en Papegøje. Hun er til Tider til den Grad uforsigtig eller ublufærdig, at det faar mig til at tro, at hendes Uskyld maa være uden Plet, og til Tider saa naiv, saa ganske utrolig naiv, at det faar mig til at tvivle om, hvorvidt hun overhovedet nogensinde har været uberørt. Hun udfordrer mig og ægger mig som en Kurtisane og paa samme Tid passer hun paa sig selv som en Jomfru. Hun ser ud til at holde af mig og hun gør Nar ad mig; hun optræder overfor Alverden, som om hun var min Elskerinde, og i Fortrolighed behandler hun mig, som om jeg var hendes Broder eller hendes Kammertjener.

Undertiden indbilder jeg mig, at hun har ligesaa mange Elskere som Moderen, og til andre Tider forestiller jeg mig, at hun intet, forstaa mig ret, absolut intet kender til Livet.

Hun er iøvrigt rent gal efter at læse Romaner. Foreløbig, medens jeg venter paa at blive noget andet, er jeg hendes Bog-Leverandør. Hun kalder mig sin „Bibliothekar“.

Hver Uge lader jeg min Boghandler sende hende alt, hvad der er udkommet, og jeg tror, at hun læser det altsammen mellem hinanden.

Det maa blive til en underlig Salat i hendes Hovede.

Dette Sammensurium af Læsning er maaske for en

Del Aarsagen til hendes besynderlige Væsen. Naar man betragter Tilværelsen gennem femten Tusinde Romaner, maa man se den i et underligt Lys og gøre sig nogle mærkelige Tanker om dens Fænomener.

Hvad mig angaar, saa venter jeg. Paa én Side er det ganske sikkert, at jeg aldrig har været saa optaget af nogen Kvinde som af hende.

Men det er ligesaa sikkert, at jeg ikke agter at gifte mig med hende.

Hvis hun derfor allerede har haft Elskere, saa vil jeg komme til at forøge deres Tal. Har hun ikke haft nogen, saa bliver jeg altsaa Nummer ét ligesom i en Sporvogn.

Sagen er ganske ligefrem. Gift bliver hun ikke, det kan der ikke være Tale om. Hvem, tror Du, vilde gifte sig med Datteren af Marquise Obardi, af Octavie Bardin? Ingen og det af tusinde Grunde.

Hvor skulde der kunne findes en Mand til hende? I det gode Selskab? Aldrig. Hendes Moders Hus er et offentligt Hus, hvor Datteren trækker Kunderne til. Man gifter sig ikke under saadanne Forhold.

I Bourgeoisiet? Endnu mindre. Desuden er Marquisen ikke den Kvinde, der indlader sig paa en daarlig Forretning. Skulde hun give Yvette bort, saa vilde

hun kun give hende til en Mand i en høj Stilling, en Mand, som hun bare ikke finder.

En Mand af Folket da? Endnu mindre. Der er altsaa ingen Udvej. En ung Pige som Yvette hører hverken til i den fornemme Verden, i Bourgeoisiet eller i den lavere Befolkning og hun kan ikke gennem et Giftermaal slippe ind i nogen af disse Samfundsklasser.

Gennem sin Moder, sin Fødsel, sin Opdragelse, sit nedarvede Slægtsmærke, sit Væsen og sine Vaner tilhører hun den forgyldte Prostitution.

Hun slipper ikke ud af den, med mindre hun gaar i Kloster, og det er ikke meget sandsynligt i Betragtning af hendes Manerer og hendes Tilbøjeligheder. Der er altsaa kun en eneste Profession, der staar hende aaben: Kærligheden, og der ender hun uundgaaeligt, med mindre hun allerede udøver den. Hun kan ikke flygte fra sin Skæbne. Fra at være ung Pige bliver hun ganske simpelt „Pige“. Og jeg har ikke det fjerneste imod at være Tappen til denne Forvandling.

Jeg venter. Men som jeg sagde, der er ikke saa faa paa Listen. Du træffer saaledes nok en Fransk-mand, Hr. de Belvigne, en Russer, der kaldes Fyrst Kravalow, og en Italiener, Chevalier Valreali, som alle tre tydeligt har fremsat deres Kandidatur, og som manøvrerer i Overensstemmelse dermed. Desforuden er der

omkring hende en Sværm af andre Lysthavende, men de er af mindre Betydning.

Marquisen passer paa. Jeg tror dog, at hun særlig har Kig paa mig. Hun ved, at jeg er meget rig, og hun er mindre sikker paa de andre.

Hendes Salon er forresten den mest overraskende, jeg kender blandt den Slags Udstillinger. Der træffes ovenikøbet Herrer af det gode Selskab, eftersom vi gaar der, og vi er ikke de eneste. Hvad Kvinderne angaar, saa har hun fundet eller rettere udplukket det bedste af, hvad der findes blandt disse Portemonnæ-Plyndrerskes Repræsentanter. Hvor har hun opdaget dem? Ingen ved det. Det er en Verden ved Siden af den rigtige Demimonde, ved Siden af Bohêmen, ved Siden af alt. Hun har forresten haft en genial Indskydelse og det er: især at vælge de Æventyrersker, som er i Besiddelse af Børn, hovedsagelig Døtre. Paa den Maade vilde en Dumrian kunne tro sig omgivet af lutter hæderlige Kvinder!“

. De var naaet til Avenue des Champs-Élysées. En let Brise gled blidt gennem Bladene og strejfede af og til deres Ansigter som et mildt Pust fra en kæmpemæssig Vifte, der var sat i Bevægelse et eller andet

Sted ude i Himmelrummet. Tavse Skygger flakkede om mellem Træerne, andre dannede mørke Pletter rundt paa Bænkene. Og disse Skygger talte meget sagte sammen, som om de havde meget vigtige eller meget skamfulde Hemmeligheder at betro hinanden.

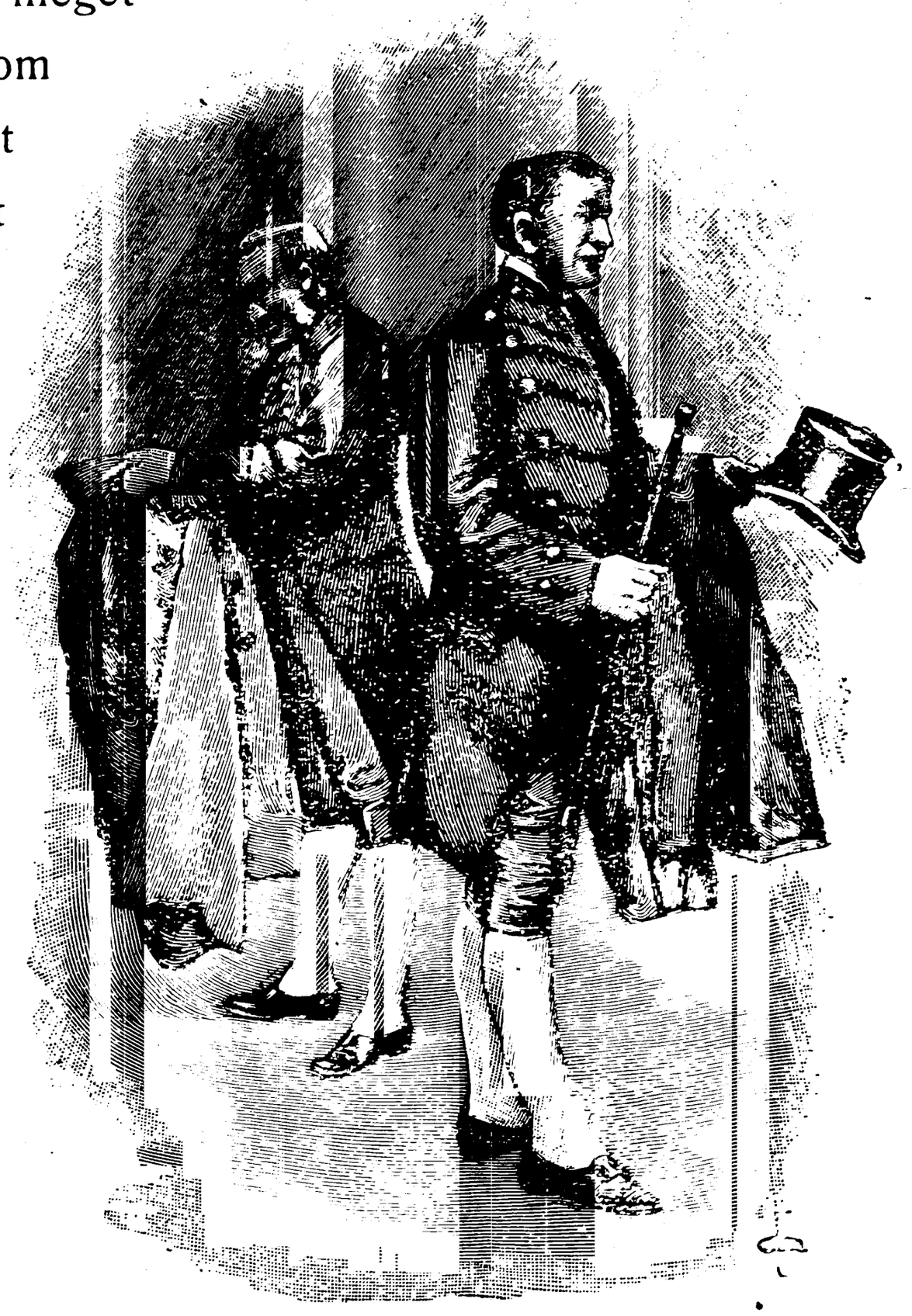

Servigny fortsatte:

„Du gør Dig intet Begreb om den Samling fantastiske Titler, som man træffer paa dette Sted.

Det er sandt, at Du ved det, jeg forestiller Dig under Navn af Grev Saval. Saval ganske kort vilde være ilde set, meget ilde set.“

Vennen udbrød:

„Nej, det maa Du ikke, ikke paa nogen Maade! Jeg vil ikke have, at man, selv ikke for en Aftens Skyld, selv ikke blandt den Slags Mennesker, skal tiltro mig den Latterlighed at ville pynte mig med en Titel. Det manglede bare!“

Servigny gav sig til at le:

„Du er forrykt. Jeg har selv en Titel dèr, jeg er bleven døbt Hertugen af Servigny. Jeg ved ikke af hvem, hvorledes eller hvorfor. Saameget er imidlertid vist, at jeg er og bliver Hertugen af Servigny, uden at det falder mig ind at beklage mig eller protestere. Det generer mig ikke. Uden det vilde jeg blive gyselig ugleset.“

Men Saval lod sig ikke overbevise:

„Ja, men Du er i Forvejen adelig, saa kan det til

Nød gaa. Jeg derimod foretrækker at være den eneste borgerlige blandt Selskabet. Saa meget desto værre eller saa meget desto bedre. Det kan være min Ejendommelighed . . . . min Overlegenhed.“

Servigny holdt imidlertid stadig fast ved sit:

„Jeg forsikrer Dig, at det ikke kan lade sig gøre, det kan ikke lade sig gøre, forstaar Du? Det vilde næsten være stik imod Naturens Orden. Du vilde tage Dig ud som en Kludesamler i en Forsamling af Kejsere. Lad bare mig gøre, som jeg vil, jeg kunde forestille Dig som Vicekongen af Øvre-Missisippi, uden at nogen vilde forundre sig over det. Naar man griber efter Storhed, kan man ikke gribe efter for meget.“

„Nej, endnu en Gang. Jeg vil ikke have det.“

„Lad gaa da. Men det er forresten dumt af mig at gøre Forsøg paa at overbevise Dig. Du kan være rolig for, at Du ikke slipper indenfor, uden at Du først bliver smykket med en Titel, der skænkes Dig, ligesom man i Døren til visse Forretninger giver Damerne en Violbuket.“

De drejede tilhøjre nedad Rue de Berri, gik op paa første Sal i en flot og moderne Ejendom og gav deres Overfrakker og Spadserestokke til fire Tjenere i Knæbenklæder. En hed Duft af Fest, Blomster, Parfumer og Kvinder gjorde Luften tung, og en forvirret og ved-

holdende Summen trængte ud fra Værelserne indenfor, som man følte var fulde af Mennesker.

En Slags Ceremonimester, en høj, rank, bemavet og alvorsfuld Mand med Ansigtet indrammet af hvide Bakkenbarter, kom hen til de Nyankomne og spurgte med et kort og afmaalt Buk:

„Hvem tør jeg melde?“

Servigny svarede:

„Hr. Saval.“

Manden smækkede Døren op og med en rungende Stemme raabte han ind mellem Gæsternes Vrimmel:

„Hertugen af Servigny! Hr. Baron de Saval!“

Den forreste Stue var fyldt med Damer. Det første, de fik Øje paa, var en Udstilling af nøgne Skuldre over en Flod af blændende Stoffer.

Husets Frue, der stod og talte med tre Veninder, vendte sig og gik dem i Møde med majestætiske Skridt, yndefulde Bevægelser og et Smil om Læberne.

Hendes smalle og meget lave Pande var bedækket med en Masse sort, blankt Haar, der faldt forover som en tyngende Manke og endogsaa skjulte noget af Tindingerne.

Hun var høj, en lille Smule for svær, en lille Smule for yppig, lidt moden, men meget smuk, af en tung, hed og bydende Skønhed. Under den fyldige Haarhjælm

som fik én til at drømme, som fik én til at smile og som gjorde hende hemmelighedsfuldt attraaværdig, aabnede sig et Par ligesaa sorte Øjne. Næsen var lidt tynd, Munden stor og

uendelig besnærende, skabt til at tale og til at erobre.

Hendes største Trylleri laa imidlertid i hendes Stemme. Den vældede ud fra hendes Mund som Vandet fra en Kilde, saa naturlig, saa let, saa velklingende og saa klar, at det næsten voldte én en fysisk Nydelse at lytte til den. Det var en Glæde for Øret at høre de smidige Ord risle frem med en piblende Bæks Ynde, og det var en Fryd for Øjet at se de skønne, lidt for røde Læber aabne sig for at give dem frit Løb.

Hun rakte den ene af sine Hænder til Servigny, der kyssede den, lod sin Vifte, som var fastgjort til Enden af en lang, gennembrudt Guldkæde, falde og gav Saval den anden Haand, idet hun sagde til ham:

„Velkommen, Hr. Baron. Alle Hertugens Venner kan betragte mit Hjem som deres eget.“

Saa fæstede hun sit funklende Blik paa Kolossen, der blev forestillet for hende. Paa Overlæben havde hun en lille Smule sort Dun, en Anelse af en Moustache, der blev mørkere, naar hun talte. En stærk berusende Duft, en eller anden eksotisk Parfume fra Amerika eller Indien, bølgede omkring hende.

Andre Gæster blev meldte, Marquis'er, Grever eller Prinser.

Med moderlig Elskværdighed sagde hun til Servigny:

„De finder min Datter inde i den næste Stue. Mor Dem endelig, mine Herrer, og lad, som om De var hjemme.“

Og hun forlod dem for at gaa hen til de sidst Ankomne, idet hun tilkastede Saval et af de flygtige og smilende Øjekast, hvormed en Kvinde tilkendegiver, at hun synes godt om én.

Servigny greb sin Vens Arm.

„Kom lad mig lodse Dig,“ sagde han, „her i denne Stue, hvor vi nu er, er Kvinderne, det er Kødets, det

mere eller mindre friske Køds Tempel. Lutter Tilfældighedsvarer, der er ligesaa gode som nye og endogsaa bedre; de er dyrt beregnede, men kan godt faas til Leje. Til Venstre er Spillet. Det er Pengenes Tempel. Det kender Du. Inderst inde bliver der danset, det er Uskyldighedens Tempel, Helligdommen, de unge Pigers Marked. Der udstilles for alle Synspunkter disse Damers Produkter. Selv legitime Forbindelser er de i Stand til at indlade sig paa! Der er Fremtiden, vore . . . Nætters Forhaabninger. Disse unge Piger, hvis Sjæle er ligesaa leddeløse som Lemmerne paa et Gøglerbarn, er det mest kuriøse i dette Musæum for moralske Sygdomme. Lad os gaa ind og se paa dem."

Galant og med en Kompliment paa Læberne hilste han til højre og venstre, medens hans Øjne med et hastigt Kenderblik slog ned over Damernes Nedringethed.

I Baggrunden af den inderste Salon spillede et Orkester en Vals; de blev staaende i Døren for at se til. En femten Par drejede rundt, Herrerne alvorsfulde, de unge Piger med et stivnet Smil om Munden. Ligesom deres Mødre var de stærkt nedringede, hos nogle af dem blev Livet kun holdt oppe af et smalt Baand over Skuldren, og af og til troede man at skimte en mørk Plet under Armene.

Pludselig kom en høj ung Pige farende ovre fra

den anden Ende af Salen og banede sig Vej tværs igennem de Dansende, som hun skubbede til Side. Med den venstre Haand løftede hun sin Kjoles uforholdsmæssigt lange Slæb og hun løb med smaa, hurtige Skridt, saaledes som Kvinder løber, naar de er i Trængsel. Da hun kom i Nærheden af dem, raabte hun:

„Aa, dèr har vi jo Spidsmusen. Goddag, Spidsmus!“

Over hendes Træk laa en svulmende Livsfylde, et Skær af Lykke. Hendes hvide Hud, en Rødhaarets gyldne Teint, syntes at straale. Den ildglødende, flammende Haarmasse, der var snoet op paa Hovedet, vældede frem over Panden og tyngede den bøjelige, endnu lidt magre Hals.

Ligesom Moderen syntes skabt til at tale, saaledes syntes hun skabt til at bevæge sig, til den Grad var hendes Bevægelser naturlige, ædle og enkle. At se hende gaa, bevæge sig, bøje Hovedet eller løfte Armen fik én til at føle baade aandelig Nydelse og legemligt Velvære.

Hun gentog:

„Aa, Spidsmuds! Goddag, Spidsmuds!“

Servigny rystede kraftigt hendes Haand, som om det var en Mands, og skyndte sig at forestille:

„Frøken Yvette, maa jeg præsentere Dem min Ven, Baron Saval.“

Cortazzo

Hun hilste og saa' den Fremmede lige ind i Ansigtet:

„Det glæder mig at se Dem. Er De altid ligesaa stor?“

Servigny svarede i den spottende Tone, han anslog overfor hende for at dække over sin Mistroiskhed og sin Uvished:

„Nej, han har taget sin største Højde paa for at tækkes Deres Moder, som holder af de store Masser.“

Den unge Pige sagde med komisk Alvor:

„Det er meget fornuftigt! Men naar De kommer for min Skyld, saa maa De værs'go se at blive lidt mindre, jeg foretrækker en Mellemting. Se paa Spidsmusen, han er af mere passende Dimensioner.“

Og hun rakte ham sin lille aabne Haand.

Saa spurgte hun:

„Vil De danse, Spidsmus? Skal vi valse?“

Uden at svare slyngede Servigny med en hastig og ivrig Bevægelse sine Arme om hendes Liv og de forsvandt i en rasende Hvirvel.

De dansede hurtigere end alle de andre, i vanvittig Fart snurrede de rundt, saa tæt sammen, at de kun syntes at være ét, med lige Krop og næsten ubevægelige Ben, som om en usynlig Mekanisme, der var skjult under deres Fødder, saaledes fik dem til at fare drejende afsted.

De lod til at være utrættelige. De andre Dansende var lidt efter lidt holdt op, men de to blev ved at valse, uden Ophør i det uendelige. De saa ud, som om de ikke længere vidste, hvor de var, eller hvad de gjorde, som om de i deres Ekstase var langt, langt borte fra Balsalen. Og Musikerne spillede stadig videre med Øjnene stift hæftede paa det rasende Par, som var Maalet for alles Blikke. Da de endelig standsede, bragede en Bifaldssalve gennem Salen.

Hun var nu bleven lidt rød, og hendes Øjne var underlige, et Par glødende og forskræmte Øjne, mindre udfordrende end for lidt siden, et Par forvirrede, taagede Øjne, saa blaa og med en Pupil saa sort, at de ikke syntes naturlige.

Servigny gjorde Indtryk af at være beruset. Han maatte støtte sig til en Dør for at faa sin Ligevægt tilbage.

Hun sagde til ham:

„Det kniber med Hovedet, stakkels Spidsmus, jeg er solidere end De.“

Han lo med en nervøs Latter og slugte hende med Blikket, der laa et dyrisk Begær i hans Øjne og i Folderne omkring Munden.

Hun stod foran ham og bød frit sin blottede og hæftigt bølgende Barm frem for hans Blik.

Hun fortsatte:

„Der er Øjeblikke, hvor De ligner en Kat, der vil springe paa Folk! Værs'go', giv mig pænt Deres Arm og lad os gaa over til Deres Ven."

Uden at sige et Ord bød han hende Armen, og de gik tværs over Salen.

Saval var ikke længere alene. Marquise Obardi var kommen hen til ham. Med sin besnærende og berusende Stemme talte hun om ganske banale og almindelige Ting, men samtidig saa' hun ham dybt ind i Øjnene og syntes at sige ham andre Ord end dem, hendes Mund udtalte. Da hun fik Øje paa Servigny, fik hendes Ansigt straks et smilende Udtryk, og hun vendte sig om imod ham:

„Ved De, kære Hertug, at jeg har lejet en Villa i Bougival? Jeg har tænkt at blive der et Par Maaneder. Jeg stoler paa, at De kommer ud for at besøge mig. Tag Deres Ven med Dem. Lad mig se, vi flytter ud paa Mandag, vil De komme begge to til Middag paa Lørdag? Men saa beholder jeg Dem hele næste Dag."

Servigny drejede Hovedet og saa' hurtigt paa Yvette. Hun smilte rolig og ligevægtig og sagde med en Sikkerhed, der ikke taalte nogen Indvending:

„Ja, naturligvis kommer Spidsmusen til Middag paa Lørdag. Det er ikke Umagen værd at spørge ham om

Coitazo

det. Vi vil gøre en Masse Dumheder, naar vi først er paa Landet.“

Han troede at se et Løfte skinne igennem hendes Smil og opfange en Hensigt i hendes Stemme.

Marquisen saa' med sine store Øjne op paa Saval:

„Og De ogsaa Baron?“

Hendes Smil tillod ingen Tvivl. Han bukkede:

„Det skal være mig en stor Fornøjelse, Frue.“

Med et naivt eller tilsigtet Drilleri mumlede Yvette:

„Vi vil forarge dem allesammen derude, ikke sandt Spidsmus? Og vi vil gøre hele mit Regiment rasende.“

Med et lille Kast med Hovedet viste hun paa nogle Herrer, der iagttog dem paa Afstand.

Servigny svarede:

„Ligesaa meget De har Lyst til, Frøken Yvette.“

Saval spurgte:

„Hvorfor kalder Frøken Yvette hele Tiden min Ven Servigny for „Spidsmus“?“

Den unge Pige svarede i en aabenhjærtig Tone:

„Fordi han hele Tiden slipper ud af Haanden paa én. Man tror, at man har ham, og saa har man ham alligevel aldrig.“

Marquisen indskød i en ligegyldig Tone, der røbede, at hendes Tanker var andre Steder, og uden at tage Øjnene fra Saval:

„Hvor Børn dog er løjerlige!“

Yvette blev vred:

„Jeg er ikke løjerlig, jeg er oprigtig! Jeg kan godt lide Spidsmus, men han svigter mig altid, og det er kedeligt.“

Servigny bukkede dybt:

„Jeg skal aldrig mere forlade Dem, Frøken, hverken Dag eller Nat.“

Hun gjorde en forfærdet Bevægelse:

„Nej, ved De hvad, det manglede bare! Om Dagen, det har jeg ikke noget imod, men om Natten vilde De virkelig genere mig.“

Han spurgte uforskammet:

„Hvorfor det?“

Hun svarede med rolig Dristighed:

„Fordi De ikke maa tage Dem godt ud uden Klæder paa.“

Marquisen udbrød uden dog at blive særlig forarget:

„Men de siger jo de skrækkeligste Ting! Man har ikke Lov til at være til den Grad uskyldig.“

Servigny tilføjede i en spottende Tone:

„Nej, det er ogsaa min Mening, Marquise.“

Yvette saa lige paa ham og sagde i en hovmodig og krænket Tone:

„Dèr sagde De en Plumphed, det hænder Dem lidt for ofte i den sidste Tid.“

Hun vendte sig om og kaldte:

„Chevalier, kom og forsvar mig, jeg bliver fornærmet.“

„En mørk, mager Mand, der var temmelig langsom i sine Bevægelser, kom hen til dem.

„Hvem er den Skyldige?“ spurgte han med et tvungent Smil.

Hun pegede paa Servigny:

„Det er ham dèr, men jeg kan alligevel bedre lide ham end Jer andre, fordi han er mindre kedelig.“

Chevalier Valreali bukkede:

„Man gør, hvad man kan. Vore Evner er maaske mindre, men ikke vor Hengivenhed.“

„En høj Mand med Mave, graa Bakkenbarter og rungende Stemme hilste paa Yvette:

„Frøken Yvette, jeg er Deres ydmyge Tjener.“

Hun udbrød:

„Aa, Hr. de Belvigne.“

Saa vendte hun sig om imod Saval og forestillede: „Min officielle Tilbeder. Han er stor, tyk, rig og dum. Saaledes kan jeg bedst lide dem. Han burde være Ceremonimester... paa et Hotel. Ih nej, De er jo endnu større end han! Hvad skal jeg døbe Dem? ... Nu har jeg det! Jeg vil kalde Dem Hr. v. Rhodos junior paa Grund af Kolossen, der sikkert maa have været Deres Fader. Men I maa bestemt have noget meget interessant at sige hinanden oppe over Hovedet paa alle os andre. Godnat.“

Og hun gik hurtig over til Orkestret for at bede Musikerne om at spille en Kvadrille.

Fru Obardi gjorde Indtryk af at være adspredt. I en slæbende Tone, for at sige noget, sagde hun til Servigny:

„De driller hende altid, De har en daarlig Indflydelse paa hendes Karakter og giver hende en Masse grimme Fejl.“

Han svarede:

„Jeg troede, De havde fuldendt hendes Opdragelse?“

Hun saa ud, som om hun ikke forstod ham, og blev ved at smile lige velvilligt.

En højtidelig, ordensbesat Herre nærmede sig, og næppe havde hun faaet Øje paa ham, førend hun brød af og løb hen til ham:

„Nej, er det Dem, Fyrste! Hvilken Glæde!“

Servigny tog Savals Arm og trak ham med sig:

„Det er den sidste alvorlige Tilbeder, Fyrst Kravalow. . . . Naa, er hun ikke pragtfuld?“

Saval svarede:

„Jeg finder dem pragtfulde begge to, men jeg har fuldkommen nok i Moderen.“

Servigny slog ud med Haanden:

„Værs'go' og Lykke til, Kære.“

De Dansende skubbede dem til Side for at faa Plads til at stille sig op til Kvadrillen, parvis i to Rækker ligeoverfor hinanden.

„Lad os gaa lidt ind og se paa Spillet," sagde Servigny.

De gik ind i Spillesalen.

Omkring hvert Bord stod en Kreds af Herrer og saa til. Der blev kun talt lidt; af og til blandede Guldets Klingren, naar det blev kastet henad Tæppet eller hastigt samlet op, en let Metalraslen ind i Spillernes Hvisken, som om Pengenes Stemme ogsaa havde sit Ord at sige blandt Menneskenes.

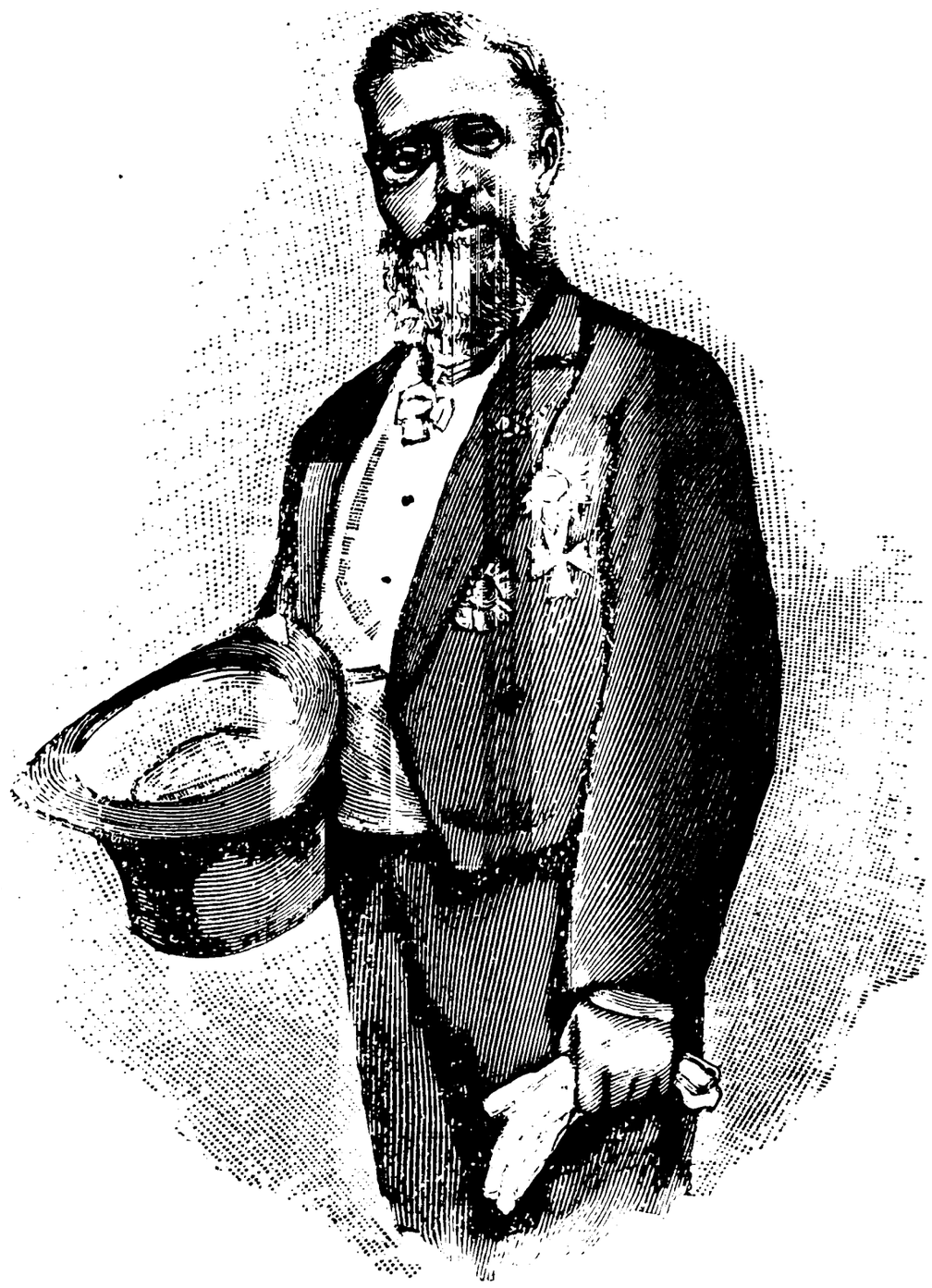

Alle de tilstedeværende Herrer var dekorerede med forskellige Ordner og havde den samme strænge Holdning, kun Ansigterne varierede. Man kunde især skelne dem fra hverandre paa Skægget.

Den stive Amerikaner kendtes paa sit hesteskoformede Skæg, den hovmodige Englænder paa den Haarvifte, der aabnede sig ned over Brystet, Spanieren paa

den sorte Haarfylde, der gik lige op til Øjnene, Italieneren paa det vældige Overskæg, hvormed Victor-Emmanuel har begavet Italien, Østerrigeren paa Bakkenbarterne og den glatragede Hage, en russisk General paa de to Lansespidser af tæt snoet Haar, der væbnede

hans Læbe, og nogle Franskmænd paa den galant opadbøjede Moustache; Alverdens Barberfantasi var repræsenteret.

„Spiller Du ikke?“ spurgte Servigny.

„Nej, og Du?“

„Aldrig her. Skal vi gaa? Vi kan komme en anden Aften, naar her er roligere. Her er altfor mange Mennesker i Dag, det kan ikke blive til noget.“

„Ja, lad os gaa.“

De forsvandt gennem en Portière, der førte ud til Entréen.

Saasnart de var kommen ud paa Gaden, spurgte Servigny:

„Naa, hvad synes Du saa?“

„Der er virkelig højst interessant. Men jeg foretrækker Kvindesiden fremfor Mandssiden.“

„Ja, det tror jeg. Den Slags Kvinder er for vort Vedkommende det bedste af Racen. Kan Du ikke mærke, at der lugter af Elskov hos dem, ligesom der hos en Frisør lugter af Parfume? Naar alt kommer til alt, er det de eneste Huse, hvor man virkelig morer sig, og hvor man faar noget for sine Penge. Og hvor de er drevne, Kære! Rene Kunstnerinder! Har Du nogensinde spist Bagerkager? De ser gode ud, men de duer ikke. Manden, der har æltet dem, forstaar sig

kun paa at lave Brød. Ligesaadan gaar det med en almindelig Kvindes Elskov, den minder mig altid om Lækkerierne i en Bagerbutik; den Elskov, man finder hos Kvinder som Marquise Obardi derimod — det er noget ekstra, ser Du! Det er ægte Konditorkager! Man betaler bare fem Sous hos dem for det, som andre Steder koster to Sous, det er det hele!“

Saval spurgte:

„Hvem er Husets Skytsaand for Øjeblikket?“

Servigny trak paa Skuldrene for at tilkendegive sin Uvidenhed:

„Det ved jeg ikke. Den sidste var en engelsk Lord, som rejste for tre Maaneder siden. For Øjeblikket lever hun vist lidt paa bedste Beskub, maaske af Spillet og Spillerne, thi hun har Luner. Men sig mig, det er vel afgjort, at vi tager ud for at spise til Middag hos hende i Bougival paa Søndag? Paa Landet er man mere fri, og dèr skal jeg nok ende med at faa at vide, hvorledes der ser ud i Yvettes Hovede!“

Saval svarede:

„Ja, jeg vil hellere end gerne! jeg har ikke noget andet for den Dag.“

Idet de gik ned ad Champs-Elysée under Stjernernes Ildmark, kom de til at forstyrre et Par, som laa paa en Bænk, og Servigny mumlede:

„Hvor Elskoven i Grunden er dum og hvad den paa samme Tid spiller for en betydelig Rolle! Hvor er den banal og alligevel morsom, altid éns og dog forskellig! Bøllen, som har betalt Pigebarnet dèr tyve Sous, forlanger jo ikke andet af hende end det, som jeg vilde give én eller anden Marquise Obardi ti Tusinde Francs for, og saa vilde Marquisen maaske hverken være mindre ung eller mindre dum end denne Skøge! Er det ikke Tossestreger?“

Han tav i nogle Minutter, saa talte han igen:

„Det er ligemeget, det vilde være et knusende Held at blive Yvettes første Elsker. Hvis det kunde lade sig gøre, saa vilde jeg give . . . saa vilde jeg give . . .“

Han kunde ikke finde ud af, hvad han vilde give, og da de i det samme naaede Hjørnet af Rue Royale, sagde Saval Godnat til ham.

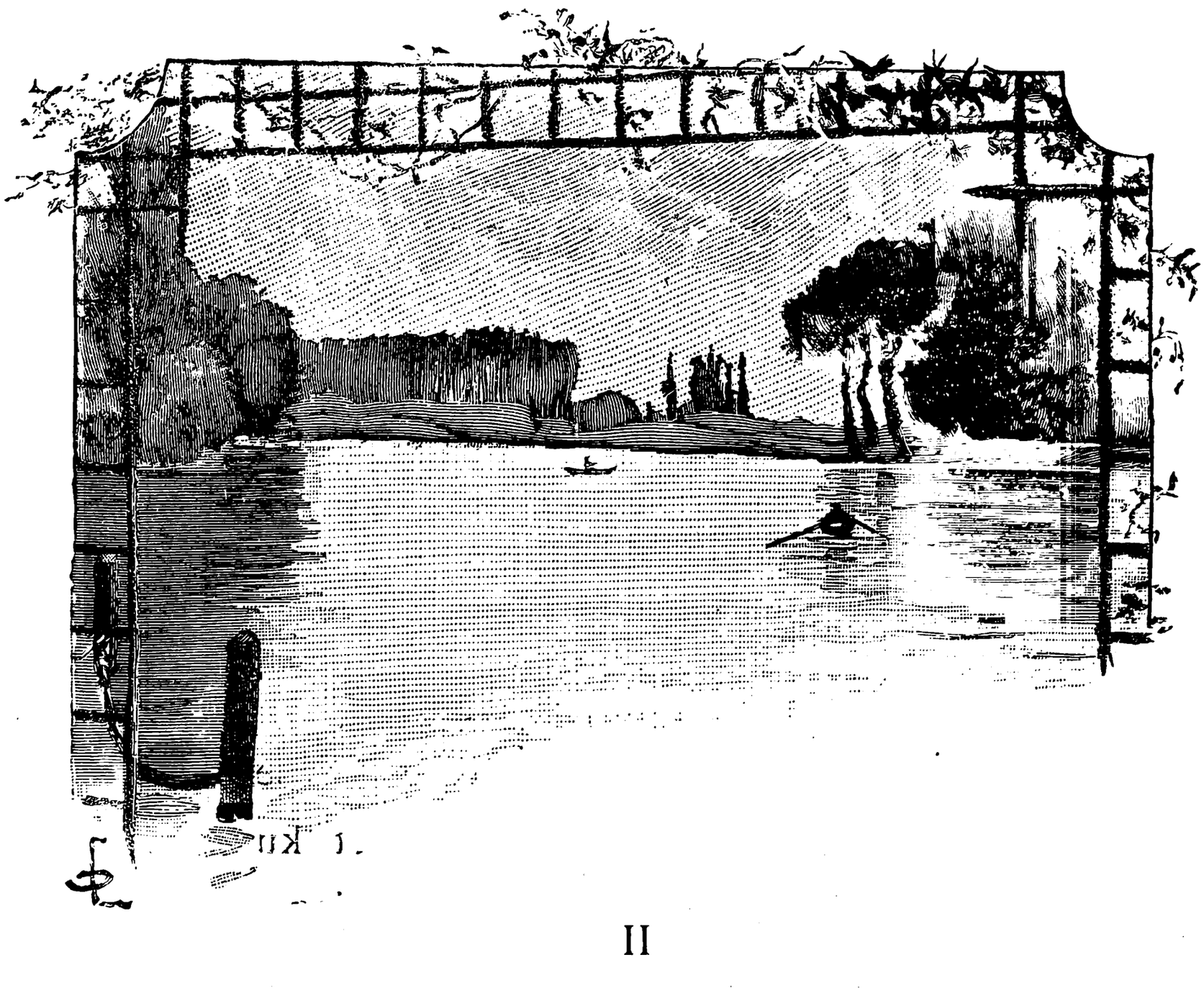

Der var dækket paa Verandaen, hvorfra der var Udsigt ud over Floden. Villa „Foraaret“, som Marquise Obardi havde lejet, laa oppe paa Bakken lige ved det Sted, hvor Seinen danner en Bøjning, lige foran Havemuren skiftede den Retning og drejede ned imod Marly.

Ligeoverfor Villaen lukkede Øen Croissys høje Træer Horisonten med deres grønne Masse, og man saa' ned ad et langt Stykke af Floden, helt ned til den flydende Beværtning „La Grenouillére“, der laa skjult under Løvet.

Det begyndte at blive Aften, en af de stille, farverige og milde Aftener, som man kun oplever ved Bredden af Vand, og hvis fredelige Ro giver én en Fornemmelse af Lykke. Ikke et Vindstød fik Grenene til at bevæge sig, ikke et Pust krusede Seinens glatte og blanke Overflade. Alligevel var det ikke for varmt, det var lunt, det var behageligt. Den velgørende Kølighed fra Seinebredderne steg op imod den klare Himmel.

Solen forsvandt bag Træerne for at drage til andre Egne, og man havde Indtrykket af, at man indaandede den allerede slumrende Jords Velvære, at Livet blev let at leve i Rummets dybe Fred.

Da de kom ud fra Dagligstuen for at sætte sig til Bords, blev de alle begejstrede. En mild, munter Stemning fik Magt over dem; de følte, at Middagen herude paa Landet, foran den store Flod i den rene og gennemsigtige Luft og med den døende Dag som Baggrundsdekoration, vilde blive en Nydelse.

Marquisen havde taget Savals Arm, Yvette Servignys.

De var kun de fire.

De to Damer tog sig helt anderledes ud end i Paris, især Yvette.

Hun talte ikke meget, men lod til at være smægtende og højtidelig.

Saval, der ikke kunde kende hende igen, spurgte:

„Hvad er der i Vejen med Dem, Frøken? Jeg synes, at De er forandret fra da jeg sidst saa' Dem. De er jo bleven en hel fornuftig Person."

Hun svarede:

„Det er Landet, som har den Indvirkning paa mig. Jeg er ikke mere den samme. Jeg føler mig helt løjerlig. Forresten ligner jeg aldrig mig selv to Dage i Træk. I Dag kan jeg opføre mig som en Vanvittig, i Morgen er det maaske den rene Elegi. Jeg skifter ligesom Vejret, jeg ved ikke hvorfor. Jeg er i Stand til alt, ser De, det kommer an paa Øjeblikket. Der er Dage, hvor jeg kunde slaa Mennesker ihjel, ikke Dyr, nej, jeg kunde aldrig gøre Dyr Fortræd, men Mennesker, det kunde jeg godt, og saa er der andre Dage, hvor jeg græder for slet ingen Ting. Der farer en Masse forskellige Tanker gennem Hovedet paa mig. Det afhænger ogsaa af, hvorledes man kommer ud af Sengen. Hver Morgen, naar jeg vaagner, kan jeg godt sige, hvorledes jeg vil være hele Dagen igennem. Det er maaske éns Drømme, der paa den Maade sætter én i Stemning; det kommer ogsaa noget an paa den Bog, jeg sidst har læst."

Hun var i en hvid Flonelskjole, og det bløde Stof faldt fint og let ned omkring hendes Legeme. Det løse Bluseliv, som var syet med brede Læg, antydede,

uden brutalt at vise det og uden at stramme over det, hendes frie, faste og allerede fuldt udviklede Bryst. Hendes fintbyggede Hals hævede sig op fra et Brus af grove Kniplinger og bøjede sig i blide afrundede Bevægelser, lysere end hendes Kjole, som en langstrakt Perle, der bar Haarets tunge, gyldne Masse.

Servigny saa' længe paa hende. Saa sagde han:

„De er tilbedelsesværdig i Aften. Jeg vilde gerne se Dem altid saaledes.“

Med lidt af sit sædvanlige spydige Skælmeri svarede hun:

„Kom ikke med Kærlighedserklæringer, Spidsmus. I Dag kunde jeg godt finde paa at tage dem alvorligt, og det vilde komme Dem dyrt til at staa.“

Marquisen saa ud til at være lykkelig, meget lykkelig. Hun var helt sortklædt, svøbt i en streng og alvorlig Kjole, der aftegnede hendes kraftige og svulmende Linier; paa Livet var der lidt rødt, en Guirlande af røde Nelliker faldt som en Kæde ned fra hendes Bælte, slyngede sig atter opad og var fæstet paa Hoften, og i det mørke Haar havde hun en rød Rose. I hele hendes Skikkelse, i denne enkle Dragt, hvorpaa Blomsterne syntes at bløde, i hendes Blik, der hvilede tungt paa dem, hun saa' paa, i hendes langsomme Tonefald og i hendes sjældne Gestus, var der noget indeklemt glødende.

Ogsaa Saval gjorde Indtryk af at være alvorlig og optaget af noget bestemt. Fra Tid til anden lod han med en vanemæssig Bevægelse sin Haand glide ned om sit spidse, brune Henrik den tredie Skæg, og saa ud, som om han grundede over dybe Ting.

I nogle Minutter var der ingen, som sagde noget.

Saa, medens en Laxørred blev budt om, erklærede Servigny:

„Stilheden har sommetider noget godt ved sig. Man er hinanden nærmere, naar man tier, end naar man taler, er det ikke sandt, Marquise?“

Hun vendte sig lidt om imod ham og svarede:

„Jo, det er sandt. Det er saa dejligt sammen at kunne tænke paa noget behageligt.“

Hun hævede sit varme Blik op imod Saval og i nogle Sekunder blev de siddende og stirrede hinanden dybt ind i Øjnene.

Under Bordet foregik en lille, næsten umærkelig Bevægelse.

Servigny fortsatte:

„Ved De hvad, Frøken Yvette, De ender med at faa mig til at tro, at De er forelsket, hvis De bliver ved at være ligesaa fornuftig. Hvem er det, De kan have forelsket Dem i? Skal vi se at finde ud af det sammen? Jeg lader hele de haabløst sukkendes Re-

Cortazzo

giment ude af Betragtning og holder mig kun til de vigtigste. Er det Fyrst Kravalow?“

Ved dette Navn vaagnede Yvette:

„Stakkels Spidsmus, hvad tænker De dog paa? Fyrsten er ikke andet end en Russer, som er spadseret ud fra et Vokskabinet for at hente sig en Række Medailler paa en Frisørudstilling.“

„Godt, saa sletter vi Fyrsten. Det er altsaa Vicomte de Belvigne, som De har udmærket?“

Denne Gang gav hun sig til at le og spurgte:

„Kan De se mig hænge om Halsen paa Malvoisir (eftersom Hovedet stod paa hende, døbte hun ham med et eller andet Vinnavn, thi hun gav dem alle Øgenavne) og hviske op i Næsen paa ham: „Min egen lille Pierre, eller min guddommelige Pietro, min tilbedte Pietri, min yndige Pierrot, giv din søde lille Kone dit store tykke Hovede, at hun kan kysse det!““

Servigny gjorde en fejende Bevægelse:

„Væk med Nummer to. Der er saa tilbage Chevalier Valreali, som Marquisen synes at begunstige.“

Yvette havde nu faaet hele sit Humør igen:

„Taarepersen? Kære, han er jo Bedemand ved Madeleinekirken. Han følger alle første Klasses Begravelser. Hver Gang han ser paa mig, tror jeg, at jeg er død.“

„Det var Nummer tre. Det maa altsaa være her nærværende Baron de Saval, der har sat Deres Hjerte i Brand?“

„Hr. v. Rhodos junior? Nej, han er altfor stor. Jeg vilde have en Følelse af, at jeg havde forelsket mig i Triumfbuen.“

„Ja saa, Frøken Yvette, er det uden for al Tvivl, at det maa være mig, De er forelsket i, thi jeg er den eneste af Deres Tilbedere, som vi endnu ikke har talt om. Af Beskedenhed og Forsigtighed holdt jeg mig tilbage. Jeg maa virkelig takke Dem.“

Hun svarede med munter Ynde:

„I Dem, Spidsmus? Nej, det passer heller ikke. Jeg holder nok meget af Dem . . . men jeg elsker Dem ikke . . . Ja, vent, jeg vil ikke tage Modet fra Dem. Jeg elsker Dem ikke . . . endnu. De har Chancer . . . maaske . . . Hold bare ud, Spidsmus, vær hengiven, opofrende, galant, ydmyg, omhyggelig og betænksom, føj mig i alle mine Luner og vær parat til alt for at behage mig, . . . saa faar vi at se . . . senere.“

„Ja, men Frøken, alt, hvad De dèr forlanger, vil jeg hellere give Dem bagefter end forud, hvis det er Dem ligemeget.“

Hun spurgte med en uskyldig Soubrettemine:

„Bagefter . . . hvad, Spidsmus?“

„Efter at De har vist mig, at De elsker mig, naturligvis.“

„Godt, saa lad, som om jeg elsker Dem, og tro det, hvis De har Lyst . . .“

„Ja, det kan De nok sige, men . . .“

„Hys! Stille, Spidsmus, nu har vi talt nok om det.“

Han rettede sig militærisk og tav.

Solen var nu sunket ned bagved Øen, men hele Himlen flammede som et Baal, og Flodens rolige Vand syntes forvandlet til Blod. Fra Horisonten faldt der et rødt Genskær over Husene, Tingene og Menneskene. Den skarlagenrøde Rose i Marquisens Haar lignede en Purpurdraabe, der fra Skyerne var faldet ned paa hendes Hovede.

Yvette sad og stirrede ud i det fjerne; som ved en Fejltagelse lagde Marquisen sin nøgne Haand ovenpaa Savals, men da den unge Pige i det samme gjorde en Bevægelse, trak hendes Moder hastigt Haanden bort og gav sig til at rette noget ved Folderne af sit Kjoleliv.

Servigny, der havde iagttaget dem, sagde:

„Hvis De har Lyst, Frøken, skal vi saa ikke spadsere en Tur over paa Øen, naar vi har spist?“

Hun blev henrykt over hans Idé:

„Aa ja, det vilde være storartet; men det skulde være os to alene, ikke sandt, Spidsmus?“

„Ja, ganske alene.“

Saa tav de paany.

Horisontens vide Stilhed, Aftenens slumrende Hvile gjorde deres Sind, deres Legemer og deres Stemmer døsige. Der er visse rolige og andagtsfulde Timer, hvor det næsten bliver én umuligt at tale.

Tjeneren besørgede lydløst Opvartningen. Firmamentets Baal slukkedes, og Natten bredte langsomt sine Skygger ud over Jorden.

Saval spurgte:

„Har De til Hensigt at blive længe herude?“

Marquisen svarede med Eftertryk paa hvert af Ordene:

„Ja, saa længe jeg er lykkelig her.“

Da de ikke mere kunde se, blev der bragt Lamper. Under den store mørke Himmel kastede de et underligt blegt Lys over Bordet og en Regn af Fluer faldt øjeblikkelig ned over Dugen. Det var nogle ganske smaa bitte Fluer, der i Flugten brændte sig paa Lampeglassene og med brændte Vinger og Ben lagde sig som Støv over Dækketøjet, Fadene og Skaalene, et Slags graat, mylrende Støv.

De sank dem sammen med Vinen, spiste dem i Saucerne og saa' dem kravle paa Brødet. Uafbrudt blev de kildrede paa Ansigt og Hænder af disse Smaainsekters talløse, flyvende Skarer.

De maatte stadig kaste deres Vin bort, dække Tallerknerne til og med den største Forsigtighed føre Maden til Munden.

Det morede i høj Grad Yvette. Servigny sørgede for at dække med sin Haand over alt, hvad hun spiste, beskytte hendes Glas og holde sin Serviet bredt ud som et Tag over hendes Hovede. Men Marquisen fik Lede ved Fluerne, hun blev nervøs, og den sidste Halvdel af Middagen blev kort.

Yvette, der ikke havde glemt Servignys Forslag, sagde til ham:

„Skal vi saa gaa over paa Øen?“

Hendes Moder paabød hende i en slæbende Tone:

„Bliv blot ikke for længe borte. Vi andre kan forresten følge Jer ned til Færgemanden.“

Og de gik, stadig parvis, den unge Pige og hendes Ven forrest. De fulgte Vejen langs Floden, bagved sig hørte de Marquisen og Saval tale sagte, meget sagte og hurtigt sammen. Alt var mørkt og sort, sort som Blæk. Men oppe paa Himlen glimtede en Masse Ildfrø, som den med rund Haand syntes at strø ud over Floden, thi det dunkle Vand var helt oversaaet med Stjerner.

Frøerne havde travlt, deres rullende og ensformige Kvækken lød uafbrudt langs Bredderne.

Og talrige Nattergale sendte deres lette Toner ud i den stille Luft.

Pludselig sagde Yvette:

„Tys! Jeg synes ikke længere, at der gaar nogen bagved os. Hvor kan de være bleven af?“

Og hun kaldte:

„Mo'r!“

Ingen svarede. Den unge Pige fortsatte:

„De kan ikke være langt borte. Jeg hørte dem jo for et Øjeblik siden.“

Servigny mumlede:

„De er sikkert vendt om. Deres Moder er maaske kommen til at fryse.“

Foran dem skinnede et Lys. Det var Kroen, som ejedes af Martinet, der baade var Restauratør, Fisker og Færgemand. Paa deres Kalden kom en Mand ud af Huset og de steg ned i en stor Baad, der laa for Anker midt imellem Græsset ved Bredden.

Færgemanden tog Aarerne, og den tunge Baad gled afsted, vækkede Stjernerne, der var faldet i Søvn paa Vandet, og fik dem til at danse en sindssvag Dans, som først lidt efter lidt faldt til Ro bagved dem.

De lagde til ved den anden Bred og steg ud under de store Træer.

Køligheden fra den fugtige Jord bredte sig under

de højtsiddende tætte Grene, der syntes at bære ligesaa mange Nattergale som Blade.

Et Klaver spillede i det fjerne en populær Vals.

Servigny havde taget Yvettes Arm og ganske blidt lod han sin Haand glide om bag hendes Liv og trykkede hende forsigtigt ind imod sig.

„Hvad tænker De paa?“ spurgte han.

„Jeg? Ikke paa noget. Jeg er meget lykkelig!“

„De elsker mig altsaa virkelig ikke?“

„Jo, vist saa, Spidsmus, jeg holder af Dem, jeg holder endogsaa meget af Dem, men lad det nu være nok. Her er altfor smukt, til at jeg vil høre paa Deres Dumheder.“

Han trykkede hende fastere ind imod sig, skønt hun flere Gange med nogle smaa Ryk søgte at gøre sig fri, og gennem det bløde og løse Flonel følte han Varmen fra hendes Legeme. Han stammede:

„Yvette!“

„Ja, hvad er der?“

„Der er, at jeg elsker Dem.“

„De er ikke alvorlig, Spidsmus.“

„Jo, vist er jeg saa; jeg har allerede længe elsket Dem.“

Hun forsøgte stadig at slippe løs fra ham og anstrængte sig for at trække sin Arm, der blev klemt

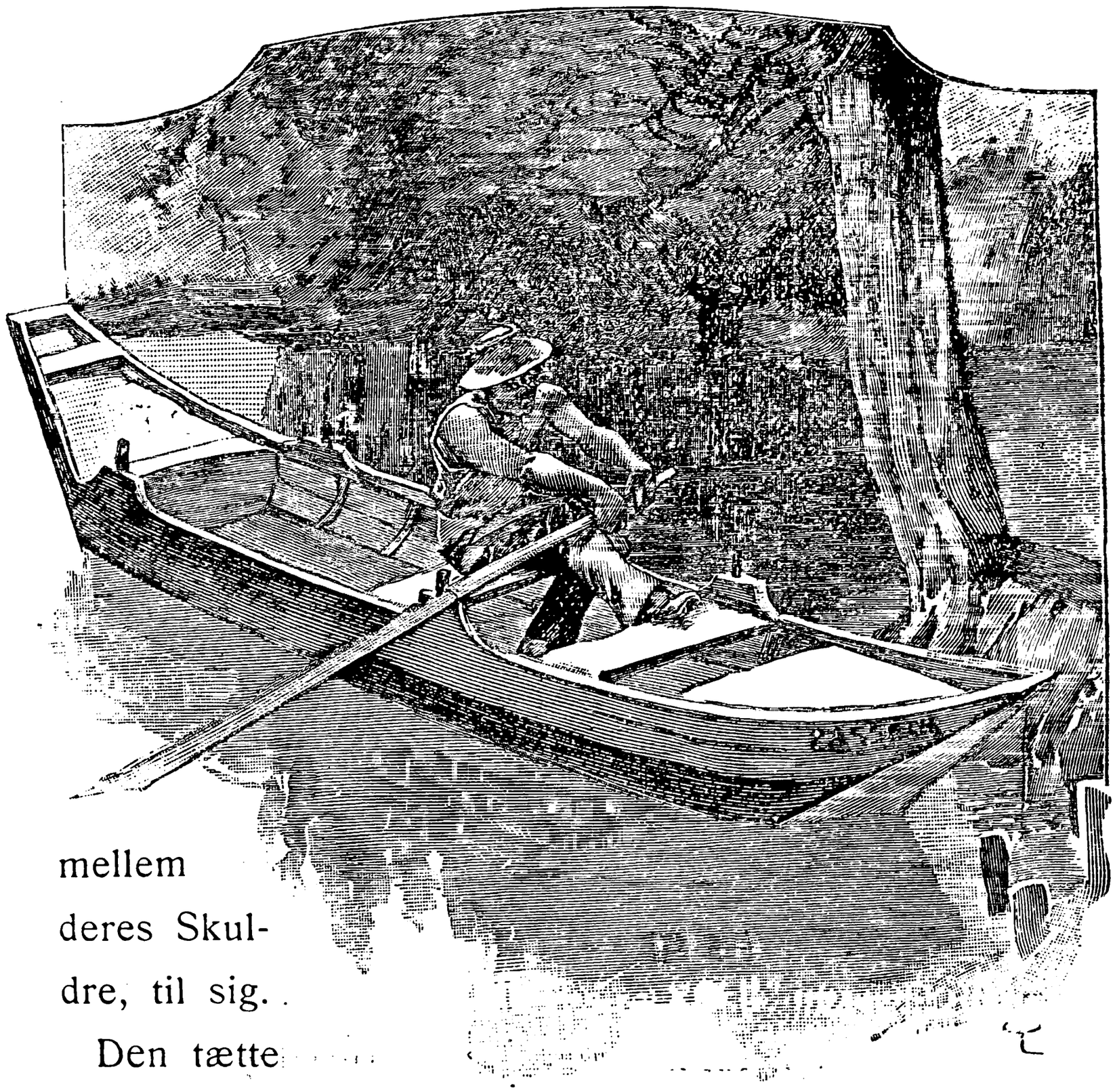

mellem deres Skuldre, til sig.

Den tætte Sammenslyngen hindrede deres Bevægelser, og de gik i Zigzag som et Par fulde Mennesker.

Han vidste ikke længere, hvad han skulde sige til hende, thi han følte godt, at man ikke kan tale til en ung Pige, som til en moden Kvinde. Han var forvirret, han ledte efter, hvad han skulde gøre, idet han spurgte sig selv, om hun samtykkede, eller om hun ikke forstod

ham, og pinte sine Tanker for at finde de rigtige, kærlige, ømme og afgørende Ord, der skulde til.

Hvert Sekund gentog han:

„Yvette, hør, Yvette!“

Saa pludselig, efter en tilfældig Indskydelse, trykkede han et Kys paa hendes Kind. Hun gjorde en lille tilbagevigende Bevægelse og sagde med en vred Mine:

„Aa, hvor De er latterlig! Herregud, kan De ikke lade mig være i Fred.“

Tonen i hendes Stemme røbede ikke, hvad hun tænkte, eller hvad hun vilde, og da han saa', at hun ikke blev altfor harmfuld, pressede han sine Læber mod Halsens Begyndelse, paa Haarets første gyldne Dun, paa det bedaarende Sted, han saa længe havde attraaet.

Hun slog om sig med store Bevægelser for at komme løs. Men han holdt fast som i en Skruestik, greb med sin anden Haand om hendes Skulder, tvang hende til at vende Hovedet om imod sig og fangede hendes Mund i et vanvittigt, glødende Kærtegn.

Med en hastig bølgende Bevægelse af hele sit Legeme gled hun lynsnart ud af hans Arme, ned langs hans Bryst, ud af hans Favntag og forsvandt i Natten med en Raslen af sine Skørter, der lød som en Fugl, der fløj bort.

Cortazzo

Han blev først staaende ganske ubevægelig, overrasket over hendes Smidighed og over hendes pludlige Forsvinden, saa, da han intet mere hørte, kaldte han med dæmpet Stemme:

„Yvette!“

Hun svarede ikke. Han gav sig til at gaa, spejdede ind i Natten og søgte bag Buskene efter hendes Kjole, der maatte skinne som en hvid Plet i Mørket. Alt var sort. Han raabte paany, højere:

„Frøken Yvette!“

Nattergalene tav.

Han fremskyndede sine Skridt. Han fyldtes af en ubestemt Ængstelse og kaldte, stadig højere og højere:

„Frøken Yvette! Frøken Yvette!“

Intet. Han stod stille og lyttede. Alt var tavst, der hørtes knapt en Raslen i Bladene over hans Hovede. Kun Frøerne fortsatte uanfægtet deres Kvækken paa Flodbredderne.

Han flakkede fra Krat til Krat, balancerede paa den stejle, plantebevoksede Bred langs Flodens rindende Arm og vendte derefter tilbage til den nøgne og flade Bred langs den døde Flodarm. Han gik helt hen til det Sted, hvortil de var kommen ovre fra Bougival, og tilbage til Øen igen, indtil han stod ligeoverfor

„La Grenouillère“. Han gennemrodede hver eneste Tykning og gentog uafbrudt:

„Frøken Yvette, hvor er De? Svar mig! Det var jo bare Spøg! Svar mig nu, hører De! Lad mig ikke blive ved med at lede efter Dem paa den Maade.“

Et Uhr gav sig til at slaa langt borte. Han talte Slagene. Klokken var tolv. I to Timer havde han gennemstrejfet Øen. Han tænkte, at hun maaske var gaaet hjem, og meget ængstelig vendte han tilbage til Villaen, idet han gik Omvejen over Broen.

En Tjener, der sad og sov paa en Stol, ventede paa ham i Forstuen.

Servigny vækkede ham og spurgte:

„Er det længe siden, at Frøken Yvette er kommen hjem? Jeg maatte forlade hende temmelig langt herfra, da jeg havde en Visit at gøre.“

Tjeneren svarede:

„Ih, ja, Herre. Frøkenen kom hjem før Klokken ti.“

Servigny skyndte sig op paa sit Værelse og gik i Seng.

Han blev liggende med aabne Øjne uden at kunne sove. Det stjaalne Kys havde ophidset ham. Og han grundede. Hvad mente hun? Hvad tænkte hun? Hvad vidste hun? Hvor var hun smuk og berusende!

Hans Begær, som var blevet trættet ved det Liv,

han førte, ved alle de Kvinder, han havde opnaaet, alle de Kærlighedsæventyr, han havde gennemlevet, vaagnede overfor dette ejendommelige, saa friske, irriterende og uforklarlige Barn.

Han hørte Klokken slaa ét og derefter to.

Nej, det var ham ganske bestemt umuligt at sove. Han var varm, og han svedte. Det hamrede i hans Tindinger, han stod ud af Sengen og gik hen og lukkede Vinduet op.

Et friskt Pust strømmede ind i Værelset, og han indaandede det i lange, dybe Drag. Det tætte Mørke var tavst, ganske sort og ubevægeligt. Men pludselig fik han lige foran sig nede i Haven Øje paa et lille lysende Punkt, der lignede et lille Stykke glødende Kul.

Han tænkte:

„Se, se, en Cigar! Det kan ikke være andre end Saval.“

Og han kaldte dæmpet:

„Leon!“

En Stemme svarede:

„Er det Dig, Jean?“

„Ja, vent paa mig, jeg kommer ned til Dig.“

Han klædte sig paa og gik ned til Vennen, der sad overskrævs paa en Jernstol og røg.

„Hvad bestiller Du her paa denne Tid?“

Saval svarede:

„Jeg? Jeg hviler mig!“

Og han gav sig til at le.

Servigny trykkede hans Haand:

„Maa jeg ønske Dig til Lykke, Kære! . . . Og jeg . . . jeg ærgrer mig.“

„Vil det sige, at . . . “

„Det vil sige, at . . . Yvette og hendes Moder ikke ligner hinanden.“

„Hvad er der foregaaet? Fortæl mig det.“

Servigny fortalte om sit Forsøg og Nederlag, saa fortsatte han:

„Jeg forsikrer Dig for, at den Smaa gør mig ganske forvirret. Tænk Dig, det var mig umuligt at falde i Søvn. Hvad saadan et Pigebarn er for en løjerlig Skabning! Hun synes at være ligetil, og saa ved man ikke en Smule om hende. En Kvinde, som har levet, som har elsket, og som kender Livet, er ganske anderledes let at gennemtrænge. Men naar det derimod drejer sig om en uskyldig ung Pige, saa kan man ikke længere gætte sig til nogetsomhelst. Jeg begynder i Grunden at tro, at hun gør Nar ad mig.“

Saval gyngede paa sin Stol. Meget langsomt sagde han:

„Tag Dig i Agt, Kære, hun fører Dig ligesaa stille

ind i Ægteskabet. Der er berømte Eksempler nok at huske paa. Det var akkurat ved samme Fremgangsmaade, at Frøken de Montijo, der dog var af god Familie, blev Kejserinde. Lad endelig være med at spille Napoleon.“

Servigny mumlede:

„Aa, hvad det angaar, saa behøver Du ikke at være bange, jeg er hverken Dumrian eller Kejser, og man maa være enten det ene eller det andet for at begaa den Slags Daarskaber. . . . Men hør, sig mig, er Du ikke søvnig?“

„Nej, ikke Spor!“

„Skal vi gaa en Tur langs Vandet?“

„Ja, gerne.“

De lukkede Laagen op og gav sig til at gaa langs med Floden, henimod Marly.

Det var den kølige Stund, der gaar umiddelbart foran Dagens Komme, den trygge Søvns, den store Hviles, den dybe Stilheds Stund. Selv Nattens lette Lyde var bleven stumme. Nattergalene sang ikke mere, og Frøerne havde indstillet deres Kvækken; kun et ubekendt Dyr, maaske en Fugl, frembragte et eller andet Sted en svag, ensformig, ligesom savende Støj, der var regelmæssig som et mekanisk Arbejde.

Servigny, der til Tider kunde være baade poetisk og filosofisk, sagde pludselig:

„Ja, saaledes er det. Pigebarnet bringer mig fuldstændig i Vildrede. I Aritmetiken er én og én to. I Kærligheden skulde én og én blive én, men det bliver alligevel to. Har Du aldrig følt det? Har Du aldrig mærket denne Trang til helt at optage en Kvinde i sig eller til at forsvinde i hende? Jeg taler ikke om den rent dyriske Attraa efter Favntaget, men om den moralske og aandelige Længsel efter at blive ét med et andet Væsen, efter at aabne hele sin Sjæl og hele sit Hjerte for hende og trænge helt ned til Bunden af hendes Tanker? Og dog faar man aldrig noget rigtigt at vide om hende, aldrig kan man følge Bølgerne i hendes Vilje, hendes Ønsker, hendes Meninger. Aldrig gætter man, blot tilnærmelsesvis, alt det ukendte, hele Mysteriet i en Sjæl, der skjuler sig bagved to Øjne, som ser paa én, klare som Vand, gennemsigtige, som om intet dulgte sig under dem, i en Sjæl, som taler til én gennem en elsket Mund, som synes at tilhøre én, saa højt attraar man den, i en Sjæl, som én for én gennem Ord tilkaster én sine Tanker, men som alligevel er ligesaa fjernt fra én, som Stjernerne deroppe er fjernt fra hverandre, og som er endnu mere gaadefuld end disse Himmellegemer! Er det ikke underligt, altsammen?“

Saval svarede:

„Jeg forlanger ikke saa meget. Jeg kigger ikke ind bagved Øjnene. Jeg bryder mig ikke saa meget om det Indre, men jeg fordrer til Gengæld desto mere af det Ydre.“

Servigny mumlede:

„Yvette er alligevel et mærkeligt lille Menneske. Gud ved, hvorledes hun vil behandle mig nu i Dag?“

De var næsten naaet til Marly og opdagede, at Himlen begyndte at blive lysere.

Hanerne begyndte at gale rundt i Hønsegaardene, og deres Galen lød lidt tilsløret gennem de stængede Mure. En Fugl pippede i Parken til venstre og gentog bestandig den samme i sin Simpelhed naive og komiske lille Trille.

„Det er paa Tide at komme hjem,“ erklærede Saval.

De vendte om. Da Servigny traadte ind i sit Sovekammer, saa' han gennem Vinduet, der var blevet staaende halvt aabent, at Horisonten var helt rosenrød.

Han lukkede Skodderne til, trak de tunge Gardiner for, saa at ingen Lysstraale kunde trænge ind, gik i Seng og faldt endelig i Søvn.

En besynderlig Støj vækkede ham. Han satte sig op i sin Seng og lyttede, men hørte intet mere. Saa

Cortazzo

lød der pludselig mod hans Skodder en underlig Raslen som af en Hagelbyge.

Han sprang ud af Sengen, løb hen til Vinduet, lukkede det op og fik Øje paa Yvette, der stod nedenunder i Havegangen og i Haandfuldevis kastede Grus op i Ansigtet paa ham.

Hun havde en rosenrød Kjole paa og paa Hovedet en bredskygget Straahat med en lang hvid Strudsfjer. Hun lo skjælmsk og fornøjet:

„Naa, det maa jeg sige, Spidsmus, De sover rigtignok! Hvad har De dog foretaget Dem i Nat, at De ikke er oppe endnu? Har De været paa Æventyr, stakkels Spidsmus?“

Han stod blændet af det stærke Dagskær, der pludselig mødte hans Øjne, endnu døsig af Søvnen og overrasket over den unge Piges spottende Ro.

Han svarede:

„Nu kommer jeg, Frøken. Lad mig faa Tid til at stikke Næsen i liút koldt Vand, saa skal jeg være der.“

Hun raabte:

„Skynd Dem lidt, Klokken er ti. Jeg har en stor Plan, som jeg har udpønset, og som jeg vil tale med Dem om. Det er et Komplot, som vi to skal lave. De ved nok, at vi spiser Frokost Klokken elleve.“

Han fandt hende siddende paa en Bænk med en

Bog, en eller anden Roman, i Skødet. Fortroligt og venskabeligt, paa en saa munter og ligefrem Maade, som om der Aftenen forud ikke var passeret det ringeste, tog hun hans Arm og trak ham med ned i den anden Ende af Haven:

„Nu skal De høre min Plan. Vi vil være ulydige mod Mo'r og De gaar senere paa Dagen med mig til „La Grenouillère". Jeg vil se det. Mo'r siger, at det er et Sted, hvor ordentlige Damer ikke kan komme. Men jeg er ligeglad, enten man kan være bekendt at gaa der eller ikke. De gaar nok med, ikke Spidsmuds, og saa laver vi en vældig Ballade sammen med Roerne?"

Hun duftede godt, men det var ham dog ikke muligt at bestemme, hvad det var for en let og svag Duft, der bølgede om hende. Det var ikke en af hendes Moders tunge Parfumer, men et diskret Pust, hvori han troede at opfange en Anelse af Iris og maaske ogsaa en lille Smule Verveine.

Hvorfra kom denne ugribelige Duft, fra hendes Kjole, fra hendes Haar eller fra hendes Hud? Han kunde ikke lade være med at spørge sig selv om det, og da hun gik tæt ved Siden af ham, slog hendes friske Aande, som han ogsaa fandt herlig at indaande, ham ind i Ansigtet, hver Gang hun talte. Han tænkte tilsidst, at denne flygtige Parfume, som han forgæves søgte at faa

fat paa, maaske kun blev fremmanet af hans fortryllede Øjne og blot var en Slags skuffende Udstraalen af hendes unge og forførende Ynde.

Hun sagde:

„Det er altsaa en Aftale, ikke sandt, Spidsmus? . . . Det bliver nok meget varmt efter Frokost, og saa vil Mo'r ikke gaa ud. Hun er altid meget magelig anlagt, naar det er varmt. Saa lader vi hende blive hjemme sammen med Deres Ven, og saa gaar vi to. Vi lader, som om vi vil op i Skoven. Hvis De vidste, hvor jeg glæder mig til at se „La Grenouillère"!"

De var kommen ned til Laagen lige udfor Seinen. Solen faldt tæt ned over den indsovede, blanke Flod. En tynd Varmedis steg op fra den, en Dunst af fordampet Vand, der bredte en let bævrende Taage ud over Vandets Overflade.

Fra Tid til anden gled en Baad forbi, en pilsnar Jolle eller en tung Færgebaad, og i nogen Afstand lød kortere eller længere Fløjtesignaler fra Togene, der hver Søndag læsser den parisiske Befolkning af ude paa Landet i Byens Nærhed, og fra Dampbaadene, som forkynder deres Ankomst, for at Slusen ved Marly kan være parat til at lade dem slippe igennem.

Men en lille Klokke ringede.

Frokosten ventede, og de gik tilbage op til Villaen.

Maaltidet var tavst. Juliheden laa nu i Middags stunden knugende over Jorden og tyngede paa alt levende. Varmen stod tæt og lammede baade Tanker og Legemer: Ordene blev kraftløse og naaede ikke over Læberne, og hver Bevægelse forekom én besværlig, som om Luften ydede Modstand og var tyk at komme igennem.

Kun Yvette lod, skønt hun intet sagde, til at være oprømt og nervøs af Utaalmodighed.

Saasnart de var færdige med Desserten, spurgte hun:

„Skal vi ikke gaa en Tur op i Skoven? Der maa være dejligt inde under Træerne?“

Marquisen, der saa ganske udmattet ud, mumlede:

„Er Du forrykt? Tror Du, man kan gaa nogen Steder i saadan et Vejr?“

Den unge Pige svarede henrykt:

„Godt, saa kan Du jo beholde Baronen til at holde Dig med Selskab, medens Spidsmusen og jeg gaar op i Skoven og slaar os til Ro i Græsset for at læse.“

Hun vendte sig om imod Servigny:

„Hvad siger De? Har De Lyst?“

Han svarede:

„Jeg er til Deres Tjeneste. Frøken.“

Og hun løb ind efter sin Hat.

Marquisen trak paa Skuldrene og sukkede:

„Hun maa sandelig være forrykt.“

Med lad Træthed rakte hun med en smuk forelsket Bevægelse sin skønne hvide Haand til Baronen, der langsomt kyssede den.

Yvette og Servigny vandrede afsted. De gik først langs med Floden og derefter over Broen over paa Øen, hvor de satte sig paa Bredden under Piletræerne ved den rindende Flodarm, thi det var endnu altfor tidligt til at gaa ned til „La Grenouillère.“

Den unge Pige trak en Bog op af Lommen og sagde leende:

„Spidsmus, De skal læse højt for mig.“

Og hun rakte ham Bogen.

Han gjorde en Bevægelse, som om han vilde flygte.

„Jeg, Frøken? Jeg kan ikke læse!“

Hun svarede alvorlig:

„Snak, ingen Undskyldninger og ingen Grunde. De er mig saamænd en net Tilbeder, De! Alt for ingen Ting, ikke sandt? Det er Deres Valgsprog!“

Han tog Bogen, lukkede den op og blev overrasket. Det var en entomologisk Afhandling. En Historie om Myrerne af en engelsk Forfatter. Da han blev siddende ubevægelig i den Tro, at hun gjorde Nar af ham, blev hun utaalmodig.

„Naa, læs saa,“ sagde hun.

Han spurgte:

„Er det et Væddemaal, eller er det bare et almindeligt Lune?“

„Ingen af Delene, Kære. Jeg saa' Bogen hos en Boghandler, og der blev sagt mig, at det var det bedste, der var skrevet om Myrerne. Saa tænkte jeg, at det kunde være morsomt at faa lidt at vide om disse smaa Dyrs Liv, samtidig med at man saa' dem løbe om i Græsset. Læs nu.“

Hun lagde sig, ligesaa lang hun var, paa Maven med Albuerne paa Jorden og Hovedet mellem Hænderne og stirrede ned i det grønne.

Han læste:

„Det er ubestrideligt, at Aberne med Hensyn til den anatomiske Bygning er de Dyr, der staar Menneskene nærmest, men naar vi iagttager Myrernes Skikke, deres Samfundsorganisationer, deres ordnede Fællesliv, de Boliger og de Veje, som de opfører, deres Husdyrhold og undertiden endogsaa deres Slavehold, tvinges vi til at indrømme, at de, hvad Intelligensen angaar, har Ret til at kræve en Plads, der er temmelig nær ved Menneskene . . .“

Og han fortsatte med en enstonig Stemme, idet han af og til brød af for at spørge:

„Er det ikke nok?“

Hun rystede hver Gang paa Hovedet. Hun havde

plukket et Græsstraa, hvorpaa der sad en Myre, og hun morede sig med at lade den løbe fra den ene Ende af Straaet til den anden, idet hun, hver Gang Dyret naaede et af Yderpunkterne, vendte op og ned paa Straaet. Med tavs og sammentrængt Opmærksomhed lyttede hun til de overraskende Enkeltheder fra de smaa spinkle Dyrs Liv, deres underjordiske Gange, den Maade, hvorpaa de opdrætter, indelukker og ernærer Bladlus for at faa den sødlige Vædske, de afsondrer, ligesom vi i vore Stalde opdrætter Køer, om deres Vane til at oplære smaa blinde Insekter, der som Tyende gør Tuerne rene, om deres Krigstogter for at hjemføre Slaver, der opvarter deres Sejerherrer med en saadan Omhu, at disse endogsaa glemmer at spise alene.

Lidt efter lidt, som om der i Yvettes Hjerte vaagnede en moderlig Ømhed for den lille intelligente Skabning, lod hun den krybe over paa sin Finger og iagttog den med et ømt Blik og en hæftig Lyst til at kærtegne den.

Og da Servigny læste om den Maade, hvorpaa de lever i Fællesskab og indbyrdes udkæmper venskabelige Styrke- og Behændighedskampe, blev den unge Pige saa begejstret, at hun vilde kysse det lille Insekt, der imidlertid slap fra hende og gav sig til at løbe omkring

i hendes Ansigt. Hun udstødte et gennemtrængende Skrig, som om hun blev truet af en skrækkelig Fare, og med forfærdede Bevægelser slog hun løs paa sine Kinder for at faa Dyret væk. Servigny brast i Latter, fangede det oppe ved hendes Haar og trykkede paa det Sted, hvor han havde taget det, et langt Kys, uden at Yvette trak sin Pande væk.

Saa erklærede hun, idet hun rejste sig:

„Jeg foretrækker saadan

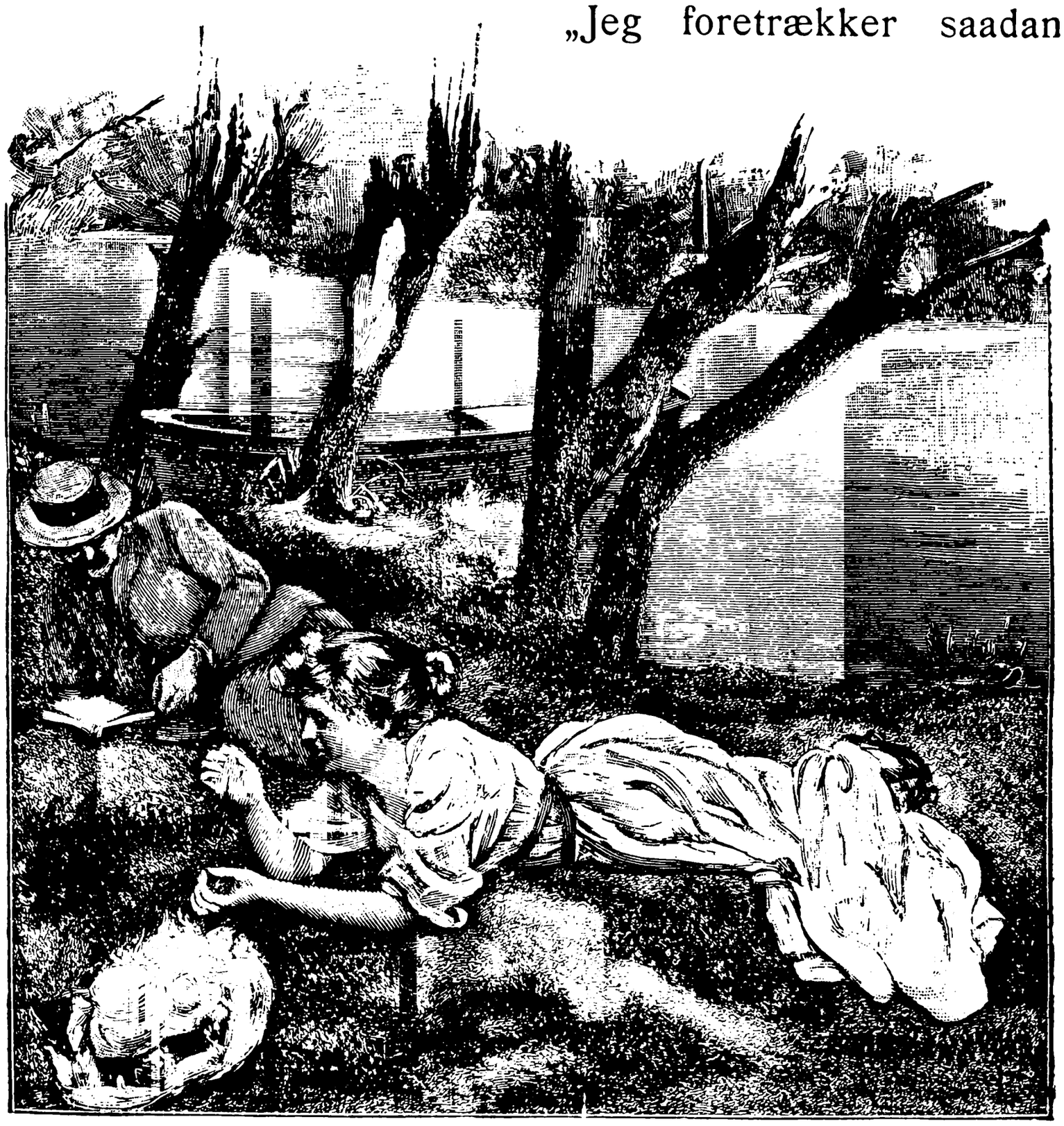

en Bog for en Roman. . . . Nu er det vist paa Tiden at gaa til „La Grenouillère“.“

De gik ned til den Ende af Øen, der er beplantet som en Park og overskygget af vældige Træer. En Mængde Par flakkede om under det høje Løv langs med Seinen, hvor den ene Baad gled forbi efter den anden. Der var Skøger med ganske unge Mennesker, Arbejdersker med deres Kærester, som gik i Skjorteærmer med Frakken over Armen, den høje Hat skudt tilbage i Nakken og et svirende og træt Udtryk i Ansigtet, og skikkelige Borgere med deres Familie, Konerne i Søndagspudsen og Børnene trippende som en Flok Kyllinger omkring deres Forældre.

En fjern og vedvarende Larm af Menneskestemmer, en dump og brummende Summen forkyndte, at de nærmede sig det berømte Etablissement, som alle Roerne er saa glade for.

De fik snart Øje paa det. En uhyre Baad, der var overdækket med et Tag, laa fortøjet ved Bredden og rummede et helt Folk af Mandfolk og Fruentimmere, som sad omkring ved Borde og drak eller ogsaa sprang og dansede, skreg og skraalede til Støjen fra et skingrende falsk Klaver, der hvæsede og stønnede som en Blæsebælg.

Svære, rødhaarede og allerede trekvart fulde Tøse,

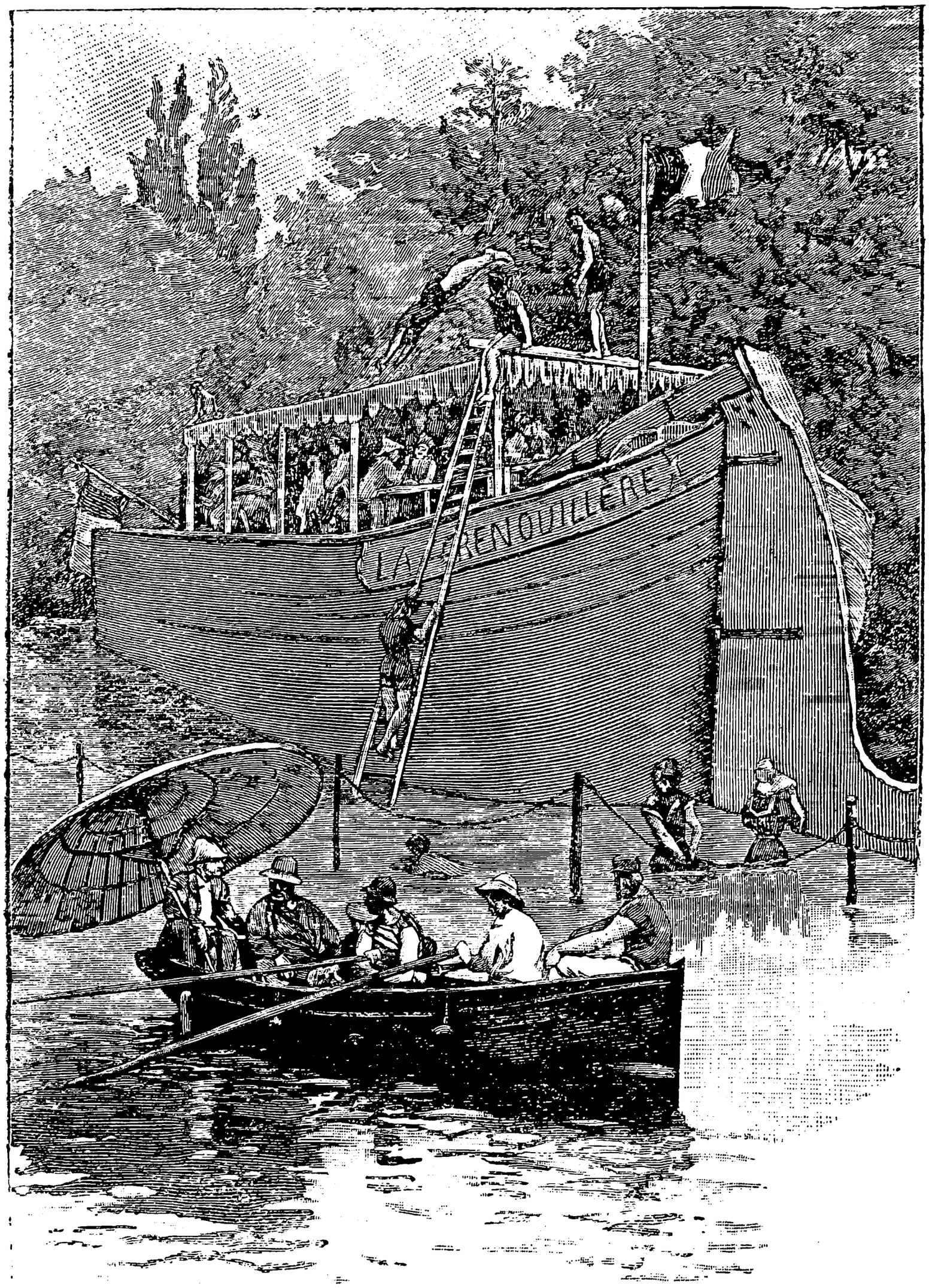

Cortazzo

der udfordrende stak Barmen og Hofterne frem, gik rundt med lokkende Øjekast, røde Læber og Munden fuld af gemene Opfordringer.

Andre dansede som Vanvittige lige overfor halvnøgne Roere, der kun var iførte et Par korte Lærredsbenklæder og en stramtsluttende Trøje, paa Hovedet havde de en broget Hue ligesom Jockeyerne.

Over det hele svævede en Stank af Sved og Pudder, daarlige Parfumer og Uddunstninger fra Armhulerne.

De Drikkende omkring ved Bordene nedsvælgede røde, hvide, gule og grønne Drikke, medens de raabte op og skreg uden Spor af Grund, blot for at give efter for en voldsom Trang til at gøre Støj, en rent dyrisk Lyst til at faa Hjernen og Ørene fyldt med Spektakel.

Hvert Øjeblik sprang en Badende, der var kravlet op paa Taget, ned i Vandet og oversprøjtede med et sandt Styrtebad de nærmest siddende Gæster, som udstødte vilde Hyl.

Paa Floden passerede en hel Flaade af Fartøjer forbi. De lange og tynde Robaade fo'r pilsnart afsted, drevet frem af kraftige Aaretag, der fik Musklerne til at spændes under den solbrændte Hud paa Roernes bare Arme. I Bagstavnen sad Roernes „Damer" i blaa eller røde Flonelskjoler under en rød eller blaa Parasol, der lyste langt bort i det stærke Solskin, mageligt henslængte i

en ubevægelig og døsig Stilling og syntes at glide henover Vandet.

Tungere Baade, helt overfyldte med Mennesker, kom kun langsomt frem. En overgiven Skoledreng, som vilde tage sig ud, roede med nogle mærkelige Armbevægelser, der mindede om en Vindmølle; han stødte imod alle de Baade, han kom forbi, og blev skældt ud af alle Roerne, indtil han, efter at have gjort Forsøg paa at drukne et Par af de Badende, forfjamsket forsvandt, fulgt af haanende Tilraab fra Gæsterne, der var klumpede sammen paa den store flydende Kafé.

Yvette var straalende, ved Servignys Arm slentrede hun omkring imellem den støjende og blandede Mængde, lykkelig ved at blive puffet og skubbet af de sminkede Fruentimmere, som hun med et roligt og velvilligt Blik saa' lige ind i Ansigtet.

„Se paa hende dèr, Spidsmus, er det ikke et dejligt Haar, hun har! De ser ud, som om de morede sig storartet allesammen."

Pianisten, en Roer i en rød Dragt og med en mægtig rund Straahat paa Hovedet, begyndte paa en Vals og med et Ryk tog Yvette sin Ledsager om Skuldrene og rev ham med sig i det Raseri, hvormed hun plejede at danse. De dansede saa længe og saa fanatisk, at alle stirrede paa dem. Nogle af Gæsterne stod op paa

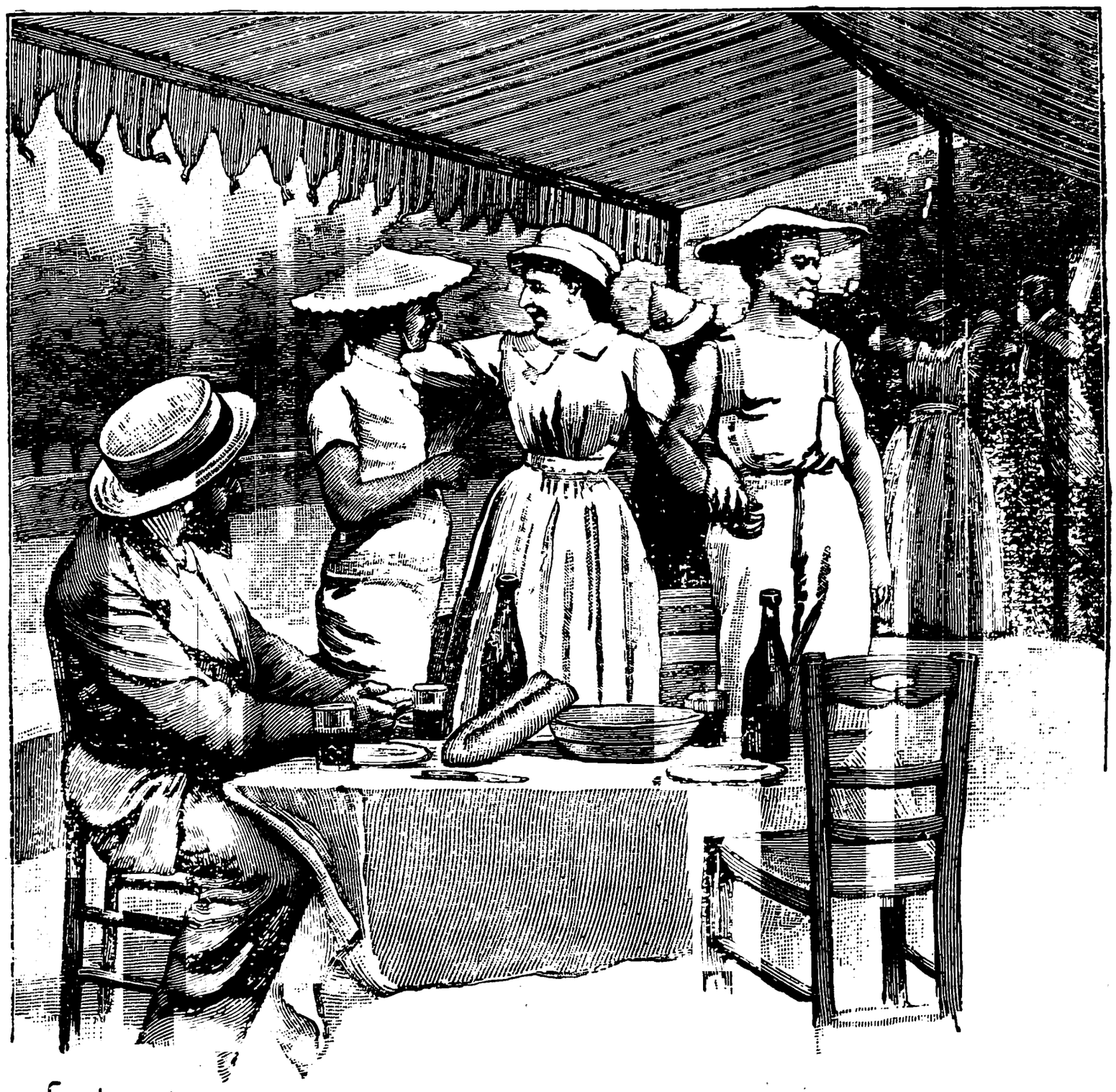

Bordene og trampede Takten med Fødderne, andre slog paa Glassene. Pianisten syntes at blive greben af et ubændigt Raseri, som en Vanvittig hamrede han løs paa Tangenterne, hoppede op og ned paa Stolen og vuggede uafbrudt med Hovedet under den uhyre Hovedbedækning.

Pludselig standsede han, lod sig glide ned ad Stolen og falde om paa Gulvet, ligesaa lang han var, begravet

under Hatten, som om han var død af Træthed. En Lattersalve rungede over hele Kaféen og alle klappede i Hænderne.

Fire Venner styrtede til, saaledes som man gør,

naar der er sket et Ulykkestilfælde, og samlede deres Kammerat op. To af dem tog fat i Armene og to i Benene og bar ham afsted, efter at de først havde an-

bragt Taget, som han brugte til Hat, midt paa hans Mave.

En Spøgefugl gav sig til at synge *De Profundis*, og en Procession dannede sig bagved den falske Døde, den vandrede over paa Øen og trak Gæsterne, de Spadserende og alle, den mødte, med sig.

Yvette fulgte ogsaa med; hun var henrykt, lo af fuld Hals og snakkede med alle, revet med af Bevægelsen og Støjen. Mandfolkene saa' hende lige ind i Øjnene, trykkede sig meget ophidsede ind imod hende, syntes at indaande hendes Skønhed og afklæde hende med deres Blik. Servigny begyndte at blive bange for, at Eventyret skulde ende galt.

Processionen vandrede stadig afsted, men den havde fremskyndet sit Tempo, thi de fire Bærere var slaaet over i Løb, fulgte af den skraalende Mængde. Pludselig drejede de ned mod Bredden, da de naaede Kanten af Vandet, gyngede de et Øjeblik deres Kammerat og slyngede ham derpaa ud i Floden, idet de alle gav Slip paa samme Tid.

Et uhyre Glædesskrig brød ud fra alles Struber, medens Pianisten, halvt bedøvet, slog om sig, bandede, hostede, spyttede Vand ud og anstrengte sig, tilsølet af Dynd, for at kravle op paa Bredden.

Hans Hat, der var bleven reven med af Strømmen, blev bragt tilbage af en Baad.

Yvette dansede af Fryd og klappede i Hænderne, idet hun gentog:

„Aah! Spidsmus, hvor jeg morer mig! Hvor jeg morer mig!“

Servigny iagttog hende; han var atter blevet alvorlig og følte sig en Smule forlegen, en Smule saaret ved at se hende saa veltilpas i disse plumpe Omgivelser. Et Slags Instinkt oprørtes i ham, Instinktet for det passende, som enhver velopdragen Mand altid beholder i sig, selv naar han slipper sig løs, et Instinkt, der bevarer ham fra altfor lave Fortroligheder og altfor tilsmudsende Berøringer.

Forbavset sagde han til sig selv:

„Det var som Satan! Det stikker Dig nok i Blodet!“

Han havde virkelig Lyst til at sige „Du“ til hende, saaledes som han gjorde det i sine Tanker, paa samme Maade, som man, første Gang man ser dem, siger „Du“ til de Kvinder, der er Allemands Gods. Han gjorde ikke længere synderlig Forskel paa hende og de rødhaarede Skabninger, som gned sig op imod ham og med deres hæse Stemmer skraalede obskøne Ord. Disse raa, korte og skingrende Tvetydigheder svirrede omkring

i Mængden, summede igennem den, fødte i den ligesom Fluerne paa en Mødding. De syntes hverken at støde eller at overraske nogen. Yvette lod til slet ikke at lægge Mærke til dem.

„Spidsmus, jeg vil i Vandet," sagde hun „skal vi ikke tage os en Svømmetur?"

Han svarede:

„Som De vil."

De gik hen til Badeanstalten for at skaffe sig Badedragter. Hun var først klædt af og stod smilende paa Bredden og ventede paa ham uden at bryde sig om de mange Blikke, der var rettede imod hende. Side om Side gik de ud i det lunkne Vand.

Hun svømmede lyksalig, betaget, kærtegnet af Strømmen, dirrende af sanselig Glæde. Ved hvert Tag løftedes hun op af Vandet, som om hun skulde flyve op fra Floden. Det var kun med Besvær, at han formaaede at følge hende. Han var forpustet og misfornøjet over at føle sig saa underlegen.

Men pludselig sagtnede hun sin Fart, vendte sig om og lod sig drive paa Ryggen med Armene ned langs Siden og med Øjnene stirrende op mod den blaa Himmel. Han saa' paa hende, saaledes som hun dèr laa udstrakt i Flodens Overflade; hans Blik fulgte hendes Legemes bølgende Linie, de faste Bryster, der spændte

mod det tynde Stof, som viste deres runde Form og deres fremspringende Spidser, den blødt rundede Mave,

Hoften, der var halvt overskyllet, den nøgne Læg, som skinnede gennem Vandet, og den lille fine Fod, der stak op over Overfladen.

Han saa' hele hendes Legeme, som om hun med

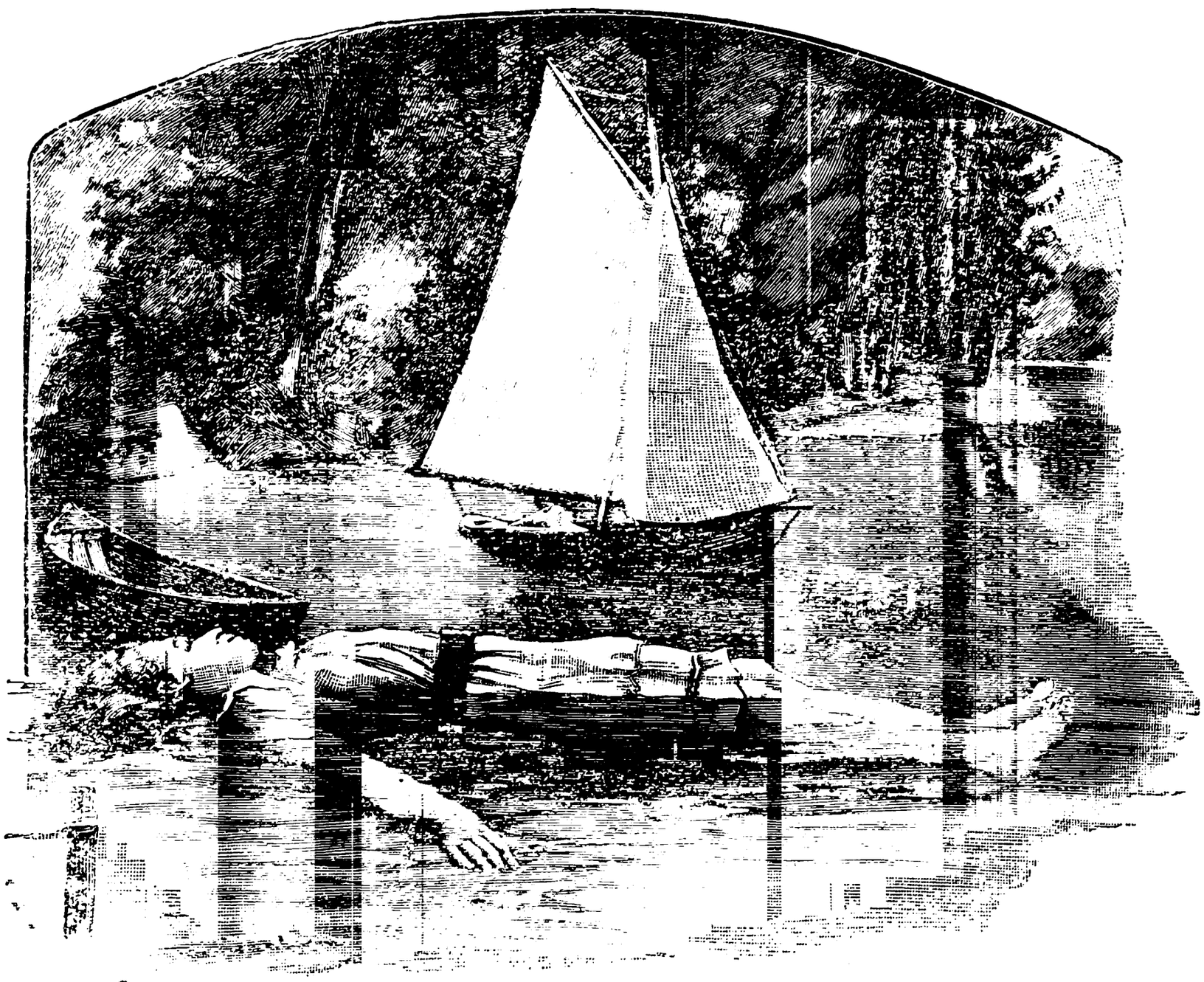

Vilje viste sig for ham for at friste ham, for at byde sig frem eller for atter at lege med ham. Og hans Længsel imod hende voksede til lidenskabelig Attraa og dirrende Nervøsitet. Paa én Gang vendte hun sig om, saa' paa ham og gav sig til at le.

„Nej, hvor De ser grinagtig ud," sagde hun.

Han blev stødt og ærgerlig over hendes Spot, grebet af en forhaanet Tilbeders ondsindede Vrede, og idet han gav efter for en dunkel Lyst til at gøre Gengæld, til at hævne sig, til at krænke hende, sagde han:

„Det Liv vilde nok være noget for Dem?“

Hun spurgte med sin mest troskyldige Mine:

„Hvad mener De?“

„Aa, Snak, lad være med at gøre Nar af mig, De ved jo meget godt, hvad jeg mener.“

„Nej, paa Æresord.“

„Hør, hold nu op med den Komedie. Vil De eller vil De ikke?“

„Jeg forstaar Dem slet ikke.“

„Jo, De gør, De er ikke saa dum. Forøvrigt sagde jeg det til Dem i Aftes.“

„Hvad for noget? Det har jeg glemt.“

„At jeg elsker Dem.“

„De?“

„Ja, jeg.“

„Det er noget Vrøvl!“

„Nej, det sværger jeg Dem til.“

„Godt, saa bevis det.“

„Det er mit højeste Ønske.“

„Hvilket?“

„At bevise det.“

„Ja, men saa gør det!“

„Det sagde De ikke i Gaar Aftes!“

„De foreslog mig jo ingenting.“

„Aa! Dumheder!“

„Forresten er det ikke mig, De maa henvende Dem til.“

„Det var som Pokker! Til hvem da?“

„Til min Moder, naturligvis.“

Han brød ud i Latter:

„Til Deres Moder? Nej, nu bliver De for slem.“

Hun var pludselig blevet meget alvorlig, og idet hun saa' ham lige ind i Øjnene, sagde hun:

„Hør nu Spidsmus, hvis De virkelig holder nok af mig til at gifte Dem med mig, maa De først tale med Mo'r, saa skal jeg nok svare Dem bagefter.“

Han troede, at hun paany gjorde Nar af ham, og blev aldeles rasende:

„Frøken Yvette, De antager mig vist for en anden.“

Hun saa' stadig paa ham med sit klare og blide Blik.

Hun betænkte sig lidt, saa sagde hun:

„Jeg forstaar Dem stadig ikke!“

Han kunde ikke længere beherske sig og svarede med en barsk og ond Klang i Stemmen:

„Hør, Yvette, lad os nu holde op med denne latterlige Komedie, der allerede har varet altfor længe. De spiller den uskyldige lille Pige, men, tro mig, den Rolle klæder Dem ikke. De ved meget godt, at der mellem os to ikke kan være Tale om Ægteskab, men kun om

. . . Kærlighed. Jeg har sagt Dem, at jeg elskede Dem — det er Sandheden — og jeg gentager det, jeg elsker Dem. Hold op med at lade, som om De ikke

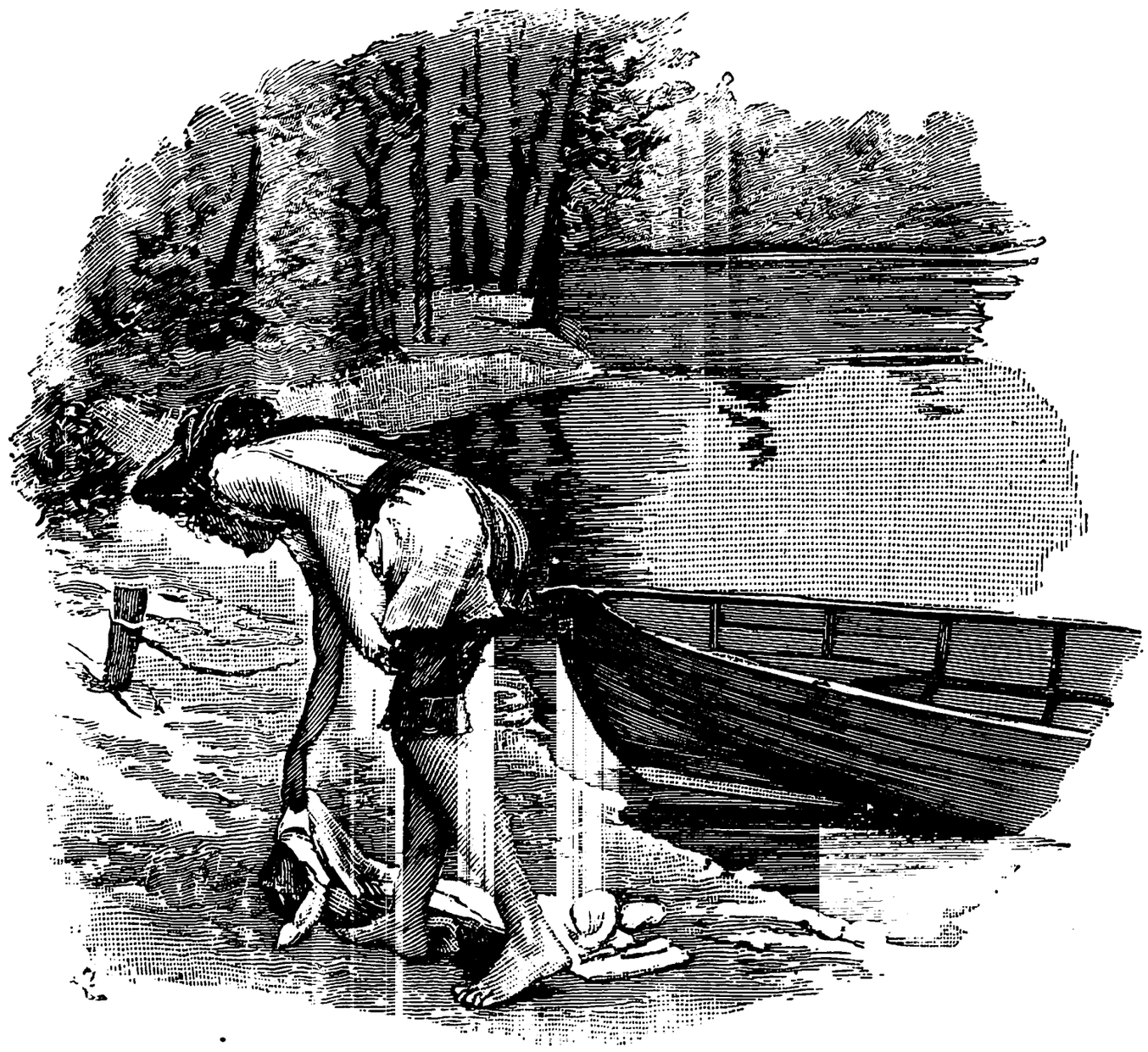

forstaar mig, og lad være med at behandle mig som en Idiot.“

De stod lige overfor hinanden i Vandet og gjorde kun nogle smaa Bevægelser for at holde sig oven Vande. Hun forholdt sig endnu nogle Sekunder ubevægelig, som om hun ikke kunde bestemme sig til at trænge ind i Meningen af hans Ord, saa blev hun pludselig rød, ildrød, lige op til Haarrødderne, hele

hendes Ansigt blev paa én Gang overtrukket med Purpur, lige fra hendes Hals og op til hendes Øren, der næsten blev violette, og, uden at svare et Ord, flygtede hun ind imod Land, svømmende af alle Kræfter med store, hastige Tag. Pustende af Træthed svømmede han efter hende, men han kunde ikke indhente hende.

Han saa' hende gaa op af Vandet, kaste sin Badekaabe om sig og løbe ind i sit Badehus, uden at hun en eneste Gang havde vendt sig om.

Han var længe om at klæde sig paa. Han var meget forvirret og vidste ikke, hvad han skulde gøre; han søgte efter, hvad han skulde sige til hende, og spurgte sig selv, om han skulde komme med Undskyldningen eller blive ved, som han var begyndt.

Da han var færdig, var hun gaaet, gaaet ganske alene. Langsomt, ængstelig og forlegen vendte han tilbage til Villaen.

Marquisen spadserede ved Savals Arm i den runde Gang omkring Græsplænen.

Da hun saa' Servigny, sagde hun med den skødesløse Mine, hun havde haft fra den foregaaende Dag:

„Var det ikke nok det, jeg sagde, der var ingen Mening i at gaa ud i saadan en Varme. Yvette er kommen syg hjem. Hun er gaaet i Seng. Hun var saa rød som en Valmue, det stakkels Barn, og hun har

en skrækkelig Hovedpine. De har naturligvis spadseret midt i Solen og har gjort Dumheder, ja, hvad ved jeg? De er lige saa ufornuftig som hun."

Den unge Pige kom ikke ned til Middag. Der blev bragt Mad op til hende, men hun svarede igennem Døren, thi hun havde lukket sig inde, at hun ikke var sulten og bad om, at de vilde lade hende være i Fred.

De to Herrer tog af Sted med Toget Klokken ti med Løfte om at komme igen den paafølgende Torsdag, og Marquisen satte sig hen ved det aabne Vindu for at drømme, medens hun lyttede til Musiken fra Roernes Bal, der i det fjerne sendte sine dansende Melodier ud i Aftenens store højtidelige Stilhed.

Træneret som hun var til Elskov og gennem Elskov, ligesom man trænerer sig til at ride eller ro, havde hun pludselige Ømhedsanfald, der kom over hende som en Sygdom. Disse Lidenskaber greb hende uden Varsel, gennemtrængte hende fuldstændig, gjorde hende halvt vanvittig, enerverede hende fuldstændig eller overvældede hende, alt eftersom de havde en begejstret, voldsom, dramatisk eller smægtende Karakter.

Hun var en af den Slags Kvinder, som er skabte til at elske og blive elsket. Hun var kommet langt nede fra i Samfundet og var naaet til Vejrs gennem

Elskoven, som hun, næsten uden at vide det, af Instinkt, af medfødt Behændighed, havde gjort til en Profession. Hun tog imod Penge, som hun tog imod Kys, uden at gøre nogen Forskel, det faldt hende ganske naturligt, og hun benyttede sig ureflekteret og instinktmæssigt af den Snedighed, der boede i hende, paa samme Maade som Dyrene af Tilværelsens Nødvendigheder lærer at bruge List. Mange Mænd havde hvilet i hendes Arme, uden at hun havde følt nogensomhelst Ømhed for dem, men ogsaa uden at hun havde følt Lede ved deres Favntag.

Hun fandt sig i deres Kærtegn med en rolig Ligegyldighed, ligesom man, naar man er paa Rejse, spiser al Slags Mad, fordi man skal have noget at leve af. Men fra Tid til anden opflammedes hendes Hjerte eller hendes Sanser, og hun blev da betaget af en hæftig Lidenskab, der, alt efter hendes Elskers legemlige eller moralske Egenskaber, varede nogle Uger eller nogle Maaneder.

Det var hendes Livs bedste Øjeblikke. Hun elskede af hele sin Sjæl, af hele sit Legeme med Begejstring, med Ekstase. Hun kastede sig ud i Kærligheden, som man kaster sig ud i en Flod for at drukne sig, og lod sig rive med, parat til at dø, hvis det skulde blive nødvendigt, beruset, betaget, uendelig lykkelig.

Hver Gang indbildte hun sig, at hun aldrig før havde følt noget lignende, og hun vilde være blevet meget forbavset, hvis nogen havde mindet hende om, hvor mange Mænd, der Nætter igennem, medens hun stirrede op mod Stjernerne, havde været Genstand for hendes elskovsfyldte Drømme.

Saval havde erobret hende, fængslet hendes Legeme og hendes Sjæl. I Visheden om sin nuværende Lykke, i den fuldkomne Lykkes rolige Salighed, tænkte hun paa ham, lullet ind i hans Billede og Tanken om ham.

En Støj bagved hende fik hende til at vende sig om. Yvette var kommet ind; hun var endnu fuldstændig paaklædt, men hun var bleg og hendes Øjne var blanke som efter en legemlig Træthed.

Hun lænede sig til Karmen af det aabne Vindue lige overfor sin Moder.

„Jeg har noget at tale med Dig om," sagde hun.

Marquisen saa' forbavset paa hende. Hendes Kærlighed til Datteren var blandet med Egenkærlighed, hun var stolt af hendes Skønhed, som man er stolt af en Formue; hun var endnu selv altfor smuk til at blive skinsyg og altfor ligegyldig til at smedde de Planer, som man tillagde hende, men alligevel altfor beregnende til ikke at have fuld Bevidsthed om denne Skønheds Værd.

Hun svarede:

„Jeg hører; mit Barn, hvad er der?“

Yvette saa' indtrængende paa hende som for at læse i Bunden af hendes Sjæl, som for at gribe enhver af de Følelser, hendes Ord vilde fremkalde.

Hun begyndte:

„Der er hændt mig noget usædvanligt.“

„Hvad er det?“

„Hr. de Servigny har sagt mig, at han elskede mig.“

Marquisen ventede spændt. Da Yvette tav, spurgte hun:

„Hvorledes sagde han det? Gaa videre!“

Den unge Pige satte sig ned ved sin Moders Fødder, indtog en tilvant kælen Stilling, tog begge hendes Hænder og fortsatte:

„Han friede til mig.“

Fru Obardi gjorde en pludselig og forbløffet Bevægelse og udbrød:

„Servigny? Er Du forrykt!“

Yvette havde ikke taget Øjnene fra sin Moders Ansigt, men prøvet paa at udgranske hendes Tanker og hendes Overraskelse. Med en alvorlig Stemme spurgte hun:

„Hvorfor skulde jeg være forrykt? Hvorfor skulde Hr. de Servigny ikke kunne gifte sig med mig?“

Marquisen stammede forlegen:

„Du har taget Fejl, det er ikke muligt. Du har hørt galt eller ogsaa har Du misforstaaet ham; Hr. de

Cortazzo
11

Servigny er altfor rig for Dig . . .
og altfor . . . altfor meget Pariser til at tænke paa at gifte sig.“

Yvette havde langsomt rejst sig. Hun tilføjede:

„Men hvis han nu holder saa meget af mig, som han gør, Mo'r?“

Moderen svarede lidt utaalmodigt:

„Jeg troede, at Du var gammel nok og kendte nok til Livet til ikke at finde paa den Slags Ting. Servigny er en Levemand og en Egoist. Han gifter sig kun med en Kvinde, som tilhører hans egen Verden, og som har en Formue, der svarer til hans. Hvis han har friet til Dig, saa . . . saa er det, fordi han . . . fordi han . . .“

Marquisen, der var ude af Stand til at fremsætte sine Formodninger, tav et Øjeblik, saa fortsatte hun:

„Aah! lad mig være i Fred og gaa i Seng!“

Som om den unge Pige havde faaet at vide, hvad hun ønskede, svarede hun i en lydig Tone:

„Ja, Mo'r.“

Hun kyssede sin Moder paa Panden og gik med rolige Skridt henimod Døren.

Men ligesom hun vilde lukke den efter sig, kaldte Marquisen hende tilbage.

„Hvorledes gaar det med din Hovedpine?“ spurgte hun.

„Jeg fejlede ingenting, det var det, der havde taget saaledes paa mig.“

Marquisen tilføjede:

„Vi kan tale om det en anden Gang. Sørg bare for, at Du i nogen Tid ikke bliver alene med ham, og vær ganske sikker paa, at han aldrig, aldrig hører Du, gifter sig med Dig, men at han kun vil . . . kompromittere Dig.“

Hun havde ikke kunnet finde en bedre Maade at udtrykke sine Tanker paa.

Yvette gik op til sig selv, og Fru Obardi satte sig til at tænke.

I Aarevis havde hun levet en elskovsfyldt og velhavende Tilværelse; hun havde omhyggeligt sørget for at fjerne fra sine Tanker enhver Ting, der kunde forurolige hende, ængste hende eller bedrøve hende. Hun havde aldrig villet spørge sig selv om, hvad der skulde blive af Yvette; det vilde altid være tidsnok at tænke paa det, naar Vanskelighederne indfandt sig.

Med sit Kurtisane-Instinkt følte hun godt, at hendes Datter kun ved et ganske usandsynligt Tilfælde, ved en af den Slags Kærlighedens Overraskelser, der kan sætte en Eventyrerske paa en Trone, kunde blive gift med en virkelig rig og fornem Mand. Hun gjorde iøvrigt heller ikke Regning paa det, hun var foreløbig altfor optaget af sig selv til at lægge Planer, der ikke direkte vedrørte hende.

Yvette vilde uden Tvivl blive det samme som sin Moder. Elskoven vilde blive hendes Levevej. Hvor-

for ikke? Men Marquisen havde aldrig turdet spørge sig selv, hverken naar eller hvordan det vilde gaa for sig.

Og nu kom paa én Gang hendes Datter uden nogen som helst Forberedelse og stillede hende et af den Slags Spørgsmaal, som man ikke kan svare paa, tvang hende til at tage Stilling i en Sag, der i alle Retninger var saa vanskelig, saa delikat, saa farlig og saa forvirrende, for hendes Samvittighed, for den Samvittighed, som man bør lægge for Dagen, naar det drejer sig om den Slags Ting og om éns Barn.

Hun besad altfor megen naturlig Klogskab, slumrende, men aldrig helt indsovet Klogskab, til blot saa meget som et Øjeblik at have taget Fejl af Servignys Hensigter, thi hun kendte af Erfaring Mændene og især den Race af Mænd, som han tilhørte. Derfor havde hun ogsaa ved Yvettes første Ord uvilkaarlig udbrudt:

„Servigny, gifte sig med Dig? Du maa jo være forrykt!“

Hvor kunde det være, at han, denne drevne Levemand, som kendte Kvinderne ud og ind, havde brugt dette gamle Middel? Hvad vilde han nu gøre? Og hun, den Smaa, hvorledes skulde hun tydeligere advare hende, eller rettere forsvare hende, thi hun kunde godt finde paa at begaa store Dumheder.

Hvem skulde have troet, at dette store Pigebarn

endnu var saa troskyldigt, saa lidet klog paa Menneskene og saa lidet beregnende?

Marquisen, der var ganske bestyrtet og allerede træt af at gruble, tænkte forgæves over, hvad hun skulde gøre, men uden at kunne finde noget, thi Situationen forekom hende virkelig generende.

Omsider blev hun ked af alle disse Bekymringer og sagde til sig selv:

„Aa pyt! Jeg passer godt paa dem, saa at jeg altid kan gribe ind, naar Omstændighederne kræver det. Hvis det skulde blive nødvendigt, kan jeg jo ogsaa tale med Servigny, han er klog nok til at kunne forstaa en halvkvædet Vise.“

Hun spurgte ikke sig selv, hvad hun vilde sige til ham, hvad han vilde svare hende, eller hvilken Slags Aftale der kunde træffes mellem dem, hun var altfor lykkelig over foreløbig at være lettet for den Bekymring at skulle tage en Beslutning og hun gav sig atter til at tænke paa den smukke Saval. Hun stirrede ud i Natten, ud imod det taageagtige Lysskær, der svæver over Paris, og med begge Hænder sendte hun, uden at tælle dem, Haandkys paa Haandkys ud i Mørket, ind imod den store By. Og ganske sagte, som om hun endnu talte med ham selv, hviskede hun:

„Jeg elsker Dig! Jeg elsker Dig!“

III

Heller ikke Yvette lagde sig til at sove. Ligesom Moderen stod hun lænet til det aabne Vindue og hendes Øjne fyldtes af Taarer, hendes første bedrøvede Taarer.

Indtil nu havde hun levet og var vokset op i en lykkelig Ungdoms ubekymrede og rolige Tillid. Hvorfor skulde hun have givet sig til at tænke, gruble og søge? Hvorfor skulde hun ikke have været en ung Pige ligesom andre unge Piger? Hvorfor skulde hun have tvivlet, hvorfor skulde hun have frygtet, hvorfra skulde hun have faaet nogensomhelst pinlig Mistanke?

Hun gjorde Indtryk af at vide Besked med alt, fordi hun tilsyneladende talte med om alt, fordi hun havde anlagt den samme Tone, den samme Holdning, de samme vovede Udtryk som de Mennesker, der levede omkring hende. Men i Virkeligheden vidste hun ikke stort mere end en ung Pige, som er opdraget i et Kloster; Dristigheden i hendes Ord stammede fra

hendes Hukommelse, fra den ubevidste Efterlignelsesevne, der er særegen for alle Kvinder, og ikke fra Tanker, der gennem deres Viden var bleven frække.

Hun talte om Kærlighed, saaledes som en Malers eller en Musikers Søn i ti eller tolv Aars Alderen taler om Malerkunst eller Musik. Hun vidste, eller rettere, hun havde nok en Anelse om, hvilket Slags Mysterium, der skjuler sig bag dette Ord — alt for mange hviskede Tvetydigheder havde naaet hendes Øren, til at hendes Uskyldighed ikke skulde være bleven en lille Smule oplyst — men hvorledes skulde hun deraf have draget den Slutning, at alle andre Hjem ikke lignede hendes eget?

Hendes Moder blev med tilsyneladende Ærbødighed kysset paa Haanden, alle deres Venner var betitlede, alle var de rige eller lod til at være rige, alle omtalte de Fyrster af kongeligt Blod paa samme fortrolige Maade. To Sønner af regerende Konger havde endogsaa flere Gange om Aftenen indfundet sig hos Marquisen! Hvorledes skulde hun have vidst noget?

Desuden var hun af Naturen troskyldig. Hun gav sig ikke af med at søge, hun havde ikke som sin Moder en medfødt Evne til at vejre Menneskene. Hun levede ubekymret og var altfor lykkelig ved Livet til at blive urolig over noget, der maaske for en mere be-

sindig, mere grublende, mere indesluttet, mindre overstrømmende og mindre overmodig Skabning vilde have syntes mistænkeligt. Men nu havde paa én Gang Servigny ved nogle Ord, hvis Brutalitet hun havde følt uden at forstaa den, vækket i hende en pludselig Uro, som til at begynde med var ubevidst, men som hurtigt voksede til en haardnakket Frygt.

Hun var løbet hjem, hun var flygtet som et saaret Dyr, og hun havde ogsaa følt sig dybt saaret ved disse Ord, som hun uden Ophør gentog for sig selv for rigtig at trænge ind i deres Betydning, for at gætte hele deres Rækkevidde:

„De ved godt, at der ikke kan være Tale om Ægteskab mellem os, men kun . . . om Kærlighed!“

Hvad havde han ment med det? Og hvorfor havde han tilføjet hende denne Krænkelse? Der var altsaa noget, som hun ikke vidste, en Hemmelighed, en Skam? Noget, som hun formodentlig var den eneste, der ikke vidste. Men hvad kunde det være? Hun var forfærdet og lamslaaet, som naar man opdager en skjult Skændsel, et elsket Væsens Forrædderi, eller Hjertet rammes af en Ulykke, der bringer én til Vanviddets Rand.

Og hun havde tænkt, grublet, søgt og grædt, pint af Frygt og Anelser. Saa var hendes unge og frejdige Sjæl blevet roligere, og hun havde givet sig til at lave et

Eventyr, til at opdigte en dramatisk og usædvanlig Situation, der var sammensat af Brokker fra alle de Romaner, som hun havde læst. Hun mindedes spændende Begivenheder, dystre og rystende Skildringer, som hun blandede sammen og lavede til en Historie, hvormed hun forskønnede det Mysterium, som omgav hendes Liv, og som hun lige havde skimtet.

Hun var allerede ikke længere saa fortvivlet, hun drømte, hun kiggede ind under Sløret, hun forestillede sig de mest usandsynlige Muligheder, tusinde besynderlige og forfærdelige Ting, der alligevel ved deres Mærkelighed var yderst tillokkende.

Skulde hun tilfældigvis være et uægte Barn af en eller anden Fyrste? Var det ikke tænkeligt, at hendes stakkels Moder var bleven forført og ladt i Stikken af en Konge, som havde gjort hende til Marquise, Kong Victor Emmanuel maaske, og at hun bagefter havde maattet flygte for sin Families Vrede?

Eller var hun maaske ikke snarere et Barn, som var blevet forladt af sine Forældre — nogle meget adelige og meget højtstaaende Forældre — fordi hun var Frugten af en brødefuld Kærlighed, og som var bleven adopteret af Marquisen, der havde taget hende til sig og opdraget hende?

Endnu en Mængde andre Formodninger dukkede

frem i hendes Tanker. Hun antog dem eller forkastede dem, eftersom hvad der passede hende bedst. Hun blev rørt over sig selv; hun var paa samme Tid baade lykkelig og bedrøvet, men inderst inde meget tilfreds over at blive en Roman-Heltinde, der vilde blive nødt til at handle, til at optræde, til at indtage en ædel og værdig Holdning. Og hun drømte om den Rolle, som hun efter de Begivenheder, hun tænkte sig til, vilde komme til at spille. Hun saa' i Tankerne denne Rolle for sig, noget i Retning af en af Scribes eller Georges Sands Figurer. Den vilde blive sammensat af Opofrelse, Stolthed, Selvfornægtelse, Sjælsstorhed, Ømhed og skøntklingende Ord. Hendes bevægelige Natur glædede sig næsten til denne nye Optræden.

Lige til Aften var hun bleven ved med at grunde over, hvad hun skulde gøre. I Særdeleshed tænkte hun paa, hvorledes hun skulde bære sig ad med at fravriste Marquisen Sandheden.

Da Mørket, der bedst egner sig til tragiske Situationer, var faldet paa, havde hun endelig udpønset en simpel, men snedig List til at opnaa, hvad hun vilde; den bestod i pludselig og uden nogensomhelst Forberedelse at sige til sin Moder, at Servigny havde friet til hende.

Ved denne Nyhed vilde Fru Obardi blive overrasket

og ganske sikkert lade undslippe et Ord eller et Skrig, som kunde kaste et Lys ind i hendes Datters Sjæl.

Og Yvette havde straks udført sin Plan.

Hun ventede sig en Eksplosion af Forbavselse, et overstrømmende Kærlighedsudbrud, en Fortrolighed, fuld af Graad og tragiske Gestus.

Men i Stedet for at blive bestyrtet eller fortvivlet, havde hendes Moder kun syntes at blive ærgerlig, og af den forlegne, misfornøjede og forvirrede Tone, hvori hun havde svaret hende, havde den unge Pige, hos hvem den kvindelige Snedighed, Skarphed og Listighed pludselig vaagnede, forstaaet, at det ikke kunde nytte at trænge nærmere ind paa Marquisen, at Mysteriet var af en anden Art, at hun ganske alene maatte gætte sig til det, og at det vilde være hende meget pinligere at faa det oplyst, end hun havde tænkt sig. Ude af sig selv af Fortvivlelse, med sammensnøret Hjerte og knuget under Forudfølelsen af en sand Ulykke, uden rigtig at vide, hvorfra eller hvorfor denne Angst kom over hende, var hun atter gaaet op paa sit Værelse. Og nu stod hun og græd, lænet til Vinduet.

Hun græd længe, uden at tænke paa noget, uden at søge at opdage noget mere. Lidt efter lidt overvældede Trætheden hende og hun lukkede Øjnene. I nogle Minutter faldt hun hen og sov, saaledes som man

sover, naar man er dødtræt og ikke har Energi nok til at klæde sig af for at gaa i Seng, en tung og trættende Søvn, afbrudt af en pludselig Opvaagnen, hver Gang Hovedet faldt ned paa Brystet.

Hun gik først i Seng, da Dagen begyndte at bryde frem, og Morgenkulden, der gennemisnede hende, tvang hende til at forlade Vinduet.

Dagen efter og den paafølgende Dag bevarede hun en melankolsk og tilbagetrukken Holdning. Hendes Tanker arbejdede hastigt og uden Standsning i hende; hun lærte at udspejde, at gætte og at drage sine Slutninger. Hun begyndte at se Menneskene og Tingene omkring sig i et nyt, endnu utydeligt og ubestemmeligt Skær. Uvilkaarlig nærede hun Mistanke imod alle, imod alt, hvad hun havde troet, imod sin Moder. I disse to Dage opstillede hun alle mulige Formodninger. Hun imødesaa alle Muligheder og kastede sig nu med sin skiftende og ubeherskede Naturs Pludselighed ud i de mest yderligtgaaende Beslutninger. Om Onsdagen lagde hun en Plan, foresatte sig en bestemt Opførsel og udpønsede et helt Udspionerings-System. Torsdag Morgen stod hun op med den faste Beslutning at være snedigere end en Opdager og paa sin Post over for hele Verden.

Hun bestemte sig endogsaa til at tage disse to Ord: „Jeg alene“ til sit Valgsprog, og i over en Time grundede

hun over, paa hvilken Maade hun kunde anbringe dem omkring sine Forbogstaver paa sit Brevpapir, saaledes at de gjorde mest Virkning.

Saval og Servigny kom Klokken ti. Den unge Pige rakte tilbageholdent Servigny Haanden og sagde, uden Forlegenhed, i en fortrolig og alvorlig Tone:

„Goddag, Spidsmus, hvorledes gaar det?“

„Tak, godt, Frøken Yvette. Og De?“

Han iagttog hende opmærksomt.

„Hvilken Komedie vil hun nu spille for mig?“ spurgte han sig selv.

Marquisen havde taget Savals Arm, han tog Yvettes, og de gav sig til at gaa rundt omkring Plænen, hvor de hvert Øjeblik forsvandt og atter kom til Syne bag-ved Træerne og Buskadserne.

Yvette gik med en fornuftig og eftertænksom Mine, hun saa' ned i Græsset og lod knapt til at høre efter, hvad hendes Ledsager sagde. Hun gav kun korte og adspredte Svar.

Pludselig spurgte hun:

„Er De virkelig min Ven, Spidsmus?“

„Kan De tvivle om det, Frøken?“

„Ja, men virkelig, saadan rigtig, for Alvor?“

„Jeg er Deres Ven hel og holden, med Legeme og Sjæl.“

„Er De min Ven saaledes, at De kan lade være med at lyve for mig, blot én Gang, blot én eneste Gang?“

„Ja, selv to Gange, hvis det behøves.“

„Saaledes, at De vil sige mig Sandheden, hele Sandheden i al sin Grimhed?“

„Ja, Frøken Yvette.“

„Godt, hvad mener De saa, inderst inde, om Fyrst Kravalow?“

„Ja . . . hvad Fanden?“

„Dèr ser De, De forbereder Dem allerede paa at lyve!“

„Nej, det gør jeg ikke, men jeg leder efter Ordene, de rigtige Ord. Ja, Herregud, Fyrst Kravalow er Russer . . . en ægte Russer, som taler russisk, som er født i Rusland, som maaske har et Pas til at rejse i Frankrig, og som ikke har andet falskt ved sig end sin Titel og sit Navn.“

Hun saa' ham lige ind i Øjnene:

„Vil De dermed sige, at han er . . .?“

Han betænkte sig lidt, saa bestemte han sig:

„En Eventyrer, ja, Frøken Yvette.“

„Tak. Og Chevalier Valréali er ikke et Haar bedre, vel?“

„Nej, naar De selv siger det.“

„Og Hr. de Belvigne?“

„Med ham er det noget andet. Han er en Mand af det gode Selskab . . . fra Provinsen . . . han er hæderlig . . . til en vis Grad . . . kun en lille Smule sveden i Kanterne . . . han har nemlig et Par Gange været saa uheldig at brænde sig . . .“

„Og De selv?“

Han svarede uden at tøve:

„Jeg . . . jeg er det, som man kalder en Levemand, en Fyr, som er af god Familie, som var begavet, men som har ødslet sin Begavelse bort med at sige Vittigheder, som havde et godt Helbred, men som har ødelagt det ved at svire, og som maaske havde et vist Værd, men som har spredt det for alle Vinde med intet at udrette. Alt, hvad jeg nu har tilbage, er min Formue, et vist Kendskab til Livet, en temmelig fuldkommen Mangel paa Fordomme, en omfattende Foragt for Menneskene, Kvinderne medindbefattet, en inderlig Følelse af mine Handlingers Overflødighed og en yderliggaaende Overbærenhed for den almene Raaddenskab. Alligevel er der Øjeblikke, hvor jeg er i Stand til at være oprigtig, som De ser, og jeg er endogsaa i Stand til at nære varmere Følelser, hvilket De ogsaa kunde faa at se. Med disse mine Fejl og mine Egenskaber stiller

jeg mig fuldstændig til Deres Tjeneste, baade legemligt og aandeligt. De kan raade over mig, som De vil.“

Hun lo ikke. Hun hørte efter, vejede hans Ord og søgte at trænge ind til den Hensigt, der laa bagved.

Hun fortsatte sin Spørgen:

„Hvad mener De om Grevinde de Lammy?“

Han svarede hastigt:

„De maa tillade mig ikke at fremsætte min Mening om Damerne.“

„Om ingen af dem?“

„Om ingen af dem!“

„Saa maa Deres Mening være meget daarlig .... om dem allesammen. Tænk en Gang rigtig efter! Er der slet ingen Undtagelse?“

Han lo haanligt med den uforskammede Mine, han næsten altid bar til Skue, og med den brutale Dristighed, han havde gjort sig til en Magt, et Vaaben, sagde han:

„De Tilstedeværende er altid undtagne.“

Hun blev lidt rød, men spurgte yderst rolig:

„Naa, hvad mener De da om mig?“

„Vil De gerne vide det? Lad gaa. Jeg mener, at De er en Person, som baade er fornuftig og praktisk, eller, om De hellere vil, som er i Besiddelse af en hel Del praktisk Fornuft, og som forstaar at spille sit Spil,

at more sig over andre, at skjule sine Hensigter, lægge sine Garn ud og, uden at forhaste sig, afvente . . . Begivenheden.“

Hun spurgte:

„Er det det hele?“

„Ja, det er det hele.“

Højtideligt og alvorligt svarede hun:

„Den Mening skal jeg faa Dem til at forandre, Spidsmus.“

Hun gik hen til sin Moder, som spadserede med ganske smaa Skridt og bøjet Hovede i den lidt smægtende Stilling, som man indtager, naar man gaar og passiarer sagte om meget behagelige og fortrolige Ting. Medens hun gik, tegnede hun med Spidsen af sin Parasol Figurer i Gruset, og uden at se paa Saval talte hun længe og langsomt, støttet til hans Arm, tæt trykket ind til ham. Yvette saa' pludselig stift paa hende, og en Mistanke saa ubestemmelig, at hun ikke en Gang formulerede den, at det snarere var en Fornemmelse end en Tvivl, fløj igennem hendes Sind som Skyggen af en Sky, der jages afsted af Vinden, flyver hen over Jorden.

Frokostklokken ringede.

Frokosten var tavs, næsten trist.

Der var, som man siger, Torden i Luften.

Store ubevægelige Skyer bunkede sig sammen i Horisonten, tavse og tunge, men ladede med Uvejr.

Da de var færdige med Kaffen, som de havde drukket paa Verandaen, spurgte Marquisen:

„Naa, min Pige, skal Du ikke have Dig en lille Spadseretur i Dag med din Ven Servigny? Det er

rigtig et Vejr, som passer til at søge Kølighed under Træerne.“

Yvette tilkastede hende et hastigt Blik, men lod med det samme sine Øjne glide til Side og svarede:

„Nej, Mo'r, i Dag har jeg ikke Lyst til at gaa ud.“

Marquisen saa ud til at blive ærgerlig, og hun trængte ind paa Datteren:

„Jo, vist saa, gaa Du Dig bare en Tur, mit Barn, det har Du godt af.“

I en kort, afsnuppet Tone erklærede Yvette:

„Nej, Mo'r, i Dag bliver jeg hjemme, og Du ved godt hvorfor, jeg sagde Dig det forleden Aften.“

Fru Obardi havde slet ikke skænket det en Tanke, hun var altfor optaget af sit Ønske om at blive alene med Saval. Hun rødmede, blev forvirret og ærgerlig for sin egen Skyld, da hun ikke vidste, hvorledes hun skulde bære sig ad med at blive fri en Time eller to. Hun stammede:

„Det er sandt, det huskede jeg ikke paa, Du har Ret. Gud ved, hvor jeg havde mine Tanker.“

Yvette tog et Broderi, som hun kaldte „sin Redningsplanke“, og som hun tyede til fem eller seks Gange om Aaret paa særlig døde Dage; hun satte sig paa en lav Stol ved Siden af sin Moder, medens de to Herrer

satte sig overskrævs paa et Par Feltstole og tændte deres Cigarer.

Timerne gled hen med en lad og bestandig ebbende Passiar. Marquisen, der blev mere og mere nervøs, kastede fortvivlede Blikke hen paa Saval og ledte efter et Middel, et Paaskud til at faa Datteren bort. Omsider gik det op for hende, at det ikke lod sig gøre, og da hun ikke vidste hvilken List, hun skulde bruge, sagde hun til Servigny:

„Jeg vil forberede Dem paa, kære Hertug, at jeg beholder Dem begge to i Aften, saa tager vi i Morgen til Chatou og spiser Frokost i „Restaurant Fournaise“.“

Han forstod hende, smilte og sagde:

„Jeg retter mig fuldstændig efter Deres Ønsker, Marquise.“

Og Dagen randt, langsomt og besværligt, under det truende Uvejr.

Langt om længe blev det Middagstid. Den knugende Himmel fyldtes med tunge og langsomme Skyer. Ikke et eneste Vindpust bragte Huden Kølighed.

Ogsaa dette Maaltid blev tavst. En vis Forlegenhed, en Skyhed, en Slags ubestemmelig Frygt gjorde de to Mænd og de to Kvinder stumme.

Da der var bleven taget af Bordet, blev de siddende ude paa Verandaen. De talte kun med lange Mellem-

rum. Mørket faldt paa, et kvælende Mørke. Pludselig flængedes Horisonten af en Zigzag-Linie af Ild, der kastede et blændende, hvidgult Skær over de fire Ansigter, som allerede var begravede i Natten. Umiddelbart derefter gik en svag og dump Larm, som en Vogns Rullen over en Bro, hen over Jorden. Det var, som om den trykkende Hede tog til, som om Luften med ét blev endnu mere overvældende og Aftenens Stilhed endnu dybere.

Yvette rejste sig.

„Jeg vil gaa til Ro," sagde hun, „Tordenen gør mig syg."

Hun rakte Marquisen sin Pande, gav de to Herrer Haanden og trak sig tilbage.

Da hun havde sit Værelse lige over Verandaen, blev Løvet paa et stort Kastanietræ, der stod neden for Trappen, snart belyst af et grønligt Lys. Servigny blev siddende med Øjnene fæstede paa dette blege Skær, som han af og til syntes at se formørket af en forbiglidende Skygge. Men paa én Gang blev Lyset slukket. Fru Obardi udstødte et dybt Suk.

„Nu er min Datter i Seng," sagde hun.

Servigny rejste sig:

„Jeg tror, at jeg vil følge hendes Eksempel, hvis De tillader det, Frue?"

Han kyssede den Haand, som hun rakte ud imod ham, og forsvandt.

Hun og Saval blev alene tilbage i Mørket.

I samme Øjeblik var hun i hans Favn, slyngede begge sine Arme om ham og trykkede sig tæt ind til ham. Og skønt han søgte at forhindre det, lod hun sig glide ned paa Knæ foran ham og hviskede:

„Jeg vil se Dig i Skæret fra Lynene!“

Men da Yvette havde slukket sit Lys, havde hun paa nøgne Fødder, saa stille som en Skygge, listet sig ud paa sin Balkon for at lytte, pint af en taaget og smertelig Mistanke.

Hun kunde intet se, da hun stod lige over dem paa selve Verandaens Tag.

Hun kunde heller ikke høre andet end en svag Hvisken, og hendes Hjerte bankede saa stærkt, at Blodet suste for hendes Øren. Et Vindue blev lukket til oven over hende. Det maatte være Servigny, der var kommen op paa sit Værelse. Hendes Moder var altsaa alene med den anden.

Et nyt Lyn kløvede Himlen i to Dele og fik i et Sekund det velkendte Landskab til at dukke frem for hende i en uhyggelig, brutal Klarhed, den brede, blyfarvede Flod laa i et Glimt for hende, saaledes som man tænker sig Floderne i et fantastisk Drømmeland.

I samme Øjeblik hørte hun neden under sig en Stemme sige:

„Jeg elsker Dig!“

Hun hørte intet mere. En besynderlig Gysen var faret gennem hende, og hendes Tanker flød ud i forvirret Taage.

En tyngende, uendelig Stilhed, der syntes at være den evige Stilhed, laa over Verden. Hun kunde næsten ikke mere aande, noget ukendt, noget forfærdeligt knugede hendes Bryst. Atter flammede et Lyn gennem Rummet og oplyste i et kort Nu Horisonten, et andet fulgte næsten øjeblikkeligt efter, og derefter endnu andre, flere og flere.

Stemmen, som hun allerede havde hørt, hævede sig højere og gentog:

„Aah, hvor jeg elsker Dig! Hvor jeg elsker Dig!“

Yvette genkendte kun altfor godt denne Stemme; det var hendes Moders.

En stor Draabe lunkent Vand faldt ned paa hendes Pande, og en næsten umærkelig Bevægelse gik gennem Løvet, en Skælven før Regnens Begyndelse.

Derefter fulgte en underlig Støj, en Støj, der syntes at komme langt borte fra og lød som Vindens Raslen mellem Grene; det var Tordenbygen, der som en tung Dug bredte sig ud over Jorden, Floden og Træerne.

Der var knapt forløbet et Par Sekunder, førend Vandet rislede omkring hende, indhyllede hende, overstænkede hende og gennemblødte hende som et Bad. Hun rørte sig ikke, hun tænkte udelukkende paa det, der gik for sig paa Verandaen nedenunder hende.

Hun hørte dem rejse sig og gaa op paa deres Værelser. Døre blev lukket op og i inde i Huset. Den unge Pige adlød den uimodstaaelige Trang til at vide fuld Besked, det pinte hende og gjorde hende halvt vanvittig, hun listede sig ud paa Trappen, løb hastigt ned, aabnede sagte Døren ud til Haven, gik midt under den rasende Byge tværs over Plænen og skjulte sig i et Buskads, hvorfra hun kunde se Vinduerne.

Kun ét af dem var oplyst, hendes Moders. Og pludselig kom to Skygger, to Skygger Side om Side, til Syne i den lysende Firkant. De nærmede sig hinanden, smeltede sammen til én, og i et nyt Lyn, der gød et hastigt og blændende Lys over Façaden, saa' hun dem kysse hinanden i en tæt og øm Omfavnelse.

Ude af sig selv, uden at tænke over det, uden at vide, hvad hun gjorde, skreg hun af hele sin Kraft med en skarp, hvinende Røst, saaledes som man skriger for at advare Folk, der er i Dødsfare:

„Mo'r!"

Hendes fortvivlede Raab druknede i Regnens Pla-

sken, men det sammenslyngede. Par fo'r ængsteligt fra hinanden. Og den ene af Skyggerne forsvandt, medens den anden bøjede sig frem og anstrængte sig for at skelne noget gennem Havens Mørke.

Af Skræk for at blive overrasket og for i dette Øjeblik at møde sin Moder ilede Yvette ind i Huset og fo'r op ad Trappen, efterladende en Stribe Vand, der langsomt sivede ned fra Trin til Trin. Saasnart hun var i Sikkerhed paa sit Værelse, drejede hun Nøglen om, fast besluttet paa ikke at lukke op for nogen.

Uden at tage den drivvaade Kjole, der klæbede fast til hendes Legeme, af, faldt hun paa Knæ, foldede Hænderne og anraabte i sin Nød om en eller anden overmenneskelig Beskyttelse, om en Hjælp fra Himlen, om den hemmelighedsfulde Støtte, som man paakalder i Taarernes og Fortvivlelsens Timer.

De store Lyn kastede med korte Mellemrum deres gustne Skin ind i Værelset, i et Glimt saa' hun sig i Skabsdørens Spejl, og hun syntes, at hun saa' saa underlig ud med sit tjavsede og pjaskvaade Haar, at hun næsten ikke kunde kende sig selv igen.

Længe blev hun liggende, saa længe, at Uvejret fjernede sig, uden at hun lagde Mærke til det. Regnen hørte op, et Lysskær bredte sig over Himlen, der endnu var formørket af Skyer, og en mild, svulmende, vel-

gørende Kølighed trængte ind i Værelset, blandet med en frisk Duft af Græs og vaade Blade.

Yvette rejste sig, afførte sig mekanisk sine vaade Klæder og gik i Seng. Uden at røre sig blev hun

liggende og stirrede ud mod den gryende Dag. Saa gav hun sig til at græde og begyndte at tænke.

Hendes Moder havde en Elsker! Hvilken Skam! Men hun havde læst saa mange Bøger, hvori Kvinder, og selv Mødre, saaledes giver sig hen for i Slutningen, naar Opløsningen nærmer sig, at vende tilbage til

Ærens Vej, at hun ikke blev overdreven forbavset ved at se sig indviklet i et Drama, der lignede alle de Dramaer, hun havde læst om. Voldsomheden i hendes første Sorg, den pinlige Bestyrtelse, Overraskelsen fremkaldte, mildnedes allerede lidt gennem forvirrede Erindringer om tilsvarende Situationer. Hendes Tanker havde syslet med saa mange tragiske, af Romanforfatterne poetisk udviklede Begivenheder, at den frygtelige Opdagelse lidt efter lidt kom til at vise sig for hende som en naturlig Fortsættelse af en eller anden Føljeton, der var bleven paabegyndt den foregaaende Dag.

Hun sagde til sig selv:

„Jeg vil redde min Moder."

Og næsten fuldstændig beroliget ved denne heltemæssige Beslutning følte hun sig stærk og sikker, med det samme rede til Kamp og Opofrelser. Hun gav sig til at grunde over de Midler, hun burde bruge. Kun et eneste, der faldt sammen med hendes romantiske Karakter, forekom hende godt. Og ligesom en Skuespiller forud gennemgaar den Scene, han skal spille, saaledes forberedte hun den Samtale, hun vilde have med sin Moder.

Solen var staaet op. Tjenestefolkene begyndte at røre paa sig rundt om i Huset. Kammerpigen kom

med Chokoladen. Yvette lod hende sætte Bakken paa Bordet og sagde:

„Vil De sige til min Moder, at jeg er daarlig, og at jeg bliver liggende, indtil de fremmede er taget afsted. Jeg har ikke kunnet sove hele Natten, og jeg vil helst ikke forstyrres, thi jeg vil prøve paa nu at falde i Søvn.“

Pigen saa' overrasket paa den vaade Kjole, der laa som en Klud paa Gulvtæppet.

„Har Frøkenen været ude?“ spurgte hun.

„Ja, jeg gik en Tur i Regnen for at blive af med min Hovedpine.“

Pigen samlede Nederdelen, Skørterne, Strømperne og de snavsede Støvler op og bar dem ud med en Mine, som om det var hende i høj Grad imod at røre ved alt dette vaade Tøj, der saa ud, som om det var bleven trukket af èn, som var druknet.

Yvette gav sig til at vente. Hun var sikker paa, at Moderen vilde komme.

Det varede heller ikke længe; ved Kammerpigens første Ord var Marquisen sprunget ud af Sengen, thi hun var endnu ikke bleven af med sin Tvivl efter dette Skrig: „Mo'r!“, som hun havde hørt i Mørket.

„Hvad er der i Vejen med Dig?“ spurgte hun.

Yvette saa' paa hende og stammede:

„Det er . . . det er . . .“

Betaget af en pludselig og forfærdelig Bevægelse maatte hun snappe efter Vejret.

Marquisen saa' forbavset paa hende og spurgte igen:

„Hvad er det for noget med Dig?“

Den unge Pige glemte alle sine Planer og omhyggelig forberedte Sætninger, hun skjulte Ansigtet i sine Hænder og mumlede:

„Aa, Mo'r! Mo'r!“

Fru Obardi var bleven staaende ved Siden af Sengen, hun var altfor bevæget til rigtig at forstaa Datteren, men med det skarpe Instinkt, der udgjorde hendes Styrke, gættede hun det næsten altsammen.

Da Yvette, som var lige ved at kvæles af Graad, stadig ikke kunde faa et Ord frem, blev hendes Moder, som følte, at der forestod en ubehagelig Forklaring, til sidst utaalmodig og spurgte haardt:

„Maa jeg spørge, om Du agter at sige mig, hvad der gaar af Dig?“

Yvette fik med stort Besvær hakket frem:

„Aa! . . . jeg saa' noget . . . i Nat . . . i dit Vindue.“

Marquisen, der var blevet meget bleg, fremstødte:

„Hvad for noget? Hvad saa' Du?“

Datteren gentog, stadigt hulkende:

„Aa, Mo'r! Mo'r!“

Fru Obardis Frygt og Forlegenhed gik over til Vrede; hun trak paa Skuldrene og vendte sig om for at gaa sin Vej:

„Jeg tror virkelig ikke, at Du er rigtig klog. Naar Du er færdig med at skabe Dig, kan Du lade mig det vide.“

Den unge Pige tog pludselig Hænderne fra Ansigtet, der var helt vaadt af hendes Taarer:

„Nej! . . . Du maa høre paa mig . . . jeg maa tale med Dig, hører Du . . . Der er en Ting, Du maa love mig . . . vi maa rejse begge to, langt bort, ud paa Landet og leve som et Par Bønderkoner. Og ingen skal faa at vide, hvad der er bleven af os! Vil Du, Mo'r? Sig ja, hører Du, jeg beder Dig, jeg bønfalder Dig, sig ja!“

Marquisen var maalløs bleven staaende midt i Værelset. I hendes Aarer flød Pøblens iltre Blod, en Følelse af Skam, af Blufærdighed overfor Datteren, blandede sig med en ubestemt Angstfornemmelse og en lidenskabelig Kvindes dumpe Raseri over at se sin Elskov truet, og hun skælvede, lige parat til at bede om Tilgivelse og til at blive hæftig.

„Jeg forstaar Dig ikke,“ sagde hun.

Yvette fortsatte:

„Jeg saa' Dig . . . Mo'r . . . i Nat . . . det maa ikke ske mere . . . hvis Du vidste . . . vi maa rejse begge

to . . . jeg skal holde saa meget af Dig, at Du vil glemme alt andet.“

Fru Obardi sagde med rystende Stemme:

„Hør, min Pige, der er Ting, som Du endnu ikke forstaar. Derfor . . . saa glem ikke . . . glem ikke . . . at jeg forbyder Dig nogensinde at . . . at tale til mig om . . . om den Slags Ting.“

Men den unge Pige kastede sig pludselig ind i den frelsende Rolle, som hun havde tildelt sig selv, og svarede:

„Nej, Mo'r, jeg er ikke længere noget Barn og jeg har Ret til at vide Besked. Jeg ved godt, at vi modtager berygtede Folk, Eventyrere, og jeg ved ogsaa, at vi af den Grund ikke er respekterede. Og jeg ved meget mere endnu. Men det, hører Du, det maa ikke mere ske. Jeg vil ikke have det! Vi skal rejse. Du kan sælge dine Juveler, og hvis det bliver nødvendigt, maa vi arbejde. Vi vil leve som et Par hæderlige Kvinder et eller andet Sted, langt borte. Og hvis jeg saa finder nogen, der vil gifte sig med mig, saa meget desto bedre!“

Hendes Moder sendte hende et harmfuldt Blik fra sine mørke Øjne og svarede:

„Du er jo gal! Jeg antager, at Du vil gøre mig den Fornøjelse hurtigst muligt at staa op, saa at Du kan være færdig til at spise Frokost med os andre.“

„Nej, Mo'r! Der er én, som jeg ikke oftere vil være sammen med, det maa Du kunne forstaa. Enten maa han eller jeg forlade Huset. Du kan vælge imellem ham og mig."

Hun havde sat sig op i Sengen og hun hævede Stemmen og talte, som man taler paa Scenen. Endelig var hun kommen ind i det Drama, hun havde drømt om, og hun glemte næsten sin Sorg for kun at tænke paa sin Mission.

Marquisen var bestyrtet over Datterens Hæftighed; hun gentog endnu en Gang: „Men Du er jo gal! . . ." uden at kunne finde andet at sige.

Yvette fortsatte med theatralsk Energi:

„Nej, Mo'r, den Mand skal forlade Huset eller ogsaa gaar jeg min Vej. Jeg gaar ikke paa Akkord."

„Og hvor vil Du gaa hen? . . . Hvad vil Du gøre? . . ."

„Det ved jeg ikke, det er ogsaa ligemeget . . . Jeg vil blot have, at vi skal være hæderlige Kvinder."

Dette Udtryk: „hæderlige Kvinder", som stadig kom igen, kaldte Skøgens Hidsighed frem i Marquisen og hun skreg:

„Ti stille! Jeg taaler ikke, at Du taler til mig paa den Maade. Jeg er ligesaa god som enhver anden, forstaar Du! Jeg er en saakaldet Kurtisane, det er sandt,

men det er jeg stolt af. De hæderlige Kvinder er ikke nær saa meget værd.“

Yvette stirrede lamslaaet paa hende og stammede: „Aa! Mo'r!“

Men Marquisen havde mistet al Selvbeherskelse og gav sin indeklemte Forbitrelse frit Løb:

„Ja, jeg er Kurtisane. Og hvad saa? Hvis jeg ikke var det, saa vilde Du nu være Kokkepige, ligesom jeg en Gang har været det. Du vilde faa en Løn af tredive Sous om Dagen, Du maatte vaske op, din Frue vilde sende Dig i Byen, forstaar Du, og hvis Du drev, vilde hun jage Dig bort, medens Du nu derimod driver hele Dagen igennem, blot fordi jeg er Kurtisane. Dèr har Du Forskellen! Naar man ikke er andet end en stakkels Tjenestepige, der højt regnet kan spare halvtredsindstyve Francs sammen, saa maa man klare sig, som man kan, hvis man ikke vil krepere i Elendighed. Og der er kun én Udvej, kun én eneste Udvej, hører Du, naar man ikke er andet end Tjenestepige! Vi kan ikke samle os en Formue, hverken med vor Løn eller med at spekulere paa Børsen. Vi har ikke andet end vor Krop, intet uden vor Krop.“

Hun slog sig for Brystet som en angrende Synder, der skrifter sin Brøde, og rød og ophidset gik hun nærmere hen til Sengen:

„Ja, Herregud, hvad er der at sige til det? Ser man lidt godt ud, saa lever man af det eller ogsaa forsmægter man i Fattigdom . . . hele Livet igennem . . . hele Livet . . . der er ikke noget Valg.“

Uden Overgang vendte hun tilbage til sin første Tanke:

„Som om de saakaldte „hæderlige Kvinder“ nægtede sig noget i den Retning! Det er dem, der er Tøjter, naar det endelig skal være, for de er ikke nødt til det. De har Penge nok til at leve og til at more sig for, og det er af ren og skær Lastefuldhed, at de lægger an paa Mændene. Det er dem, der er Tøjter.“

Hun stod lige ved Siden af Yvettes Seng. Den unge Pige var fuldstændig raadvild, hun havde Lyst til at raabe om Hjælp, til at løbe sin Vej, og hun græd højt som et Barn, der faar Bank.

Marquisen tav; hun betragtede sin Datter, og da hun saa', at hun var ude af sig selv af Fortvivlelse, følte hun sig pludselig gennemtrængt af Sorg, Samvittighedsnag, Rørelse og Medlidenhed. Hun gav sig til at hulke, aabnede Armene og lod sig falde ned over Sengen, idet hun stammede:

„Min stakkels lille Pige, min stakkels lille Pige, hvis Du vidste, hvor ond Du er ved mig!“

Og de græd længe, meget længe sammen.

Omsider rejste Marquisen sig — hendes Sorg varede aldrig ud over en vis Tid — og sagte og blidt sagde hun:

„Ja, min Skat, saaledes er det! Hvad vil Du have, at jeg skal gøre! Nu kan der ikke forandres noget ved det. Man maa tage Livet, som det former sig.“

Yvette blev ved med at hulke. Slaget havde været altfor haardt og altfor uventet, til at hun saa hurtigt kunde komme sig og tænke over det.

Hendes Moder fortsatte:

„Saa, staa nu op og kom ned til Frokost, at ingen skal opdage noget.“

Den unge Pige rystede paa Hovedet uden at kunne tale. Endelig fik hun med en utydelig og graadkvalt Stemme sagt:

„Nej, Mo'r, Du ved, hvad jeg har sagt Dig, og jeg skifter ikke Mening. Jeg gaar ikke ud af mit Værelse, førend de er taget bort. Jeg vil aldrig oftere se nogen af dem, aldrig, aldrig. Hvis de kommer igen, saa . . . saa . . . saa ser Du mig aldrig mere.“

Marquisen havde tørret sine Øjne, hun var bleven træt af at gennemgaa saa mange Sindsbevægelser og hun mumlede:

„Herregud, tænk over, hvad Du gør, vær fornuftig.“

Efter et Minuts Tavshed tilføjede hun:

„Forresten — det er maaske bedre, at Du hviler ud i Formiddag. Senere paa Dagen ser jeg op til Dig.“

Hun kyssede sin Datter paa Panden og gik, allerede fuldstændig beroliget.

Saasnart Moderen var forsvunden, sprang Yvette ud af Sengen og løb hen og drejede Nøglen om for at være alene, ganske alene og tænke efter.

Henimod Klokken elleve bankede Kammerpigen paa Døren og spurgte:

„Marquisen har givet mig Besked paa at spørge, om der ikke er noget, Frøkenen trænger til, og om hvad Frøkenen vil have til Frokost?“

Yvette svarede:

„Jeg er ikke sulten. Jeg ønsker blot at være i Ro.“

Og hun blev liggende i sin Seng, som om hun var rigtig syg.

Klokken tre bankede det igen. Hun spurgte:

„Hvem er det?„

Det var hendes Moders Stemme, der svarede:

„Det er mig, min Pige. Jeg kommer for at se, hvorledes Du har det.“

Hun betænkte sig. Hvad skulde hun gøre? Hun stod op og lukkede op, saa gik hun atter i Seng.

Marquisen gik hen til hendes Seng og spurgte med

dæmpet Stemme, saaledes som man taler til en Rekonvalescent:

„Naa, gaar det nu bedre? Vil Du ikke have et Æg?“

„Nej, Tak, jeg bryder mig ikke om nogetsomhelst.“

Fru Obardi havde sat sig ved Siden af Sengen. De sagde intet. Endelig, da den unge Pige blev liggende uden at røre sig og med Hænderne ubevægelige paa Tæppet, spurgte Moderen:

„Vil Du slet ikke staa op i Dag?“

Yvette svarede:

„Jo, om lidt.“

Hun skiftede Tone og tilføjede langsomt og alvorligt:

„Jeg har tænkt meget over det, Mo'r, og . . . taget min Beslutning. Fortiden er Fortiden, lad os ikke tale mere om den. Men Fremtiden maa blive anderledes . . . eller ogsaa . . . eller ogsaa ved jeg, hvad jeg har at gøre. Og nu berører vi ikke længere den Ting.“

Marquisen, der troede, at al Forklaring var overstaaet, begyndte at blive utaalmodig. Det blev snart for meget af det gode. Det store, snærpede Pigebarn burde virkelig have vidst Besked for længe siden. Hun svarede imidlertid ikke, men nøjedes med at gentage:

„Staar Du saa op?“

„Ja,“ svarede Yvette, „jeg er parat.“

Hendes Moder paatog sig en Kammerpiges Rolle og bragte hende hendes Strømper, hendes Korset og hendes Skørter. Saa kyssede hun hende:

„Skal vi spadsere lidt inden Middag?“

„Ja, Mo'r.“

Og de gik en Tur langs med Floden uden at tale om andet end ganske almindelige Ting.

IV

Den næste Dag gik Yvette allerede tidlig om Morgenen ud til det Sted, hvor Servigny havde læst Historien om Myrerne for hende. Hun satte sig ned og sagde til sig selv:

„Jeg gaar ikke herfra, førend jeg har taget en Beslutning.“

Foran hende, neden for hendes Fødder, løb Vandet, den levende Flodarms snare Vand, som var fuldt af Hvirvler og store Bobler, der i tavs Flugt fløj forbi med den rivende Strøm.

Hun havde allerede set Situationen fra alle Sider og gennemgaaet alle de Midler, der fandtes til at komme ud af den.

Hvad skulde hun gøre, hvis hendes Moder ikke samvittighedsfuldt overholdt den Betingelse, som hun havde fremsat, og ikke gav Afkald paa det Liv, hun hidtil havde ført, paa sin Kreds, paa alt, for sammen med Datteren at skjule sig, langt borte, ude paa Landet?

Hun kunde tage bort alene . . . flygte. Men hvorhen? Hvorledes? Hvad skulde hun leve af?

Hun kunde arbejde! Men med hvad? Hvem skulde hun henvende sig til for at faa noget at bestille? Og desuden forekom en Arbejderskes triste og tarvelige Tilværelse havde en lille Smule vanærende og uværdig for hende. Hun tænkte paa at blive Lærerinde ligesom de unge Kvinder, som hun havde læst om i sine Romaner, og som opvækker en ædel Kærlighed hos Sønnen i Huset og bliver gift med ham. Men for at det skulde ske, maatte hun tilhøre en fornem Slægt, for at hun, naar den rasende Fader bebrejdede hende, at hun havde stjaalet Sønnens Kærlighed, med stolt Stemme kunde sige:

„Jeg hedder Yvette Obardi.“

Men det kunde hun ikke. Desuden vilde ogsaa det være et banalt og forslidt Middel.

At gaa i Kloster var ikke stort bedre. Hun følte iøvrigt heller ikke nogetsomhelst Kald for et saadant Liv, thi hendes Religiøsitet bestod kun af kortvarrige og forbigaaende Stemninger. Et Ægteskab kunde heller ikke frelse hende, thi hvem vilde vel gifte sig med en ung Pige i hendes Stilling! Hun kunde ikke fra nogen Mands Side vente en Hjælp, hun kunde tage imod; der var ingen Udvej mulig, ingen Tilflugt, intet Haab!

Forresten vilde hun ogsaa finde paa noget mere energisk, noget virkelig storslaaet, noget virkelig afgørende, der kunde tjene til Eksempel; og hun besluttede sig til at vælge Døden.

Hun bestemte sig til det lige paa én Gang, ganske roligt, som om det drejede sig om en Rejse, uden at tænke nærmere over det, uden at se Døden for sig, uden at forstaa, at den er Enden paa alt uden Mulighed for atter at kunne begynde, en Afrejse uden Tilbagekomst, et evigt Farvel til Jorden og Livet.

Med en ung og overspændt Sjæls Letsind var hun øjeblikkelig parat til denne yderliggaaende Beslutning.

Og hun gav sig til at overveje, paa hvilken Maade, hun skulde udføre den. Alle de Dødsmaader, hun kunde tænke sig, forekom hende pinlige og usikre; de krævede ogsaa alle en Handling, der ved sin Voldsomhed frastødte hende.

Hun opgav straks at benytte sig af en Dolk eller en Revolver, thi man kan risikere kun at blive saaret, lemlæstet eller vansiret, og begge disse Vaaben fordrer en sikker og øvet Haand. Ligeledes veg hun tilbage for at hænge sig, fordi det er simpelt, latterligt og grimt — fattige Folk hænger sig — og for at drukne sig, fordi hun kunde svømme. Saa var der altsaa kun tilbage at tage Gift, men hvilken Gift? Næsten alle

Slags Gifte fremkalder Smerter og Opkastninger og hun vilde hverken lide eller kaste op. Pludselig kom hun i Tanker om, at hun en Gang havde læst om en ung Kvinde, der havde taget Livet af sig ved at indaande Kloroform.

Hendes Beslutning var slaaet fast og den fyldte hende med en vis Glæde, en hemmelig Stolthed, en Følelse af Overlegenhed. Nu skulde de faa at se, hvad hun var, og hvormeget hun var værd.

Hun gik tilbage til Bougival og gik ind paa Apotheket for at bede om lidt Kloroform til at dulme nogle Smerter med i en hul Tand. Apothekeren, der kendte hende, gav hende en ganske lille Flaske af den bedøvende Gift.

Derfra spadserede hun videre til Croissy, hvor hun ligeledes skaffede sig en lille Smule af Giften. En tredie lille Flaske med Kloroform fik hun i Chatou og en fjerde i Rueil.

Hun kom for sent hjem til Frokost, og da hun var bleven sulten oven paa Turen, spiste hun meget og nød Maden, som man gør, naar man har faat Appetit efter en anstrængende Motion.

Hendes Moder var henrykt over at se hende saa sulten. Hun følte sig endelig beroliget, og da de rejste sig fra Bordet, sagde hun til hende:

„Alle vore Venner kommer herud paa Søndag. Jeg har indbudt Fyrsten, Chevalier'en og Hr. de Belvigne."

Yvette blev lidt bleg, men svarede ikke.

Næsten straks efter Frokosten tog hun atter sin Hat paa, gik ned til Stationen og løste en Billet til Paris.

Hele Formiddagen tilbragte hun med at gaa fra Apothek til Apothek og hvert Sted købe nogle Draaber Kloroform.

Da hun kom hjem, havde hun Lommerne fulde af smaa Flasker.

Den følgende Dag begyndte hun forfra, og da hun tilfældigvis kom ind hos en Materialist, opnaaede hun paa én Gang at faa en kvart Liter.

Om Lørdagen gik hun ikke udenfor en Dør. Det var en skyet og lummer Dag, som hun tilbragte paa Verandaen, liggende paa en lang Kurvestol.

Hun tænkte næsten slet ikke, hun var meget besluttet og meget rolig.

Søndag Morgen iførte hun sig en blaa Kjole, der klædte hende særlig godt, thi hun vilde være smuk.

Da hun saa' sig i Spejlet, sagde hun pludselig til sig selv:

„I Morgen er jeg død!“

En underlig Gysen fo'r igennem hende og hun fortsatte:

„Død! Saa taler jeg ikke mere og tænker ikke mere. Ingen vil mere faa mig at se og jeg selv ser heller intet af det altsammen mere!“

Hun betragtede opmærksomt sit Ansigt, som om hun aldrig før havde lagt rigtig Mærke til det; især undersøgte hun sine Øjne og opdagede i sine Træk nye Ting, Udtryk, som hun slet ikke kendte. Hun var ligesaa forbavset over at se sig selv, som om hun lige overfor sig havde en fremmed ung Pige, en ny Veninde.

Hun sagde til sig selv:

„Det er mig, det er mig derinde i Spejlet. Hvor det er underligt at se sig selv. Uden Spejlet vilde vi

jo aldrig kende os selv. Alle andre vilde vide, hvorledes vi saa ud, men vi selv vilde ingen Anelse have om det.“

Hun løste sit Haar ned og slog det frem over Brystet, idet hun iagttog hver af sine Gestus, hver af sine Stillinger, hver af sine Bevægelser.

„Hvor er jeg smuk!“ tænkte hun. „Og i Morgen ligger jeg død derhenne paa Sengen!“

Hun saa' paa sin Seng og det forekom hende, at hun saa' sig selv liggende udstrakt paa den, ligesaa hvid som Lagenerne.

„Død! Og om otte Dage er mit Ansigt, mine Øjne

mine Kinder, kun stinkende Raaddenskab, der ligger gemt i en Kasse under Jorden!“

En skrækkelig Dødsangst snørede hendes Hjerte sammen.

Solen sendte sine klare Straaler ned over Træerne udenfor og den milde Morgenluft strømmede ind igennem Vinduet.

Hun satte sig ned og tænkte atter paa det samme: „Død!“

Det var, som om hele Verden skulde forsvinde med hende. Men det passede jo ikke, intetsomhelst vilde være forandret i Verden, ikke en Gang hendes Værelse. Hendes Værelse vilde være ganske som før med den samme Seng, de samme Stole, det samme Toiletbord, kun hun vilde være borte for bestandig, og ingen vilde være bedrøvede derover uden maaske lige netop hendes Moder.

Der vilde blive sagt: „Hun var forresten saa køn, den lille Yvette!“ — det var det hele.

Hendes Blik faldt paa hendes Haand, der laa paa Armen af Lænestolen, og hun tænkte paany paa den stinkende og uformelige Raaddenskab, hvortil hendes Legeme skulde forvandles. Atter gik der et Rædselsgys igennem hende, og hun forstod ikke, hvorledes hun skulde kunne forsvinde, uden at hele Jorden vilde gaa

under, til den Grad forekom det hende, at hun udgjorde en Del af det altsammen, af Landskabet, af Luften, af Solen, af Livet.

Der lød Latter nede i Haven, en stærk Støj af Stemmer, Raab og den larmende Munterhed, hvormed Folk altid begynder en Landtur. Hun genkendte Hr. de Belvignes kraftige Røst. Han sang:

„Skønjomfru, luk dit Vindue op!“

Uvilkaarlig rejste hun sig og gik hen til Vinduet. De gav sig allesammen til at klappe i Hænderne. De var der alle fem tillige med to andre Herrer, som hun ikke kendte.

Hun veg hastigt tilbage, sønderrevet ved Tanken om, at alle disse Mænd var kommen ud for at more sig hos hendes Moder, hos en Kurtisane.

Klokken ringede til Frokost.

„Jeg skal vise dem, hvorledes man dør," sagde hun til sig selv.

Med faste Skridt og med en Følelse som den, hvormed de kristne Martyrer traadte ind i Cirkus, hvor Løverne ventede dem, gik hun nedenunder.

Elskværdigt smilende, men med en lidt hovmodig Mine, trykkede hun Herrernes Hænder.

Servigny spurgte hende:

„Er De mindre gnaven i Dag, Frøken Yvette?"

Hun svarede i en underlig, streng Tone:

„Nej, i Dag vil jeg gøre Daarskaber. Jeg er i mit Pariserhumør. Pas paa!"

Hun vendte sig om imod Hr. de Belvigne:

„De skal være min opvartende Kavaller, lille Malvoisir. Saa snart vi har spist Frokost, tager jeg Jer allesammen med til Markedet i Marly."

De to Nyankomne blev forestillede for hende, Grev de Tamine og Marquis de Briquetot.

Under Maaltidet talte hun ikke videre; hun sparede paa sin Viljekraft, for at hun kunde være saa meget desto lystigere bagefter, for at ingen skulde ane noget, for at de skulde blive rigtig forbavsede og sige:

„Hvem skulde have troet det? Hun gjorde Indtryk af at være saa lykkelig og tilfreds! Tænk, hvad der dog kan gaa for sig i saadanne unge Hoveder!"

Hun gjorde sig Umage for ikke at tænke paa Aftenen, paa det Klokkeslet, hun havde valgt, fordi hun havde regnet ud, at de andre paa den Tid vilde være paa Verandaen.

Hun drak saa meget Vin som muligt for at komme i Stemning og bagefter to Glas Cognac. Da de rejste sig fra Bordet, var hun rød i Hovedet og en lille Smule svimmel; hun var hed og oprømt og følte sig dristigere og fast besluttet paa alt.

„Afsted!“ raabte hun.

Hun tog Hr. de Belvignes Arm og stillede sig i Spidsen for de andre:

„Værs'go', vil I ordne Jer som et Regiment! Dem, Servigny, udnævner jeg til Sergent, De skal holde Dem uden for Rækkerne tilhøjre og passe paa, at Fremmedgarden, den eksotiske Deling, Fyrsten og Chevalier'en, marscherer forrest. De to Rekrutter, der i Dag for første Gang er under Vaaben, danner Bagtroppen. Fremad! Marsch!“

De drog afsted. Servigny holdt Haanden for Munden og truttede løs, som om han blæste paa Trompet, medens de to Nyankomne lod, som om de slog paa Tromme.

Hr. de Belvigne, der blev lidt flov, sagde ganske sagte:

„Frøken Yvette, Frøken Yvette, vær dog fornuftig. De kompromitterer Dem jo.“

Hun svarede:

„Nej, det er Dem, som jeg kompromitterer, Malaga. Jeg er fuldstændig ligeglad. I Morgen er det glemt. Saa meget desto værre for Dem, De kunde lade være med at vise Dem med saadan én som jeg.“

De marscherede gennem Bougival til Forbløffelse for alle de Spadserende. Alle vendte sig om efter dem og Husenes Beboere stak Hovedet ud af Vinduerne. Passagererne paa den lille Jernbane, der gaar fra Rueil til Marly, hujede efter dem. Nogle Mænd, der stod ude paa Platformen, skreg:

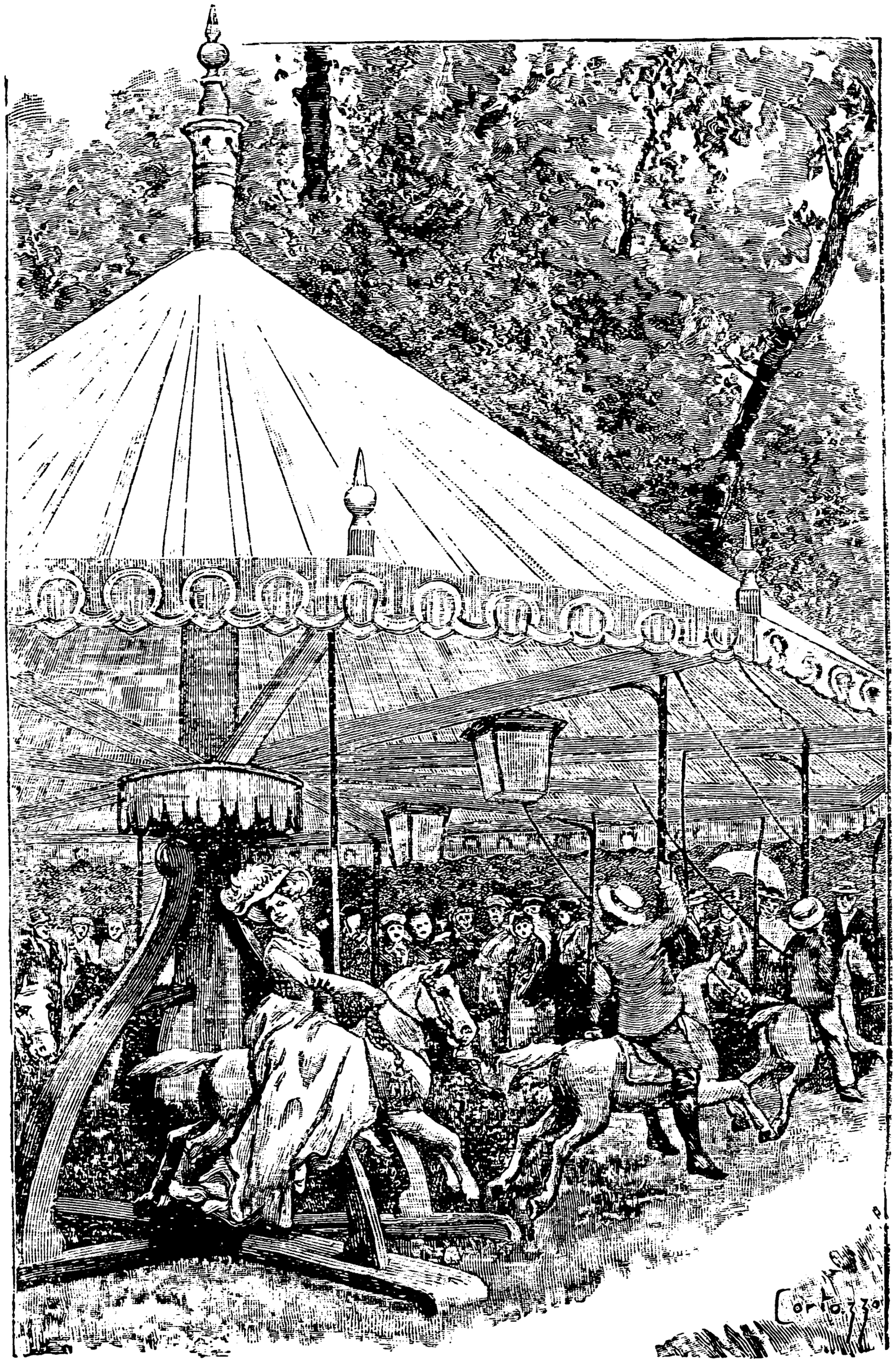

„I Vandet med dem! I Vandet med dem! . . .“

Yvette marscherede i Takt som en Soldat og holdt fast om Belvignes Arm, som om det var en Fange, hun drog af med. Hun lo ikke, en alvorlig Bleghed laa over hendes Ansigt og hendes Udtryk var uhyggelig ubevægeligt. Servigny afbrød sin Blæsen for at brøle et Par Kommandoord. Fyrsten og Chevalier'en morede sig storartet; de fandt det yderst pudsigt og i høj Grad parisisk. De to unge Mennesker blev ved med at tromme løs.

Da de kom til Markedspladsen, vakte de en vældig Opsigt. Kvinderne klappede i Hænderne og Mandfolkene skoggerlo. En tyk Herre, der havde sin Kone ved Armen, erklærede i en misundelig Tone:

„Naa, de keder sig aabenbart ikke!“

Hun fik Øje paa en Karussel og tvang Belvigne til at sætte sig op ved Siden af hende, medens hendes Garde klatrede op paa Hestene bagved hende. Da Turen var endt, nægtede hun at stige af og tvang sin Eskorte til at blive siddende paa deres Dyr fem Ture i Træk til stor Fryd for det omgivende Publikum, der raabte Vittigheder op til dem. Da Hr. de Belvigne steg af Hesten, var han ligbleg og havde Kvalme.

Derefter gav hun sig til at strejfe rundt mellem Teltene. Hun tvang Herrerne til at lade sig veje midt i en Kreds af grinende Tilskuere. Hun lod dem købe

de latterligste Stykker Legetøj, som de maatte slæbe paa. Fyrsten og Chevalier'en begyndte at finde, at Spøgen gik lidt for vidt. Kun Servigny og de to Trommeslagere tabte ikke Modet.

Endelig var de naaet til den anden Ende af Markedspladsen. Hun tilkastede sine Ledsagere et underligt, ondskabsfuldt og listigt Blik; et besynderligt Lune fløj hende gennem Hovedet og hun lod dem stille sig i Række paa Bredden langs Floden.

„Vil den, som elsker mig højst, kaste sig i Vandet!", sagde hun.

Ingen af dem rørte sig. Folk begyndte at stimle sammen bagved dem. Nogle Koner med hvidt Forklæde stod og maabede. To Soldater grinte fjollet.

Hun gentog:

„Der er altsaa virkelig ikke én af Jer, der er i Stand til at kaste sig i Vandet, naar jeg ønsker det?"

Servigny mumlede:

„Skidt, skal det endelig være . . ."

Og med et Spring var han ude i Floden.

Vandet sprøjtede lige op til Yvettes Fødder. En forbavset og lystig Mumlen gik igennem Mængden.

Den unge Pige bukkede sig, tog en lille Stump Træ op og kastede det midt ud i Strømmen.

„Apporte!" raabte hun.

Servigny svømmede ud til det, snappede det med Tænderne ligesom en Hund, kravlede op paa Bredden, knælede foran Yvette og præsenterede Træstykket, som han stadig havde beholdt i Munden.

Yvette tog det.

„Det var jo flinkt," sagde hun.

Og hun gav ham et venskabeligt Dask over Haaret.

En svær Dame udbrød forarget:

„Næ, nu har jeg aldrig kendt Mage!"

En anden sagde:

„Det er ved Gud en nydelig Maade at more sig paa!"

En Herre erklærede:

„Jeg var minsandten aldrig sprunget i Vandet for saadan et Fruentimmers Skyld!"

Yvette tog atter Belvignes Arm, idet hun slyngede ham i Ansigtet:

„De er et Fæ, kære Ven, De ved ikke, hvad De er gaaet glip af."

De vendte om og gik hjemad. Hun tilkastede de Forbigaaende harmfulde Blikke:

„Hvor alle de Mennesker ser dumme ud," sagde hun.

Hun saa' op paa sin Ledsager og tilføjede:

„Det gør De forresten ogsaa."

Hr. de Belvigne bukkede. Yvette saa' sig om, og saa', at Fyrsten og Chevalier'en var forsvundne. Servigny, der var drivvaad og i daarligt Humør, blæste ikke mere paa Trompet, men traskede med en misfornøjet Mine ved Siden af de to nye, unge Herrer, som var bleven trætte og ikke mere slog paa Tromme.

„Det lader til, at I har faaet nok. Og det er dog det, som I kalder for at more Jer, ikke sandt? Det er det, I er kommen for, jeg har givet Jer noget for Pengene.“

Hun gik videre uden at sige mere, og paa én Gang opdagede Belvigne, at hun græd. Han spurgte forfjamsket:

„Hvad er der i Vejen med Dem?“

Hun mümlede:

„Lad mig være i Fred. Det kommer ikke Dem ved.“

Han trængte dumt ind paa hendė:

„Men, Herregud da, Frøken Yvette, fortæl mig dog, hvad der er i Vejen! Er der nogen, som har gjort Dem Fortræd?“

Hun gentog utaalmodigt:

„Aa, saa ti dog stille!“

Og pludselig, uden længere at kunne modstaa den fortvivlede Sorg, der sammensnørede hendes Hjerte, gav hun sig til at hulke saa voldsomt, at hun ikke kunde gøre et Skridt mere.

Hun tog begge sine Hænder op for Ansigtet og stønnede med Rallen i Halsen og halvt kvalt af sin Fortvivlelses Voldsomhed.

Belvigne stod ganske raadvild ved Siden af hende og blev ved med at gentage:

„Jeg begriber ikke, hvad er der i Vejen! Jeg begriber ikke, hvad der er i Vejen!“

Men Servigny skyndte sig hen til den unge Pige:

„Lad os komme hjem, Frøken Yvette, lad ikke nogen se Dem græde saaledes paa Gaden. Hvorfor gør De den Slags Daarskaber, naar De bliver i daarligt Humør over dem?“

Han stak sin Arm ind under hendes og trak hende

med sig. Men saasnart de var kommen til Havelaagen, gjorde hun sig fri, fo'r i Løb igennem Haven og op ad Trappen og lukkede sig inde paa sit Værelse.

Hun kom først ned til Middag, meget bleg og meget alvorlig. Stemningen blev ikke desto mindre meget munter. Servigny havde i en Butik i Nærheden købt en hel Arbejdsmands-Dragt, et Par Fløjelsbukser, en spraglet Skjorte, et strikket Halstørklæde og en Jakke, og snakkede Pøbelsprog.

Yvette længtes efter at faa Maaltidet overstaaet, thi hun følte, at hendes Mod begyndte at svigte. Saasnart Kaffen var drukket, gik hun atter op til sig selv.

Neden under sit Vindue hørte hun de glade Stemmer.

Chevalier'en kom med plumpe Vittigheder, en Udlændings grove og tarvelige Ordspil.

Hun lyttede fortvivlet. Servigny, som var en lille Smule ør, spillede Drukkenboldt og kaldte Marquisen for: „Mutter". Og paa én Gang hørte hun ham sige til Saval:

„Hej, Du, Fatter!"

En almindelig Latter paafulgte.

Det fik hende til at bestemme sig. Hun tog et Ark af sit Brevpapir og skrev:

Bougival, Søndag, Klokken ni Aften.

„Jeg dør, fordi jeg ikke vil sælge mig.

Yvette“.

Og nedenunder, som Efterskrift:

„Farvel, kære Moder, og tilgiv mig.“

Hun forseglede Konvoluten og skrev: „Fru Marquise Obardi“ uden paa.

Saa rullede hun sin Chaiselongue hen til Vinduet, trak et lille Bord hen, saaledes at hun nemt kunde naa det, stillede den store Flaske Kloroform paa det og hentede et Stykke Vat.

Et mægtigt Rosentræ, der var helt bedækket med Blomster, slyngede sig nede fra Verandaen op ad Muren, helt op til hendes Vinduer og aandede en mild og svag Duft, der i lette Pust strømmede ind til hende, ud i Natten; i nogle Øjeblikke blev hun liggende ganske stille for at indaande den. Maanen, der stod i første Kvarter, svævede hen over den sorte Himmel, lidt afgnavet paa venstre Side og af og til tilsløret af Taager.

Yvette tænkte:

„Jeg skal dø! Jeg skal dø!“

Hendes Hjerte var opsvulmet af Graad og briste-

færdigt af Sorg. Hun følte Trang til at bede nogen om Naade, til at blive frelst, blive elsket.

Servignys Stemme hævede sig atter. Han fortalte en slibrig Historie, som hvert Øjeblik blev afbrudt af Lattersalver. Marquisens Lystighed var endnu mere støjende end de andres. Hun gentog hele Tiden:

„Der er ingen, der kan sige den Slags Ting saaledes som han! Ha! ha! ha!“

Yvette tog Flasken, tog Proppen af den og skænkede lidt af dens Indhold ud paa Vattet. En underlig, sødlig og bedøvende Lugt bredte sig i Stuen. Hun førte Vattet op til sine Læber og indaandede i et stærkt Drag denne kraftige, svimlende Duft, der fik hende til at hoste.

Hun lukkede Munden og gav sig til langsomt at indaande Kloroformen igennem Næsen. Hun lukkede Øjnene og gjorde sig Umage for at slukke enhver Tanke i sig, for at glemme, hvad hun havde for, medens hun i lange Drag inddrak den dødbringende Dunst.

Hun havde først en Fornemmelse af, at hendes Brystkasse udvidede sig og blev større, og at hendes Sjæl, som for et Øjeblik siden havde været knuget og tynget af Sorg, blev let, let, som om den Vægt, der havde overvældet den, var bleven taget bort, løftet af og fjernet. Noget varmt og behageligt strømmede igen-

nem hende, trængte ud i hendes Lemmer, helt ud i hendes Hænder og Fødder, og hendes Legeme sank hen i en taaget Rus, en døsig Feber.

Hun opdagede, at Vattet var bleven tørt, og hun undrede sig over, at hun endnu ikke var død. Hendes Sanser syntes at være bleven skærpede, hurtigere opfattende, mere levende.

Hun kunde høre hvert Ord, der blev sagt nede paa Verandaen. Fyrst Kravalow fortalte om, hvorledes han i en Duel havde dræbt en østerrigsk General.

Og længere borte, ude omkring i Egnen, hørte hun alle Nattens Lyde, en Hunds afbrudte Gøen, Frøernes korte Kvækken, Bladenes næsten umærkelige Skælven.

Hun tog atter Flasken og fugtede paany Vattet. Saa gav hun sig igen til at indaande Giften. I de første Øjeblikke følte hun ikke mere noget, men saa blev hun atter betaget af det langsomme og vidunder-

lige Velvære, der allerede én Gang havde indhyllet hende.

Endnu to Gange hældte hun Kloroform paa Vattet, længselsfuld efter igen at føle denne ejendommelige, legemlige og moralske Sløvhed, denne drømmende Døs, hvori hendes Sjæl gled bort..

Det forekom hende, at hun hverken havde Knogler, Muskler, Arme eller Ben længere. Alt det var blidt bleven taget fra hende, uden at hun havde lagt Mærke til det. Kloroformen havde tømt hendes Legeme og havde kun ladet hendes Aand blive tilbage, men den var mere vaagen, mere levende, friere og videre, end hun nogensinde før havde følt den.

Hun mindedes tusinde glemte Ting, smaa Enkeltheder fra sin Barndom, rene Ubetydeligheder, der havde glædet hende. Hendes Hjerne var pludselig kommen i Besiddelse af en ukendt Smidighed, hendes Tanker strejfede de mest forskellige Ting, gennemløb tusinde Eventyr, flakkede om i Fortiden og kastede sig ud i de Begivenheder, hun haabede af Fremtiden. Og denne letspringende Tankevirksomhed ejede et sanseligt Trylleri, det voldte hende en salig Fryd saaledes at drømme.

Hun hørte hele Tiden Stemmerne, men hun kunde ikke længere skelne Ordene, der fik en hel anden Be-

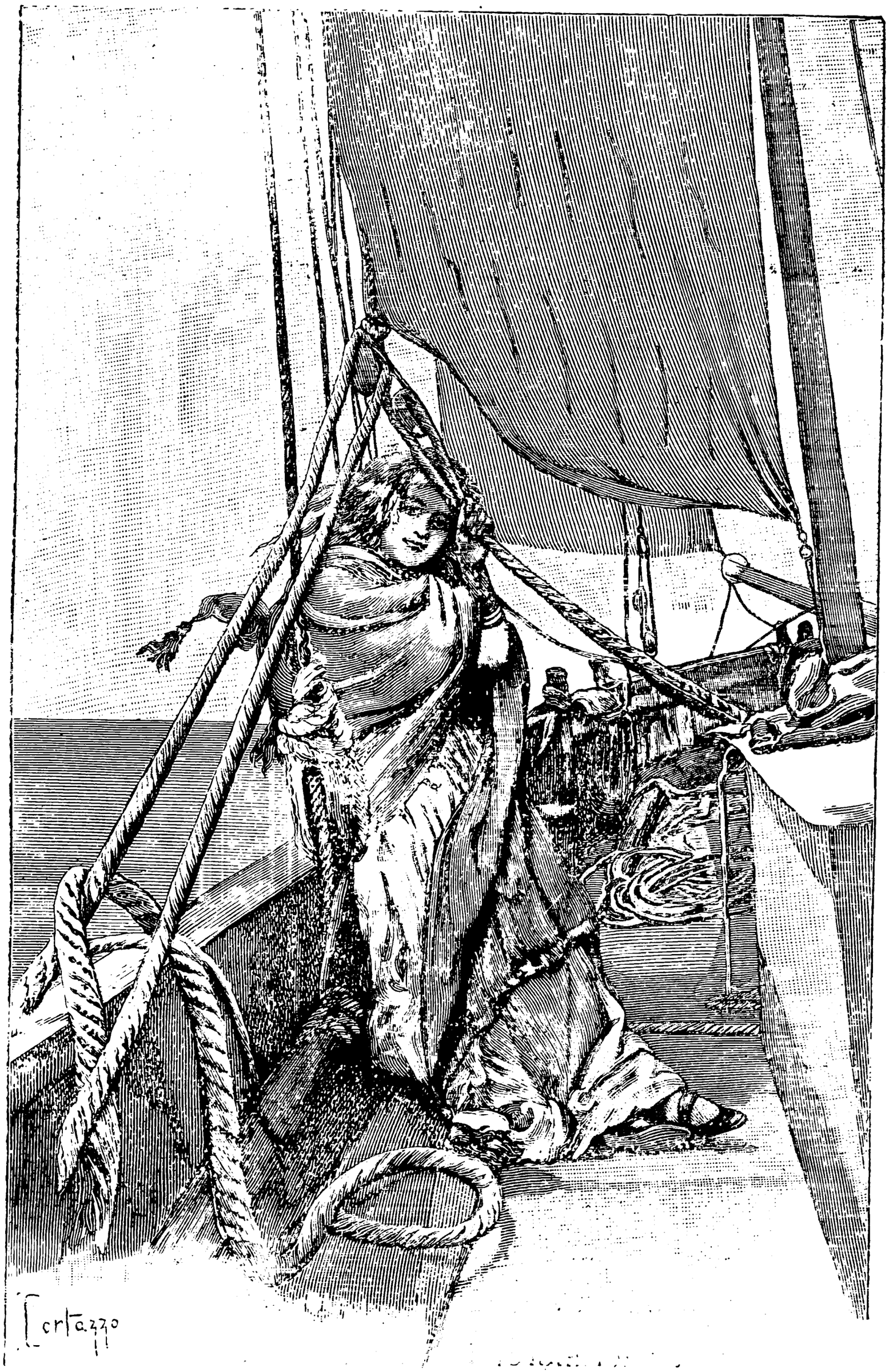

Cortazzo

tydning for hende. Dybere og dybere sank hun hen og blev borte i et Slags besynderligt, skiftende Feeri.

Hun stod paa et stort Skib, der gled langs med en skøn, blomsterdækket Kyst. Inde paa Bredden saa' hun Folk, der talte meget højt, og uden at hun vidste, hvorledes det var gaaet til, var hun pludselig inde paa Land, hvor Servigny, klædt som Prins, kom for at hente hende til en Tyrefægtning.

Gaderne var fulde af Spadserende, der passiarede, og hun lyttede til deres Samtaler, som ikke forbavsede hende, som om hun kendte dem, der talte, thi gennem sin Drømmerus hørte hun bestandig Moderens Venner le og snakke nede paa Verandaen.

Saa flød alt sammen.

Men atter vaagnede hun, behagelig døsig, og havde noget Besvær med at komme i Tanker om, hvor hun var.

Hun var altsaa ikke død endnu.

Men hun følte sig saa udhvilet, inddysset i et saadant legemligt Velvære og et saadant aandeligt Velbehag, at hun ikke havde Lyst til at faa en Ende paa det. Hun ønskede kun, at denne vidunderlige Døs altid maatte vare ved.

Hun aandede langsomt og betragtede Maanen, der ligeoverfor hende svævede over Træerne. Der var noget, som var forandret i hendes Sind. Hun tænkte

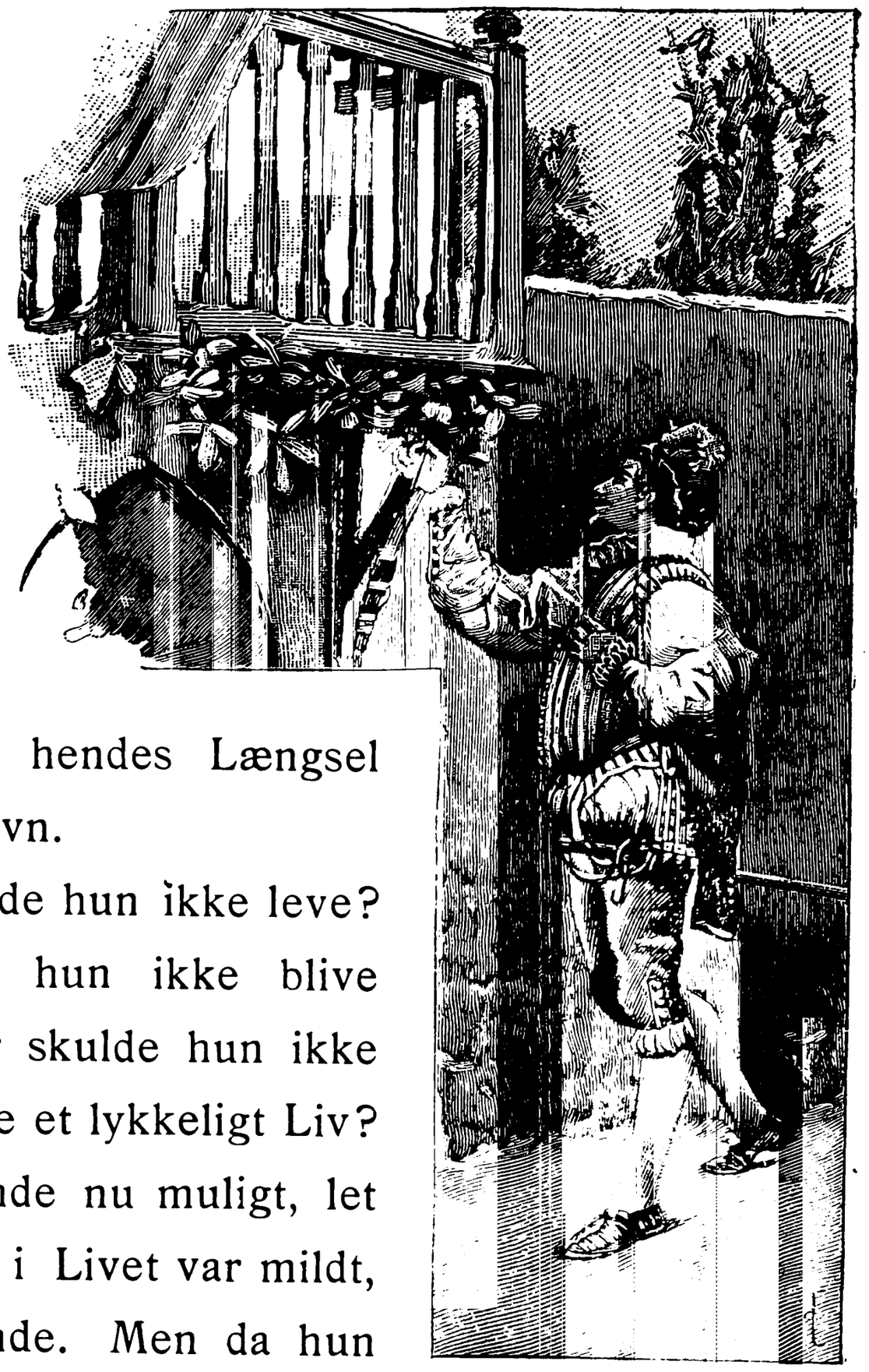

ikke mere paa samme Maade som før. Samtidig med, at Kloroformen havde slappet hendes Legeme og hendes Sjæl, havde den dulmet hendes Sorg og dysset hendes Længsel efter at dø i Søvn.

Hvorfor skulde hun ikke leve? Hvorfor skulde hun ikke blive elsket? Hvorfor skulde hun ikke komme til at leve et lykkeligt Liv? Alt forekom hende nu muligt, let og sikkert. Alt i Livet var mildt, godt og tillokkende. Men da hun vilde blive ved med at drømme, hældte hun paany Kloroform ud over Vattet og gav sig atter til at indaande Dunsten, idet hun dog sørgede for at holde Giften i nogen Afstand fra Næsen for ikke at faa for meget, for ikke at dø.

Hun stirrede op paa Maanen og saa' et Ansigt i

den, et Kvindeansigt. Hun begyndte atter at fantasere i sin billedrige Kloroform-Rus. Ansigtet gyngede frem og tilbage paa Himlen og paa én Gang gav det sig til at synge, med en velkendt Stemme sang det: „*Elskovens Halleluja.*“

Det var Marquisen, der var gaaet ind i Dagligstuen og havde sat sig til Klaveret.

Yvette havde nu faaet Vinger. Hun fløj ud i Natten, ud i den skønne, lyse Nat, henover Skovene og Floderne. Hun fløj med Henrykkelse, hun foldede sine Vinger ud, slog med dem og blev baaret frem af Vinden, som man kunde blive baaret af Kærtegn. Hun boltrede sig i Luften, der kyssede hendes Hud, og hun svævede saa hurtigt, saa hurtigt afsted, at hun ikke havde Tid til at se noget neden under sig, indtil hun fandt sig selv siddende ved Bredden af en Dam med en Medestang i Haanden, hun fiskede.

Der var noget, der rykkede i Snøren, hun trak den op og paa Krogen hang et pragtfuldt Perlehalsbaand, som hun for nogen Tid siden havde haft Lyst til. Hun blev dog paa ingen Maade forbavset over denne Fangst, men saa' hen paa Servigny, som, uden at hun vidste hvorledes, var kommen til at sidde ved Siden af hende, og som netop trak en lille Karusselhest op af Vandet.

Saa fik hun paany en Fornemmelse af, at hun vaagnede, og hun hørte nogen kalde paa sig nede fra.

Hendes Moder havde sagt:

„Sluk Lyset, Yvette.“

Servignys Stemme lød tydelig, med et komisk Tonefald:

„Ta' og sluk Dereses Lys, lille Jomfru!“

Hun fugtede igen Vattet med Kloroform, men da hun ikke vilde dø, holdt hun det temmeligt langt fra Ansigtet for at kunne indaande den friske Luft, medens det bedøvende Middels kvælende Duft bredte sig ud i Værelset, thi hun forstod, at de vilde komme op til hende. Hun indtog en Stilling, der kunde faa dem til at tro, at hun var død, og ventede.

Marquisen sagde:

„Jeg er lidt ængstelig! Den lille Taabe er faldet i Søvn og har ladet Lyset brænde paa Bordet. Jeg vil sende Clémence op for at slukke det og lukke Vinduet til Balkonen; hun har ladet det blive staaende paa vid Gab.“

Et Par Minutter senere bankede Kammerpigen paa Døren og kaldte:

„Frøken! Frøken!“

Efter et Øjebliks Tavshed gentog hun:

„Frøken! Frøken! Det er fra Marquisen, som beder Dem om at slukke Lyset og lukke Deres Vindue.“

Clémence ventede atter lidt, saa bankede hun endnu stærkere og raabte:

„Frøken! Frøken!

Da Yvette stadig ikke svarede, gik Pigen ned og sagde til Marquisen:

„Frøkenen er vist faldet i Søvn. Slaaen er skudt for, og jeg kan ikke faa hende vækket.“

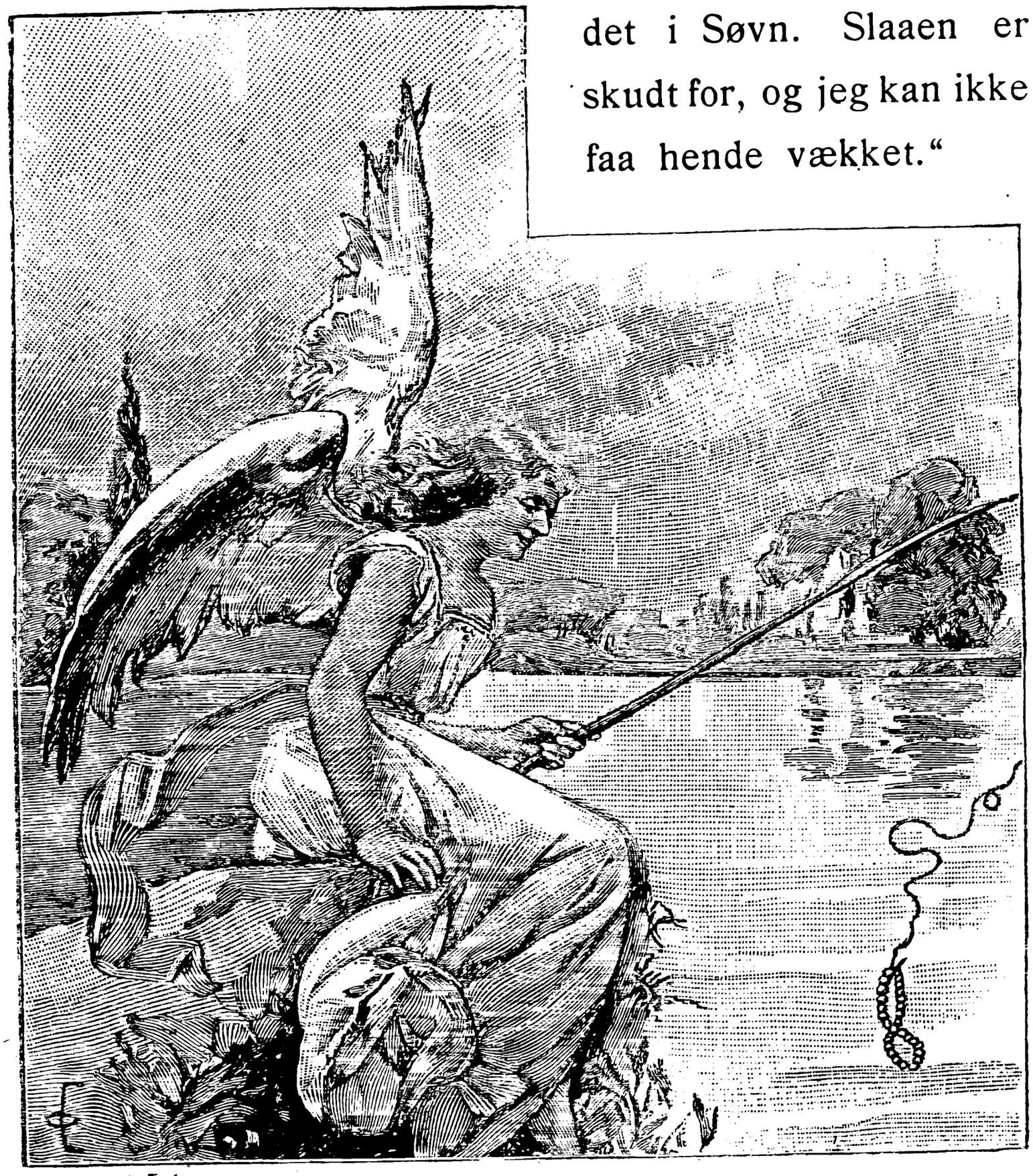

Fru Obardi mumlede:

„Hvad skal vi gøre? Hun kan ikke blive liggende paa den Maade.“

Paa Servignys Raad gik de alle hen under den unge Piges Vindue og gav sig til at hyle i Kor:

„Hip! — hip! — hurra! — Frøken Yvette!“

Deres Kalden steg op i den stille Nat, fløj under Maanens Straaler gennem den gennemsigtige Luft og ud over den sovende Jord. De kunde høre den fjerne sig som Støjen af et Tog, der farer bort.

Da Yvette ikke svarede, sagde Marquisen:

„Bare der ikke er hændt hende noget! Jeg begynder at blive bange.“

Servigny gav sig til at plukke de røde Roser og de endnu ikke fuldt udsprungne Knopper af det store Rosentræ, som slyngede sig op ad Muren, og kastede dem gennem Vinduet ind i Yvettes Værelse.

Da den første Rose ramte hende, skælvede hun og var lige ved at skrige. Andre faldt paa hendes Kjole, andre paa hendes Haar og atter andre gik over Hovedet paa hende og naaede hen til Sengen, der dækkedes af en Regn af Blomster.

Marquisen skreg endnu en Gang med angstfyldt Stemme:

„Men saa hør dog, Yvette! Svar os!“

Servigny erklærede:

„De har Ret, det er ikke naturligt, jeg vil klatre op paa Balkonen.“

Men Chevalier'en udbrød forarget:

„Nej, undskyld, undskyld, det er en altfor stor Gunst, jeg nedlægger en Protest. Det er et altfor godt Middel

. . . . og et altfor godt Øjeblik til at opnaa et Stævnemøde!“

Alle de andre, der troede, at det var en Spøg, som den unge Pige havde for med dem, stemte i med:

„Vi protesterer. Det er et aftalt Spil. Han faar ikke Lov til at komme derop.“

Men Marquisen, der ikke kunde faa Bugt med sin Uro, gentog:

„Vi maa dog alligevel se efter.“

Fyrsten slog dramatisk ud med Haanden og erklærede:

„Hun favoriserer Hertugen, vi er forraadte.“

„Lad os slaa Plat og Krone om, hvem der skal klatre derop,“ foreslog Chevalier'en.

Og han trak et Guldstykke paa hundrede Francs op af Lommen.

Han begyndte med Fyrsten.

„Plat“ sagde denne.

Det blev Krone.

Det var Fyrstens Tur; han kastede Mønten og sagde til Saval:

„Hvad holder De paa?“

Saval svarede:

„Krone!“

Det var Plat.

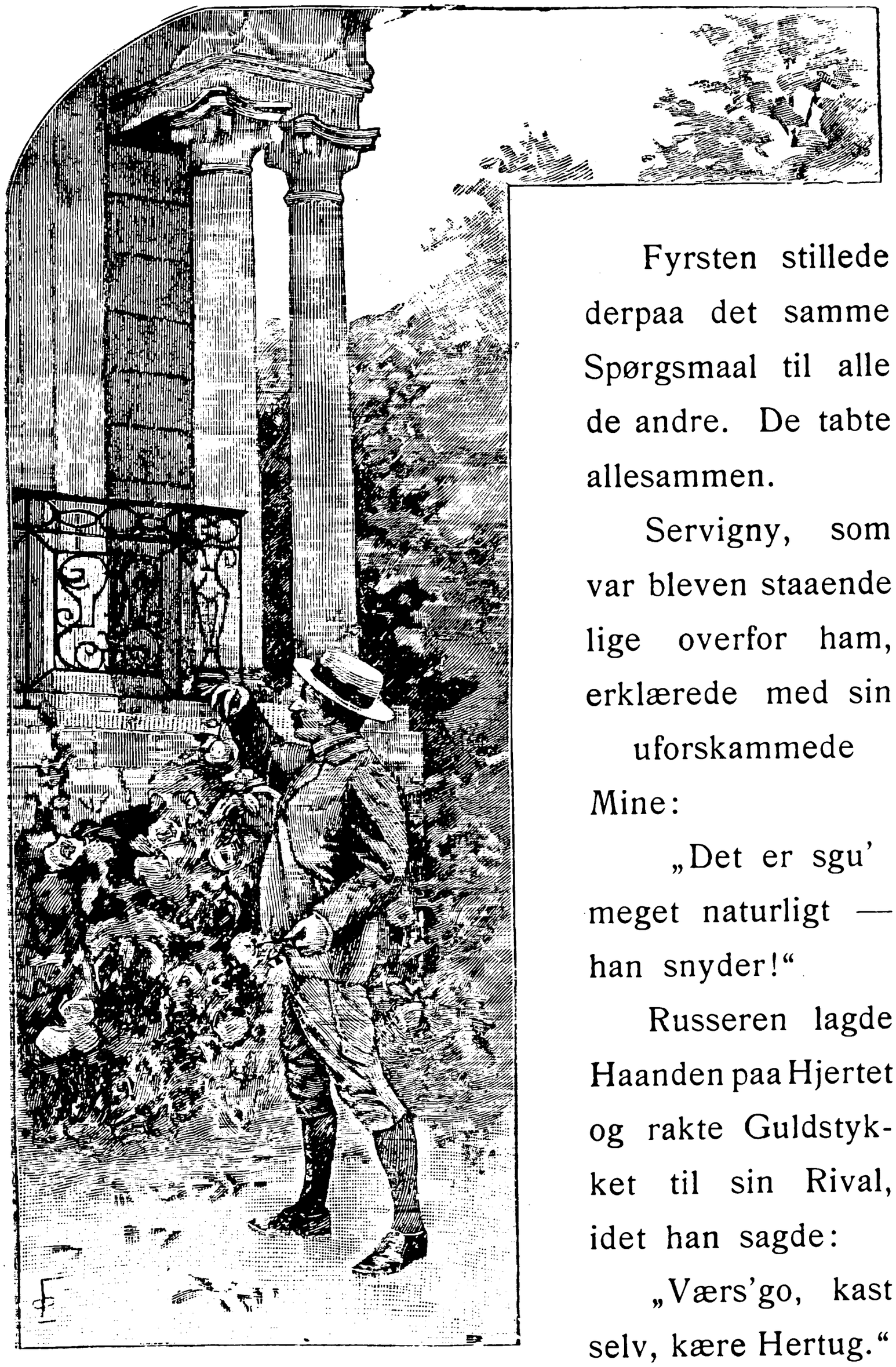

Fyrsten stillede derpaa det samme Spørgsmaal til alle de andre. De tabte allesammen.

Servigny, som var bleven staaende lige overfor ham, erklærede med sin uforskammede Mine:

„Det er sgu' meget naturligt — han snyder!“

Russeren lagde Haanden paa Hjertet og rakte Guldstykket til sin Rival, idet han sagde:

„Værs'go, kast selv, kære Hertug.“

Servigny tog det og kastede, medens han raabte:

„Krone!“

Det blev Plat.

Han bukkede, pegede paa Søjlerne, der bar Balkonen, og sagde:

„Vejen er fri, vær saa god!“

Fyrsten saa sig urolig omkring,

„Hvad leder De efter?“ spurgte Chevalier'en.

„Jeg . . . jeg . . . jeg vilde gerne have en Stige.“

De brast alle i Latter. Saval gik et Par Skridt frem:

„Nu skal vi hjælpe Dem.“

Han løftede ham op i sine kraftige Arme og befalede:

„Tag fat i Balkonen.“

Fyrsten hagede sig fast og da Saval slap ham, blev han hængende med Fødderne sprællende i Luften. Servigny greb om dette forfjamskede Par Ben, der søgte en Støtte, og halede af alle Kræfter i dem; Fyrsten gav Slip og faldt som en Klump lige ned paa Hr. de Belvigne, der var gaaet frem for at holde ham oppe.

„Hvis Tur er det saa?“ spurgte Servigny.

Men ingen meldte sig.

„Naa, Belvigne, tag Mod til Dem.“

„Nej, tak, skal De have, jeg har mit Skind for kært.“

„Saa De, Chevalier? De maa jo være vant til den Slags Stormangreb.“

„Jeg overlader Pladsen til Dem, Hertug.“

„Hm! . . . hm! . . . jeg er heller ikke saa meget for det.“

Og Servigny gik spejdende omkring Søjlerne.

Paa én Gang tog han Tilløb, fik ved et Spring fat i den nederste Del af Balkonen, entrede som en Gymnastiker op ved Hjælp af sine Hænder, svang sig over Rækværket og stod deroppe.

Tilskuerne, der stod og stirrede op i Luften, applauderede. Men han kom næsten straks igen til Syne og raabte:

„Skynd Dem! Skynd Dem! Yvette er besvimet!“

Marquisen udstødte et højt Skrig og styrtede ind i Huset og opad Trappen.

Den unge Pige laa med lukkede Øjne, som om hun var død. Hendes Moder blev aldeles ude af sig selv, hun kastede sig ned over hende:

„Aa Gud, hvad er der med hende? Hvad er der med hende?“

Servigny bukkede sig og tog Kloroformflasken, der var faldet paa Gulvet.

„Hun har taget Livet af sig,“ sagde han.

Og han lagde sit Øre ind mod hendes Hjerte, saa tilføjede han:

„Men hun er ikke død; vi skal nok faa hende til Bevidsthed. Har De noget Salmiakspiritus?“

Kammerpigen spurgte forfjamsket:

„Hvad for noget? Hvad for noget?“

„Salmiakspiritus.“

„Ja, det har vi.“

„Saa kom straks med det og lad Døren blive staaende aaben, for at her kan blive Gennemtræk.“

Marquisen, der var faldet paa Knæ, hulkede:

„Yvette! Yvette! min egen lille Pige! min egen lille Pige, hør mig, svar mig, hører Du, Yvette, mit Barn! Aa, min Gud! min Gud! Hvad har hun dog gjort?“

Herrerne fo'r forfjamskede omkring uden at udrette noget. Nogle af dem kom med Vand, andre med Haandklæder, Glas og Eddike.

En af dem sagde:

„Vi maa have hende klædt af.“

Marquisen, der fuldstændig havde tabt Hovedet,

forsøgte at klæde Datteren af, men hun vidste ikke længere, hvad hun gjorde. Hendes Hænder rystede, hun tog forkert, kunde ikke finde ud af det og klynkede

„Jeg kan ikke . . . jeg . . . jeg . . . kan ikke . . .“

Kammerpigen kom tilbage med en Flaske. Servigny tog Proppen af og hældte Halvdelen af dens Indhold ud over sit Lommetørklæde, som han derefter holdt op for Næsen af Yvette, der fik et Kvælningsanfald.

„Det er godt,“ sagde han, „nu trækker hun Vejret, det kommer ikke til at betyde noget.“

Og han badede hendes Tindinger, hendes Kinder og hendes Hals med den skarpt lugtende Vædske.

Derpaa tilkendegav han ved Tegn Kammerpigen, at hun skulde snøre den unge Piges Korset op, og da Yvette ikke længere havde andet paa end sit Skørt og sin Chemise, løftede han hende, skælvende ved Duften fra det næsten nøgne Legeme, ved Berøringen med den bløde Hud, ved Varmen fra de næppe skjulte, unge Bryster, der gav efter under hans Mund, op i sine Arme og bar hende hen paa Sengen.

Da han havde lagt hende ned, rettede han sig meget bleg i Vejret.

„Hun kommer snart til sig selv,“ sagde han, „det er ingenting.“

Han havde hørt hende aande vedvarende og regelmæssigt.

Han kom til at se paa alle Herrerne, der stod og

stirrede paa Yvette, som laa udstrakt paa Sengen, og han kom til at ryste af skinsyg Harme. Han gik henimod dem:

„Undskyld, mine Herrer, men vi er altfor mange her i Værelset. Vær saa god at lade Saval og mig være alene med Marquisen.“

Han talte i en tør og myndig Tone. De andre gik øjeblikkelig deres Vej.

Fru Obardi havde slynget Armene om sin Elsker og med Hovedet løftet op imod ham, skreg hun:

„Red hende! . . . Aa, red hende! . . .“

Servigny havde vendt sig om og opdaget Brevet paa Bordet. Med en hastig Bevægelse greb han det og læste Udskriften. Han forstod straks, hvad det maatte indeholde og tænkte:

„Det er maaske bedst, at Marquisen ikke faar noget at vide om det.“

Han rev Konvoluten op og lod sit Blik flyve hen over de to Linier:

„*Jeg dør, fordi jeg ikke vil sælge mig.*

Yvette.“

„*Farvel, kære Moder. Tilgiv mig.*“

„Det var som Pokker,“ tænkte han, „det fordrer Eftertanke.“

Og han gemte Brevet i sin Lomme.

Saa gik han hen til Sengen og han fik straks den Idé, at den unge Pige atter var kommen til Bevidsthed, men at hun ikke turde vise det af Skam, af Yd

mygelse og af Frygt for de Spørgsmaal, der vilde blive stillet til hende.

Marquisen var i Mellemtiden faldet paa Knæ ved Sengens Hovedgærde og laa og græd. Pludselig sagde hun:

„En Læge, vi maa have fat paa en Læge.“

Men Servigny, der sagte havde vekslet nogle Ord med Saval, sagde til hende:

„Nej, det er forbi. Hvis De vil gaa Deres Vej et Minut, blot et Minut, saa lover jeg Dem, at hun vil være i Stand til at omfavne Dem, naar De kommer tilbage.“

Saval tog Marquisens Arm og trak hende med sig udenfor.

Da Døren havde lukket sig efter dem, gik Servigny hen og satte sig ved Siden af Sengen. Han tog Yvettes Haand og sagde:

„Frøken Yvette, hør paa mig . . .“

Hun svarede ikke. Hun følte sig saa vel til Mode, hun laa saa blødt og saa varmt, at hun ønskede, at hun aldrig mere behøvede at røre sig, at hun kunde blive liggende saaledes Resten af sit Liv. Hun var indhyllet i et uendeligt Velvære, et Velvære, som hun aldrig havde kendt Magen til.

Den lune Natteluft, der i lette, fløjelsbløde Bølger

kom ind gennem Vinduet, strejfede fra Tid til anden mildt og blidt hendes Ansigt. Det var som et Kærtegn, som et Kys af Nattevinden, som et langsomt forfriskende Pust fra en Vifte, der var sammensat af alle Skovens Blade, af alle Nattens Skygger, af Flodernes Dis og af alle Sommerens Blomster, thi Roserne, der nede fra var kastet ind i hendes Værelse og ind paa hendes Seng, og Roserne, som slyngede sig op omkring Balkonen, blandede deres smægtende Duft med Natteluftens sunde Vellugt.

Hun inddrak i dybe Drag den liflige Luft. Hendes Hjerte havde hvilet ud i den endnu ikke overvundne Gift-Rus, og hun nærede slet ikke længere noget Ønske om at dø; hun følte tværtimod en stærk og bydende Længsel efter at leve, efter at blive lykkelig, ligegyldig paa hvilken Maade, efter at blive elsket, ja, elsket.

Servigny gentog:

„Frøken Yvette, hør paa mig.“

Hun bestemte sig til at aabne Øjnene. Da han saa', at hun var ved Bevidsthed, fortsatte han:

„Saa, saa, hvad er nu det for Daarskaber?“

Hun hviskede:

„Aa, stakkels Spidsmus, jeg var saa bedrøvet.“

Han trykkede faderligt hendes Haand:

„Herregud, som om det kunde have hjulpet noget! Vil De værs'go love mig ikke at begynde forfra?“

Hun svarede ikke, men gav et lille Nik, der understregedes af et Smil, som han mere følte end saa'.

Han trak Brevet, som han havde fundet paa Bordet, op af sin Lomme:

„Skal jeg vise det til Deres Moder?“

Hun rystede paa Hovedet.

Hạn vidste ikke længere, hvad han skulde sige, thi

Situationen forekom ham ikke at have nogen Løsning. Han hviskede:

„Stakkels, kære lille Ven, man maa nu en Gang finde sig i de mest pinlige Ting. Jeg forstaar saa godt Deres Sorg, og jeg lover Dem . . .“

Hun stammede:

„De er saa god.“

De tav. Han saa' paa hende. Der var noget rørt, noget selvopgivende i hendes Øjne, og pludselig løftede hun begge Armene, som om hun vilde drage ham ned til sig. Han følte, at hun kaldte paa ham, han bøjede sig ned over hende og deres Læber mødtes.

De blev længe med lukkede Øjne i denne Stilling. Men han indsaa', at han var i Færd med at tabe Hovedet, og rettede sig op. Hun smilte kærligt til ham og tog med sine Hænder om hans Skuldre for at holde ham tilbage.

„Jeg vil hente Deres Moder,“ sagde han.

Hun hviskede:

„Vent et Øjeblik. Jeg har det saa godt.“

Og efter en kort Tavshed tilføjede hun ganske sagte, saa sagte, at han knapt kunde høre det:

„De vil jo holde meget af mig, ikke sandt?“

Han lagde sig paa Knæ ved Siden af Sengen og kyssede hendes Haand, som hun havde ladet ham beholde:

„Jeg tilbeder Dem.“

Men der var nogen, der gik udenfor Døren. Han rejste sig hurtigt og raabte med sin sædvanlige Stemme, der altid syntes at have et ironisk Tonefald:

„De kan godt komme ind. Nu er det overstaaet.“

Marquisen styrtede ind, kastede sig med aabne Arme over Datteren, omfavnede hende fanatisk og bedækkede hendes Ansigt med sine Taarer, medens Servigny med straalende Sjæl og sitrende Legeme gik ud paa Balkonen for at indaande den friske Natteluft, idet han nynnede:

La donna é mobile — — —

HJEMKOMSTEN

HJEMKOMSTEN

HAVET skyller mod Kysten i korte og ensformige Skvulp. Smaa hvide Skyer flyver, jagede af Vinden, som snare Fugle hen over den blaa Himmel, og Landsbyen, der ligger i en Dalsænkning, som skraaner ned imod Havet, gennembages af Solen.

Lige ved Indgangen til den, ved Bredden af Landevejen ligger i afsondret Ensomhed Martin-Lévesques Hus. Det er en lille Fiskerhytte med Lervægge og et Straatag, hvorfra blaa Iris vajer som Fjerbuske. En Have, som ikke er større end et Lommetørklæde, og hvori der gror Løg, lidt Kaal, Persille og Kørvel, ligger i Firkant foran Døren. Ud imod Vejen begrænses den af en Hæk.

Manden er ude for at fiske og Konen staar foran Huset, beskæftiget med at bøde Maskerne i et stort brunt Net, der som et kæmpemæssigt Edderkoppespind er spændt ud paa Muren. En fjortenaars Pige sidder paa en Træstol med Ryggen lænet mod Havelaagen og lapper noget fattigt Linned, der allerede er fuldt af Lapper og Stopninger. Et andet Pigebarn, der er et Aar yngre, vugger i sine Arme et ganske lille Barn, som endnu er uden Gestus og uden Ord; og to Smaaunger paa en to, tre Aar sidder ligeoverfor hinanden med deres Bagdele halvt begravede i Gruset, roder i Jorden med deres smaa kejtede Hænder og kaster hinanden Sten i Ansigtet.

Ingen af dem siger noget. Kun det lille Barn, som Søsteren prøver paa at faa til at sove, bliver ved at græde med en lille spæd Stemme. En Kat ligger og sover i Vindueskarmen og omkring et Bed udsprungne Levkøjer, der ved Foden af Muren danner en hvid Blomsterkrans, summer en Masse travle Bier.

Pigebarnet, der sidder og syer ved Laagen, kalder pludselig:

„Mo'r!“

Moderen svarer:

„Hvad er der?“

„Der er han igen!“

De er bleven ængstelige, fordi en Mand lige siden Morgenen har lusket omkring Huset: en gammel, fattigt udseende Mand. De havde faaet Øje paa ham, da de fulgte Faderen ned til Baaden for at hjælpe ham med at komme afsted. Han havde siddet paa Grøftekanten ligeoverfor deres Dør. Da de kom tilbage fra Stranden, sad han der endnu og stirrede over paa Huset.

Han saa syg og ussel ud. Over en Time var han bleven siddende uden at røre sig, saa, da han saa', at de blev bange for ham, som om han havde ondt i Sinde, rejste han sig og gik sin Vej med det ene Ben slæbende efter sig.

Men ikke længe efter havde de atter set ham komme humpende langsomt og besværligt tilbage; og han havde atter sat sig paa Grøftekanten, lidt længere borte denne Gang, som for at udspejde dem.

Moderen og Pigebørnene blev endnu ængsteligere. Moderen var især stærkt urolig, thi hun var af Naturen meget frygtsom, og hun vidste, at hendes Mand ikke vilde komme hjem, førend det begyndte at blive mørkt.

Manden hed Lévesques og hun Martin og de var derfor af Naboerne bleven døbt Lévesque-Martin. Hun havde nemlig været gift før med en Matros ved Navn Martin, som hver Sommer tog til Newfoundland for at fange Kabliauer.

Da de havde været gifte i to Aar, havde hun faaet en lille Pige, og hun var paany frugtsommelig paa sjette Maaned, da „De to Søstre“, en tremastet Bark, som var hjemmehørende i Dieppe, og som havde hendes Mand ombord, forsvandt.

Man hørte aldrig noget til den, ingen af Mandskabet kom tilbage og det var den almindelige Mening, at den var gaaet under med Mand og Mus.

I ti Aar ventede Madam Martin paa sin Mand og opdrog med stor Møje sine to Børn. Da de ti Aar var gaaet, og hun var et bravt og tappert Fruentimmer, friede en Fisker dèr paa. Egnen til hende. Han hed Lévesque, var Enkemand og havde en Dreng. Hun giftede sig med ham og i Løbet af tre Aar fik de to Børn.

De maatte arbejde strængt for at slaa sig igennem. Brødet var dyrt og Kød saa godt som ukendt i Hytten. Af og til om Vinteren, naar Stormene rasede, kom de i Gæld hos Bageren, men det gik alligevel; Børnene trivedes godt.

Der blev sagt om dem:

„Det er et Par brave Mennesker Martin-Lévesque's. Hun er ikke bange for at tage fat og han er en af vore flinkeste Fiskere.“

Pigebarnet ved Laagen fortsatte:

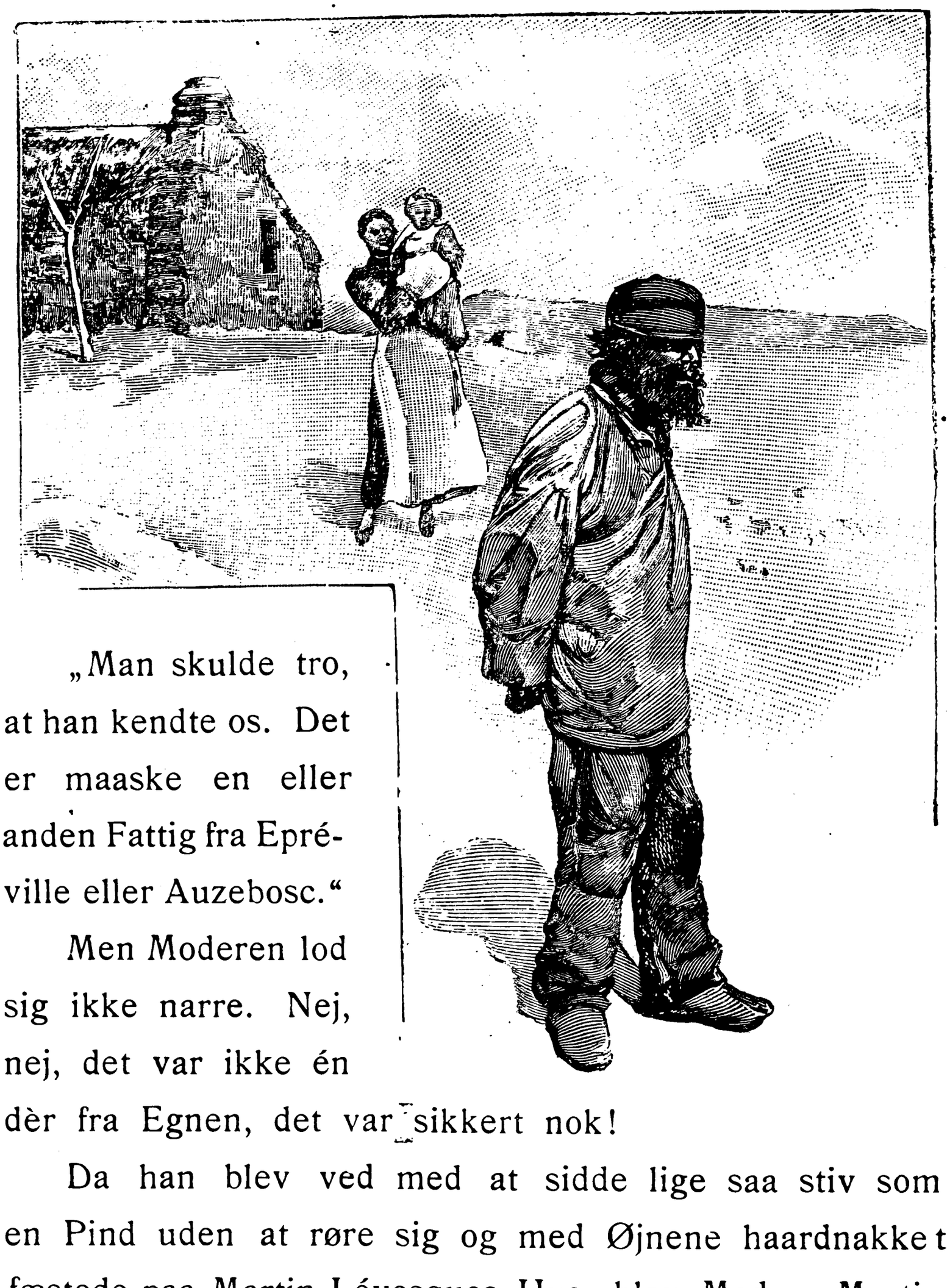

„Man skulde tro, at han kendte os. Det er maaske en eller anden Fattig fra Epréville eller Auzebosc.“

Men Moderen lod sig ikke narre. Nej, nej, det var ikke én dèr fra Egnen, det var sikkert nok!

Da han blev ved med at sidde lige saa stiv som en Pind uden at røre sig og med Øjnene haardnakket fæstede paa Martin-Lévesques Hus, blev Madam Martin til sidst rasende, og da Frygten gjorde hende modig, tog hun en Skovl og gik ud paa Vejen.

„Hvad bestiller De dèr?“ raabte hun til Landstrygeren.

Han svarede med en hæs Stemme:

„Jeg trækker frisk Luft? Kan det maaske skade Dem?“

Hun vedblev:

„Hvorfor sidder De dèr og glor lige udenfor vores Hus?“

Manden svarede:

„Jeg gør jo ikke nogen noget. Har man maaske inte Lov til at være paa Vejen?“

Hun vidste ikke, hvad hun skulde svare, og gik igen ind hos sig selv.

Dagen randt langsomt. Henimod Klokken tolv forsvandt Manden, men ved Femtiden gik han atter forbi Huset. Saa saa' de ikke mere til ham Resten af Aftenen.

Da Mørket faldt paa, kom Lévesque hjem. De fortalte ham om den Ubekendte. Han kom til følgende Slutning:

„Det er en eller anden Tigger eller en Skælm, der vil have Løjer med os.“

Og uden at være Spor af ængstelig gik han til Ro og sov, medens hans Kone laa og tænkte paa den fremmede Stodder, der havde set paa hende med saadanne underlige Øjne.

Da det blev Dag, blæste det op til en Storm, og

da Lévesque saa', at det ikke kunde nytte at tage ud for at fiske, blev han hjemme og hjalp sin Kone med at bøde Garn.

Da Klokken var omtrent ni, kom den ældste af Pigerne, den ene af Martins Døtre, som var sendt hen for at købe Brød, løbende hjem og skreg, ganske forfjamsket:

„Mo'r, nu er han der igen!"

Moderen blev helt bleg af Sindsbevægelse og sagde til sin Mand:

„Gaa ud og tal med ham, Lévesque, og sig til ham, at han ikke saadan maa udspionere os . . . jeg . . . jeg kan ikke fordrage det, det gør mig saa underlig."

Lévesque, en høj og kraftig Fisker med teglstensfarvet Hud, et tæt rødligt Skæg, et Par gennemtrængende blaa Øjne og en stærk, bred Hals, der altid af Frygt for Stormen og Regnen ude i rum Sø var indhyllet i et uldent Tørklæde, gik rolig ud paa Vejen og over til Landstrygeren, der ligesom Dagen forud havde sat sig paa Grøftekanten.

De gav sig til at tale sammen.

Angst og spændte iagttog Moderen og Børnene dem paa Afstand.

Pludselig rejste den Ubekendte sig og kom sammen med Lévesque over mod Huset.

Madam Martin veg forfærdet tilbage, men hendes Mand sagde til hende:

„Giv ham lidt Brød og et Glas Æblemost. Han har ikke faaet noget siden i Forgaars.“

Og de gik begge to ind i Hytten, fulgte af Konen og Børnene. Landstrygeren satte sig ned og gav sig til at spise; han dukkede Hovedet under alle de nysgerrige Blikke, som var rettede mod ham.

Moderen havde plantet sig ved Enden af Bordet og stirrede ham lige ind i Ansigtet, Martins to Pigebørn stod lænede til Døren, den yngste med det spæde Barn paa Armen, og gloede med opspilede Øjne paa ham og selv de to Unger, der sad i Asken foran Ildstedet, var hørt op med at lege med den sorte Kasserolle som for ogsaa at iagttage den Fremmede.

Lévesque, der havde taget en Stol, spurgte ham:

„Naa, De kommer vel langvejs fra?“

„Jeg kommer fra Cette.“

„Til Fods? Saadan uden videre? . . .“

„Ja, til Fods. Naar man ikke har Raad til andet, saa lærer man at bruge Benene.“

„Hvor skal De da hen?“

„Jeg skulde hertil.“

„Kender De da nogen her?“

„Det kunde jo nok være.“

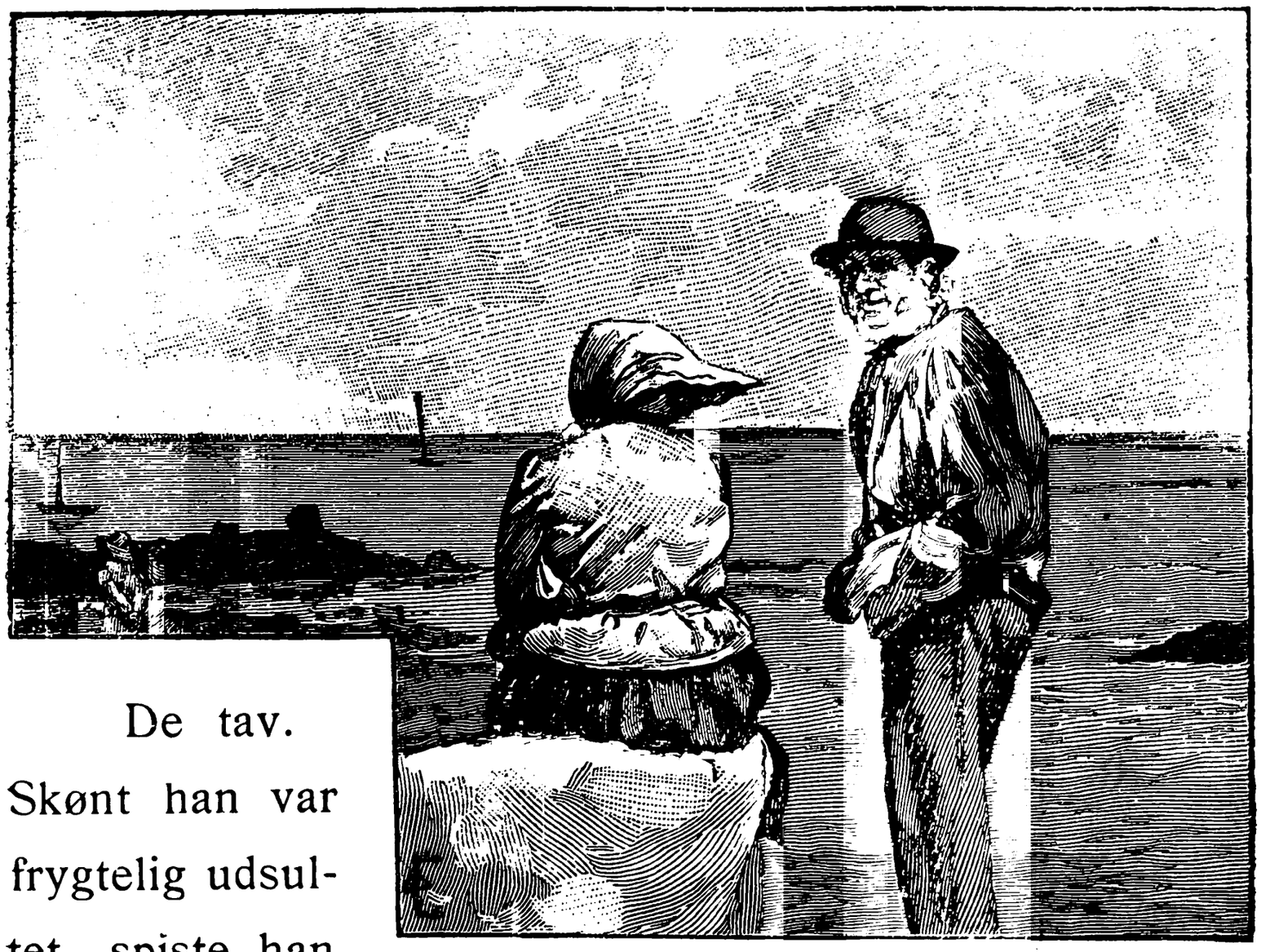

De tav. Skønt han var frygtelig udsultet, spiste han meget langsomt og efter hver Mundfuld Brød drak han en Slurk Most. Hans Ansigt var udslidt, rynket og indfaldent overalt, han saa ud, som om han havde lidt meget.

Paa én Gang spurgte Lévesque:

„Hvad hedder De?“

Han svarede uden at løfte Hovedet:

„Jeg hedder Martin.“

Der fo'r en Skælven gennem Moderen. Hun gik et Skridt frem som for at se den Fremmede paa nært Hold og blev staaende ligeoverfor ham med hængende

Arme og aaben Mund. Ingen af dem sagde mere noget. Omsider spurgte Lévesque videre:

„Er De herfra?“

Han svarede:

„Ja, jeg er herfra.“

Og da han endelig saa' op, mødtes hans og Konens Øjne og de blev ved med at se paa hinanden, som om deres Blikke var limede sammen.

Med en forandret, lav og rystende Stemme spurgte hun:

„Er det virkelig Dig, lille Mand?“

Han fremstødte langsomt:

„Ja, det er mig.“

Han rørte sig ikke og blev ved med at tygge paa sit Brød.

Lévesque, som var mere overrasket end bevæget, stammede:

„Er det Dig, Martin?“

Den anden svarede sindigt:

„Ja, vel er det mig.“

Ægtemanden Nummer to spurgte igen:

„Hvor i Alverden kommer Du fra?“

Nummer ét fortsatte:

„Fra den afrikanske Kyst. Vi strandede paa en

Revle. Der var tre af os, som blev reddede, Picard, Vatinel og jeg. Men saa blev vi taget til Fange af de Vilde, der holdt paa os i tolv Aar. Picard og Vatinel døde. Saa kom der en engelsk Rejsende og tog mig med til Cette. Og nu er jeg her."

Madame Martin skjulte Ansigtet i sit Forklæde og gav sig til at græde.

Lévesque sagde:

„Hvad skal vi nu stille op?"

Martin spurgte:

„Er det Dig, som er hendes Mand?"

Lévesque svarede:

„Ja, det er mig."

De saa' paa hinanden og tav.

Martin kastede et Blik omkring paa Børnene, der havde samlet sig i Rundkreds om ham, og pegede paa de to ældste Pigebørn:

„Er det mine?"

Lévesque sagde:

„Ja, det er Dine."

Han rejste sig ikke, han omfavnede dem heller ikke, han nøjedes med at fastslaa:

„Herregud, de er bleven store!"

Lévesque gentog:

„Hvad skal vi nu gøre?“

Martin vidste det ikke, han var ligesaa perpleks. Endelig bestemte han sig:

„Jeg vil gøre akkurat, hvad Du vil. Jeg vil ikke skade Dig. Det er barestens ærgerligt med dette her med Huset. Jeg har to Børn og Du har tre, hver har sine. Men nu Moderen, hører hun Dig til eller hører hun mig til? Det maa Du afgøre, som Du selv synes, men se, Huset, det er mit, for det er min Fader, som jeg har arvet det efter, og jeg er født her. Det staar altsammen i Papirerne og dem har Notaren.“

Madam Martin hulkede stadig i sit blaa Forklæde. De to store Piger var kommen nærmere og betragtede ængstelige deres Fader.

Han var bleven færdig med at spise og nu var det ham, der spurgte:

„Ja, hvad skal vi gøre?“

Lévesque fik en Idé:

„Vi kan gaa hen til Præsten og lade ham bestemme det.“

Martin rejste sig og gik et Par Skridt henimod sin Kone, der grædende kastede sig om hans Hals:

„Aa, lille Mand, er Du kommen igen? Martin, stakkels Martin, er Du her virkelig igen?“

Og hun klyngede sig til ham, et Pust fra Fortiden var pludselig faret igennem hende og Minderne om hendes tyve Aar og deres første Favntag stormede ind paa hende.

Martin, der selv var bevæget, kyssede paa hendes Hovedtørklæde. De to Børn henne ved Ildstedet gav sig pludselig, da de hørte deres Moder græde, til at hyle af fuld Hals og den sidstfødte, som den yngste af

Martins Piger havde paa Armen, stemte i med en Røst saa skingrende som en Sækkepibe.

Lévesque stod og ventede.

„Naa," sagde han, „kom nu, vi maa have den Sag i Orden."

Martin slap sin Kone, og da han saa' paa sine to Pigebørn, sagde Moderen til dem:

„Kys Jeres Fa'r, i det mindste."

Med tørre Øjne, forbavsede og lidt ængstelige, nærmede de sig begge paa samme Tid. Han kyssede først den ene og saa den anden med et smældende Bondekys paa begge Kinder. Da det lille Barn saa' det ubekendte Ansigt bøje sig ned over det, gav det sig til at skrige saa gennemtrængende, at det var lige ved at faa Krampe.

De to Mænd gik sammen.

Da de kom forbi Kroen, spurgte Lévesque:

„Skal vi ikke tage os en Hjertestyrkning?"

„Jo, hvorfor ikke?" erklærede Martin.

De gik indenfor og satte sig i den tomme Krostue.

„Hej! Chicot, to Glas Brændevin, men af den bedste. Det er Martin, som er kommen tilbage, min Kones Martin, De ved nok, ham, Martin fra *De to Søstre,* som var gaaet under."

Værten, der var tykmavet, opdunstet og rødblisset,

kom hen til dem med tre Glas i den ene Haand og en Karaffel i den anden og spurgte med en rolig Mine:

„Nej se, er Du kommen hjem igen, Martin?“

Martin svarede:

„Ja, jeg er saamænd! . . .“

ET GENSYN

ET GENSYN

„Jeg tror sandelig, at Du er bleven forrykt, min Kære! Vil Du virkelig gaa en Tur i *det* Vejr? I de sidste to Maaneder har Du haft de løjerligste Indfald. Enten jeg vilde eller ej, fik Du mig trukket med ud til Kysten, skønt Du aldrig før i de fem og fyrretyve Aar, vi har været gifte, har ytret Lyst til at komme til et Badested. Du valgte Fécamp, en bedrøvelig By, men Du vilde med Djævlens Vold og Magt hertil, og nu er Du bleven grebet af et saadant Raseri efter at komme omkring, Du, som ellers aldrig har villet røre Dig, at Du absolut vil ud at spadsere paa den hedeste Dag i hele Aaret. Sig til d'Apreval, at han skal gaa med Dig, han føjer Dig jo i alle dine Luner. Hvad mig angaar, da foretrækker jeg at gaa op og faa mig en lille Lur.“

Fru de Cadour vendte sig om imod sin gamle Ven:

„Vil De med, d'Apreval?“

Han bukkede smilende, med en svunden Tids Galanteri.

„Hvor De gaar, dèr gaar jeg ogsaa," sagde han.

„Ja, værs'go, gaa bare ud og faa Solstik," erklærede Hr. de Cadour og gik ind i Hotellet for at strække sig en Time eller to paa sin Seng.

Saasnart de var bleven alene, begav den gamle Dame og hendes aldrende Ledsager sig paa Vej.

Hun trykkede hans Haand og sagde ganske sagte:

„Endelig! Endelig!"

Han mumlede:

„De er vanvittig. Jeg forsikrer Dem, at De er vanvittig. Tænk paa, hvad De udsætter Dem for. Hvis denne Mand . . ."

Det gav et Sæt i hende:

„Aa, Henri, sig ikke: *denne Mand*, naar De taler om ham."

Han fortsatte i en brysk Tone:

„Nu vel, hvis vor Søn fik en Anelse om noget, hvis han fik Mistanke til os, saa er De, saa er vi i hans Magt. De har kunnet lade fyrretyve Aar gaa hen uden at se ham. Hvad gaar der af Dem i Dag?"

De var kommet gennem den lange Gade, der fører fra Havet ind til Byen, og nu drejede de tilhøjre opad Bakken til Étretat. Blændende hvid i det glødende Solskin rullede Vejen sig op.

De gik ganske langsomt og med smaa Skridt i den trykkende Varme. Hun havde stukket sin Arm ind under sin Vens og hun stirrede lige frem for sig med et stift og forpint Blik.

Hun sagde:

„De har altsaa heller aldrig set ham igen?“

„Nej, aldrig!“

„Er det virkelig muligt?“

„Kære Veninde, lad os ikke begynde forfra paa denne evige Strid. Jeg har Kone og Børn og De har en Mand, vi har begge alt at frygte af Folkesnakken.“

Hun svarede ikke. Hun tænkte paa sin fjerne Ungdom, paa svundne og saa sørgelige Tider.

Hendes Ægteskab var bleven arrangeret saaledes, som alle unge Pigers Ægteskab bliver arrangeret. Hun kendte ikke videre til sin Tilkommende. Han var Diplomat, og senere hen levede hun ved hans Side det samme Liv, som alle det gode Selskabs Kvinder lever.

Men saa traf hun en ung Mand, Hr. d'Apreval, der var gift ligesom hun. Han fattede en lidenskabelig Kærlighed til hende, og da Hr. de Cadour for at udføre en politisk Mission drog ud paa en lang Rejse til Indien, bukkede hun under.

Hvorledes skulde hun have kunnet staa imod, forsvare sig? Hvorledes skulde hun have haft Kraft,

Mod til ikke at give efter? Hun elskede jo ogsaa ham! Nej, tusinde Gange nej. Det vilde have været altfor haardt! Hun vilde have lidt altfor meget! Hvor Livet er ondt og lumskt! Hvorledes skulde man bære sig ad med at undgaa dets listige Anslag, hvorledes skulde man kunne flygte for den uafvendelige Skæbne? Naar man er Kvinde, ene, forladt, uden Kærlighed og uden Børn, kan man saa flygte for en Lidenskab, der lysende sænker sig over én? Hvem vilde flygte for Solens Straaler for lige til sin Død at leve i Mørket?

Hvor huskede hun endnu alle Enkelthederne, hans Kys, hans Smil, hans Blik, naar han blev staaende uden for Døren for at se hende forsvinde ind i Huset. Hvilke lykkelige Dage, hendes eneste skønne Dage, der saa hurtigt var forbi!

Saa opdagede hun, at hun var frugtsommelig. Hvilken Angst gennemlevede hun ikke!

Aa, Rejsen sydpaa, den lange Rejse med dens Lidelser og dens uophørlige Rædsler! Og den skjulte Tilværelse i den lille ensomme Villa, der ved Bredden af Middelhavet laa gemt inde i en Have, som hun ikke turde vove sig udenfor!

Hvor huskede hun de lange Dage, som hun tilbragte liggende under et Orangetræ og stirrende op paa de runde, røde Frugter i det grønne Løv! Hvor havde

hun ikke Lyst til at gaa ud, til at gaa ned til Havet, hvis friske Pust naaede ind til hende over Havemuren, hvis korte Skvulp mod Stranden hun tydeligt kunde høre, og om hvis store blaa Overflade, der med sine hvide Sejl og et Bjerg langt ude i Horisonten laa lysende i Solskinnet, hun uafladelig drømte. Men hun turde ikke vise sig udenfor Haveporten. Sæt nogen genkendte hende, skæmmet som hun var af sin tydelige Skam under det tunge Bælte!

Og Ventetiden, de sidste kvalfulde Dage! Tilløbene! De truende Lidelser! Og til sidst den skrækkelige Nat! Hvor megen Elendighed havde hun ikke døjet!

Hvilken Nat havde det ikke været! Hvor havde hun stønnet, skreget! Hun saa' endnu sin Elsker, der hvert Minut kyssede hendes Haand, for sig, hun saa' hans blege Ansigt, Lægens skægløse Træk og Sygeplejerskens hvide Kappe.

Og hvilken Rystelse havde hun ikke følt lige ind i Hjertet, da hun hørte Barnets spæde Klynken, en Mandsstemmes første skrøbelige Livsytringer, en svag Mjaven!

Og Dagen efter, Dagen efter! Den eneste Dag i hele hendes Liv, hvor hun havde haft sin Søn i sine Arme, thi hun havde aldrig, aldrig senere faaet ham at se!

Og siden efter — hvilken lang og tom Tilværelse,

hvori Tanken om Barnet stadig dukkede op! Hun havde aldrig set ham igen, ikke én eneste Gang, det lille Væsen, som hun havde bragt til Verden, hendes Søn! Han var bleven taget fra hende, bragt væk, skjult. Hun vidste kun, at han var bleven opdraget af et Par normanniske Bønderfolk, at han selv var bleven Bonde, at han var bleven gift, godt gift, og af sin Fader, hvis Navn han ikke kendte, havde faaet en rundelig Medgift.

Hvor mange Gange havde hun ikke i de fyrretyve Aar haft Lyst til at tage afsted, til at rejse til Normandiet for at se ham, for at omfavne ham! Hun kunde ikke forestille sig, at han var vokset! Hun tænkte altid paa den lille Menneskelarve, som hun en Dag havde holdt i sin Arm og trykket ind mod sin smertende Side.

Hvor mange Gange havde hun ikke sagt til sin Elsker:

„Jeg kan ikke længere holde det ud, jeg vil se ham, jeg vil derned.“

Men han havde altid standset hende, holdt hende tilbage. Hun vilde ikke være i Stand til at lade ligegyldig, til at beherske sig; den anden vilde gætte, hvorledes det forholdt sig, og benytte sig af det til at udnytte hende. Hun vilde være fortabt.

„Hvorledes er han?“ spurgte hun.

„Det ved jeg ikke. Jeg har heller aldrig genset ham.“

Var det muligt? At have en Søn og ikke kende ham! At være bange for ham, at have kastet ham fra sig som en Skændsel! — Det var forfærdeligt.

Langsomt, overvældede af Solheden, vandrede de stadig ud ad Landevejen, opad den uendelige Bakke.

Hun fortsatte:

„Skulde man ikke tro, at det var en Straf: jeg fik jo aldrig noget andet Barn. Nej, jeg kunde ikke længere modstaa Længselen efter at se ham, den har pint mig i fyrretyve Aar. Det kan De ikke forstaa, det kan en Mand ikke forstaa. Husk paa, at jeg nu staar lige foran Døden. Og saa skulde jeg ikke have set ham igen! .... ikke set ham igen, var det vel muligt? Hvorledes har jeg kunnet vente saa længe? Jeg har tænkt paa ham hele mit Liv. Hvilken skrækkelig Tilværelse har det ikke forskaffet mig. Jeg er ikke vaagnet en eneste Gang, hører De, ikke en eneste Gang, uden at min første Tanke er gaaet til ham, til mit Barn. Hvorledes er han? Aa, hvor jeg føler mig brødefuld overfor ham! Burde man vel i saadanne Tilfælde bryde sig om Verdens Dom? Jeg skulde have forladt alt

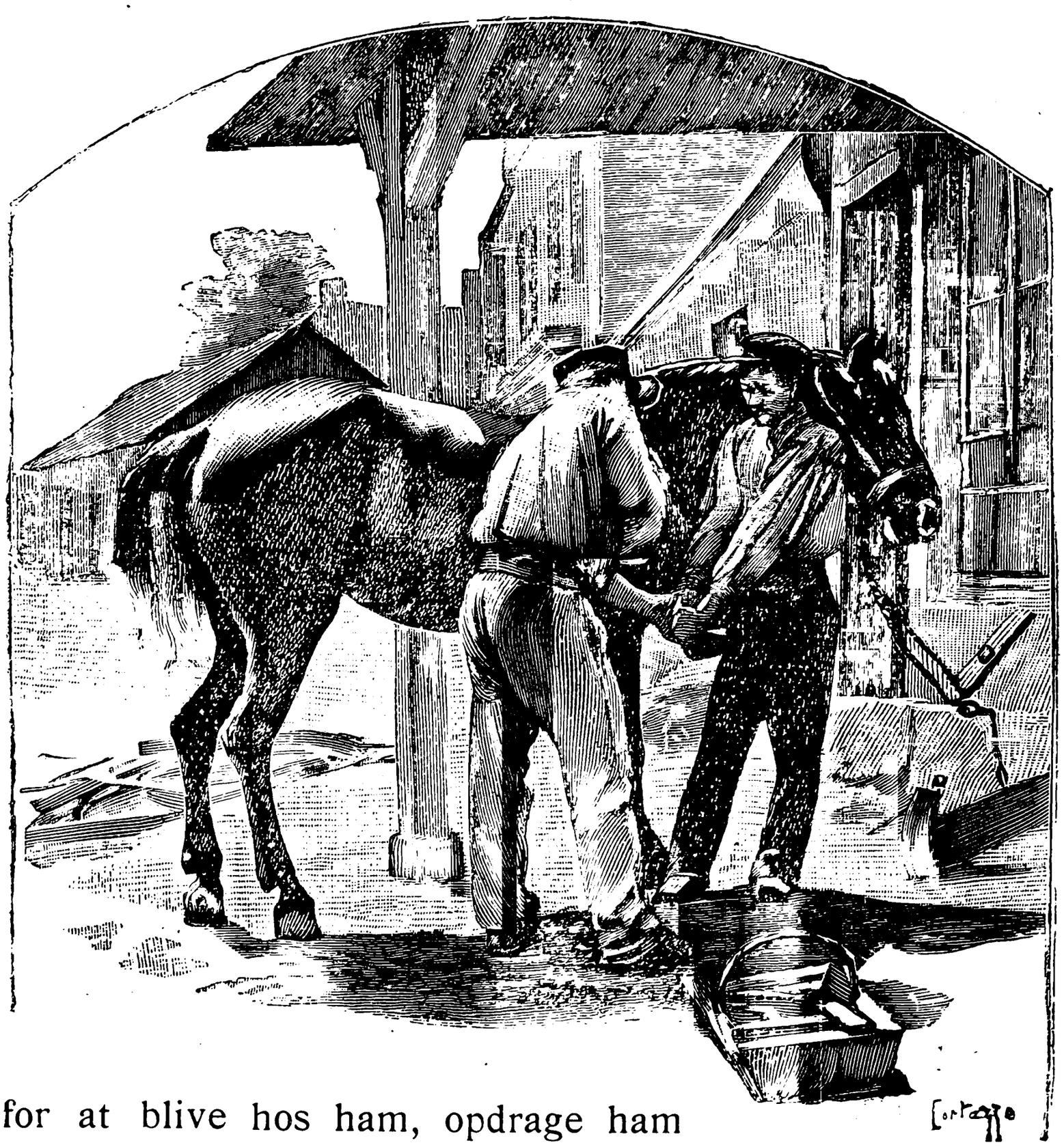

for at blive hos ham, opdrage ham og elske ham. Jeg er sikker paa, at jeg saa vilde have været meget lykkeligere. Men jeg turde ikke. Jeg var fejg. Hvor jeg har lidt! Aa, alle den Slags stakkels, forladte Væsner, hvor maa de ikke hade deres Mødre!“

Hun stansede pludselig, halvkvalt af Graad.

Hele Dalen laa øde og stum under Dagens knugende Sollys. Kun Græshopperne udsendte fra det gule

og sparsomme Græs paa begge Sider af Vejen deres korte og udholdende Skrig.

„Sæt Dem lidt ned," sagde han.

Hun lod sig lede hen til Grøftekanten og sank ned, med Ansigtet skjult i sine Hænder. Hendes hvide Haar, der var rullet op i Bukler paa begge Sider af Ansigtet, kom i Uorden og hun blev ved at græde, sønderrevet af en dyb Smerte.

Han var bleven staaende lige overfor hende. Han trippede uroligt og vidste ikke, hvad han skulde sige. Han mumlede:

„Saa, saa .... Mod.“

Hun rejste sig atter op:

„Jeg er modig.“

Hun tørrede sine Øjne og gik videre med sine ujævne Gammelkoneskridt.

Lidt længere henne gik Vejen ind under en Klynge Træer, som skjulte en Del Huse. De skelnede tydeligt de regelmæssige, dirrende Slag af en Smedehammer paa en Ambolt.

Og noget efter fik de paa højre Side af Vejen Øje paa en Arbejdsvogn, der stod udenfor et lavt Hus. Under et Skur stod to Mænd og skoede en Hest.

D'Apreval gik hen til dem.

„Vil De have den Godhed at sige mig, hvor Pierre Bénédicts Gaard ligger?“ spurgte han.

Den ene af Mændene svarede:

„De skal dreje om ad den første Vej paa venstre Haand lige efter Kroen, og saa bare gaa lige ud. Det er den tredie Gaard efter Porets. Der staar et Fyrretræ lige ved Indkørslen. Det er ikke til at tage fejl af.“

De drejede tilvenstre. Hun gik endnu langsommere end før, Benene svigtede under hende og hendes Hjerte slog med saadan en Voldsomhed, at hun var lige ved at kvæles.

Ved hvert Skridt mumlede hun som en Slags Bøn: „Aa, Gud, aa, Gud!“

Den skrækkelige Sindsbevægelse snørede hendes Hals sammen og fik hende til at vakle, som om Musklerne i hendes Ben var bleven skaaret over.

D'Apreval, som var nervøs og en lille Smule bleg, sagde haardt:

„Hvis De ikke er i Stand til at beherske Dem bedre, saa forraader De straks Dem selv. Prøv dog paa at tage Dem sammen.“

Hun stammede:

„Hvor kan jeg det? Mit Barn! Naar jeg tænker paa, at jeg skal se mit Barn!“

De gik paa en af de smaa Sideveje, der i Normandiet sluttes inde mellem Gaardenes Haver og er begravede mellem en dobbelt Rad høje Bøge, som staar i Række langs Grøftekanten.

Paa én Gang stod de foran et Led, der overskyggedes af et ungt Fyrretræ.

„Her er det,“ sagde han.

Hun stansede med et Ryk og betragtede Stedet.

Haven, der var beplantet med Æbletræer, var stor, den strakte sig helt op til det straatækte Stuehus. Lige overfor laa Hestestalden, Laden, Kostalden og Hønsegaarden. Under et Halvtag var sammenbunket en

Del Arbejdsvogne. Fire Heste gik paa Græs under Træernes Skygge. En Del sorte Høns spankede om i Haven.

Der hørtes ikke en Lyd. Døren ind til Huset stod aaben, men der saa's ingen.

De lukkede Ledet op og gik ind. En stor sort Hund fo'r ud af en Tønde, der var rullet hen ved Foden af et stort Æbletræ, og gav sig til at bjæffe som en Rasende.

Da de kom nærmere hen til Huset, saa' de fire Bikuber, hvis gule Straakupler hvælvede sig i Rad paa en Planke langs med Muren.

D'Apreval raabte:

„Er der nogen?“

Et Barn kom til Syne, en lille Pige paa omtrent en ti Aar. Hun var iført en Særk og et uldent Skørt, hendes Ben var nøgne og snavsede, og hun saa frygtsom og tvær ud. Hun blev staaende i Døren, lænet til Karmen, som om hun vilde forsvare Indgangen til Huset.

„Hvad vil De?“ spurgte hun.

„Er din Fader hjemme?“

„Nej.“

„Hvor er han?“

„Det ved jeg ikke.“

„Og din Moder?“

„Hun er ude hos Køerne.“

„Kommer hun snart tilbage?“

„Det ved jeg ikke.“

Den gamle Dame erklærede pludselig og med et hastigt Tonefald, som om hun

var bange for, at hun skulde blive slæbt bort med Magt:

„Jeg gaar ikke herfra, førend jeg har set ham.“

„Nej, nej, saa venter vi paa ham, kære Veninde.“

De vendte sig om og fik Øje paa en Bondekone, som kom henimod dem, og som slæbte paa to tilsyneladende meget tunge Spande, der af og til glimtede hvidt og blændende i Sollyset.

Hun haltede paa det højre Ben, og hun havde en brun strikket Trøje paa, der var medtaget af Regn og falmet af Sol. Hun lignede en stakkels, ussel og snavset Tjenestepige.

„Der er Moder,“ sagde Barnet.

Da Konen var kommen i Nærheden af Huset, kastede hun et mut og mistænksomt Blik paa de Fremmede og gik ind, som om hun slet ikke havde set dem.

Hun saa' gammel ud, hendes Ansigt var indfaldent, gult og haardt som Træ.

D'Apreval kaldte hende tilbage:

„Aa, hør lidt, lille Madam, vi er gaaet herind for at spørge Dem, om vi ikke kunde faa to Glas Mælk hos Dem?“

Hun viste sig atter i Døren og brummede efter at have sat sine Spande fra sig:

„Jeg handler ikke med Mælk.“

„Det var kedeligt, vi er nemlig meget tørstige. Damen dèr er gammel og meget træt. Er det virkelig ikke muligt at faa noget at drikke?“

Konen saa' paa dem med et Par lumske og urolige Øjne.

Endelig bestemte hun sig.

„Naa, ja, siden De nu en Gang er her, saa kan jeg jo alligevel gerne give Dem noget,“ sagde hun.

Og hun forsvandt ind i Huset.

Lidt efter kom Barnet ud med to Stole, som hun stillede under et Æbletræ, og et Øjeblik efter kom Moderen tilbage med to Spølkummer skummende Mælk, som hun rakte de Besøgende.

Som for at passe paa dem og gætte sig til deres Hensigter blev hun staaende foran dem.

„Er De fra Fécamp?“ spurgte hun.

D'Apreval svarede:

„Ja, vi tilbringer Sommeren i Fécamp.“

Og efter et Øjebliks Tavshed fortsatte han:

„Kunde vi ikke købe nogle Høns hos Dem, saadan en Gang om Ugen?“

Konen betænkte sig, saa svarede hun:

„Ja, det kunde vel nok lade sig ordne. Er det Kyllinger, De vil ha'?“

„Ja, Kyllinger.“

„Hvor meget plejer De at give for dem?“

D'Apreval, der ikke vidste noget om det, vendte sig om imod sin Veninde:

„Hvormeget betaler De for Deres Kyllinger?“

Hun stammede med Øjnene fyldte af Taarer:

„Fire Francs og fire Francs og halvtreds.“

Bondekonen kiggede fra Siden forundret paa hende og spurgte:

„Er Damen syg? Hun græder jo.“

Han vidste ikke, hvad han skulde svare, og stammede:

„Nej . . . . nej . . . . men hun . . . . hun har tabt sit Uhr undervejs, et meget smukt Uhr, og det er hun meget ked af. Hvis nogen skulde finde det, saa lader De os det nok vide.“

Madam Bénédict svarede ikke, det forekom hende løjerligt.

Paa én Gang udbrød hun:

„Dèr kommer Manden!“

Hun alene havde faaet Øje paa ham, thi hun stod med Ansigtet imod Ledet.

Det gav et Sæt i d'Apreval, og Fru de Cadour vendte

Lorta

sig saa hurtigt paa Stolen, at hun var lige ved at falde.

Kun to Skridt fra dem kom en Mand trækkende med en Ko. Han gik helt sammenbøjet og pustede stærkt.

Uden at bryde sig om de Fremmede udstødte han:

„Naa, din Satan, vil Du humme Dig!“

Og han gik forbi dem over til Stalden, hvor han forsvandt.

Den gamle Dames Taarer var pludselig stansede, hun var rædselsslagen og hun sad uden Ord og uden Tanker — hendes Søn, det var hendes Søn!

D'Apreval, som den samme Tanke krænkede, spurgte i en forvirret Tone:

„Er De vis paa, at det var Bénédict?“

Konen saa' mistroisk paa ham:

„Hvem har fortalt Dem, hvad vi hedder?“

Han svarede:

„Smeden henne paa Landevejen.“

De tav alle og stirrede over paa Stalddøren, der dannede et Hul i den hvide Mur. De kunde intet se indenfor, men de hørte en ubestemt Støj af Lænkeraslen og Skridt, hvis Lyd dæmpedes af Halmen, der var strøet ud over Gulvet.

Endelig viste han sig atter paa Tærsklen; han tørrede sin Pande og gik med langsomme, tunge og sindige Skridt over imod sit Hus.

Han kom paany forbi de to Fremmede, tilsyneladende stadig uden at lægge Mærke til dem, og sagde til Konen:

„Skrub ned og tap mig et Krus Most, jeg er tørstig.“

Og han gik ind i Huset. Konen skyndte sig over mod Kælderen og lod de to Parisere blive alene tilbage.

Fru de Cadour stammede, ude af sig selv:

„Lad os gaa, Henry, lad os gaa.“

D'Apreval tog om hendes Arm, løftede hende op, og idet han støttede hende af al Magt, thi han følte, at hun var lige ved at falde, kastede han et Femfrancs-Stykke paa den ene af Stolene og trak hende med sig.

Saasnart de var kommen udenfor Ledet, gav hun sig til at hulke, rystet af Smerte, og stammede:

„Aa, Gud, aa Gud . . . og *det* har De gjort ham til!“

Han var meget bleg og svarede i en tør Tone:

„Jeg gjorde, hvad jeg kunde. Hans Gaard er firsindstyvetusinde Francs værd. Det er en Medgift, som ikke mange Børn fra gode Hjem har Magen til.“

Ganske langsomt, uden at sige et Ord mere, gik de tilbage til Fécamp. Hun græd stadig, uophørlig randt Taarerne ud af hendes Øjne og ned ad hendes Kinder.

Endelig, ligesom de naaede Hotellet, lykkedes det hende at stanse dem.

Hr. de Cadour ventede paa dem for at sætte sig til Middagsbordet. Da han fik Øje paa dem, gav han sig til at le og raabte:

„Jeg kan se paa min Kone, at hun har faaet Hoved-

pine. Det har hun godt af. Jeg tror sandelig, at hun i den sidste Tid fuldstændig har tabt Hovedet!“

Ingen af dem sagde noget. Ægtemanden gned sig i Hænderne og spurgte:

„Naa, har I i det mindste haft Fornøjelse af Jeres Tur?“

D'Apreval svarede:

„Den var henrivende, Kære, ganske henrivende!“

OBERSTENS THEORIER

OBERSTENS THEORIER

„Ja," sagde Oberst Laporte, „nu er jeg bleven gammel, jeg har Gigt og mine Ben er ligesaa stive som et Par Telegrafpæle, men alligevel, hvis en Kvinde, en smuk Kvinde, befalede mig at krybe gennem et Naaleøje, saa tror jeg, at jeg fo'r lige igennem det som en Klovn gennem et Tøndebaand. Og saadan vil jeg blive ved med at være, lige indtil jeg dør, det ligger mig i Blodet. Jeg er en gammel Kurmager og det er jeg stolt af. Jeg hører til den gamle Skole, Synet af en Kvinde, af en smuk Kvinde, faar Blodet til at rulle raskere i Aarene paa mig. Saaledes er jeg nu en Gang.

Og saaledes er vi forresten allesammen mere eller mindre her i Frankrig, mine Herrer. Trods alt er vi bleven ved med at være Riddere, Kærlighedens og Tilfældets Riddere, eftersom Vorherre, hvis Livvagt, vi Franskmænd var, er bleven sat ud af Spillet.

Kvinden derimod, ser De, hende faar de aldrig pillet ud af Hjerterne paa os. Hun er der og hun bliver der. Vi elsker hende og vi vil blive ved med at elske hende. Saa længe der paa Europaskortet er et Frankrig, vil vi blive ved med at gøre Dumheder for hendes Skyld. Ja, selv hvis Frankrig bliver slettet ud, vil der altid blive ved at være Franskmænd.

Jeg for mit Vedkommende har det saaledes, at saasnart en Kvinde, en smuk Kvinde ser paa mig, saa er jeg i Stand til alt. Ja, for Fanden, naar jeg føler hendes Blik, hendes djævleblændt dejlige Blik hvile paa mig, saa er det, ligesom om det tænder Ild i mine Aarer, og jeg faar Lyst til jeg ved ikke hvad, til at slaaes, til at gaa paa, til at slaa Møbler itu, til at vise, at jeg er den stærkeste, den modigste, den dristigste og den mest opofrende af alle Mænd.

Og jeg er ikke den eneste, nej, det er jeg sandelig ikke, hele den franske Armé er ligesom jeg, det kan De stole paa. Lige fra Trandunken og op til alle Generalerne stormer vi løs, lige til Maalet, naar det gælder en Kvinde, en smuk Kvinde. Tænk paa, hvad Jeanne d'Arc fik os til at gøre i fordums Tider! Og ved De hvad, jeg tør vædde med Dem om, at hvis en Kvinde, en smuk Kvinde, havde taget Kommandoen Aftenen før Slaget ved Sédan, da Marschal Mac Mahon

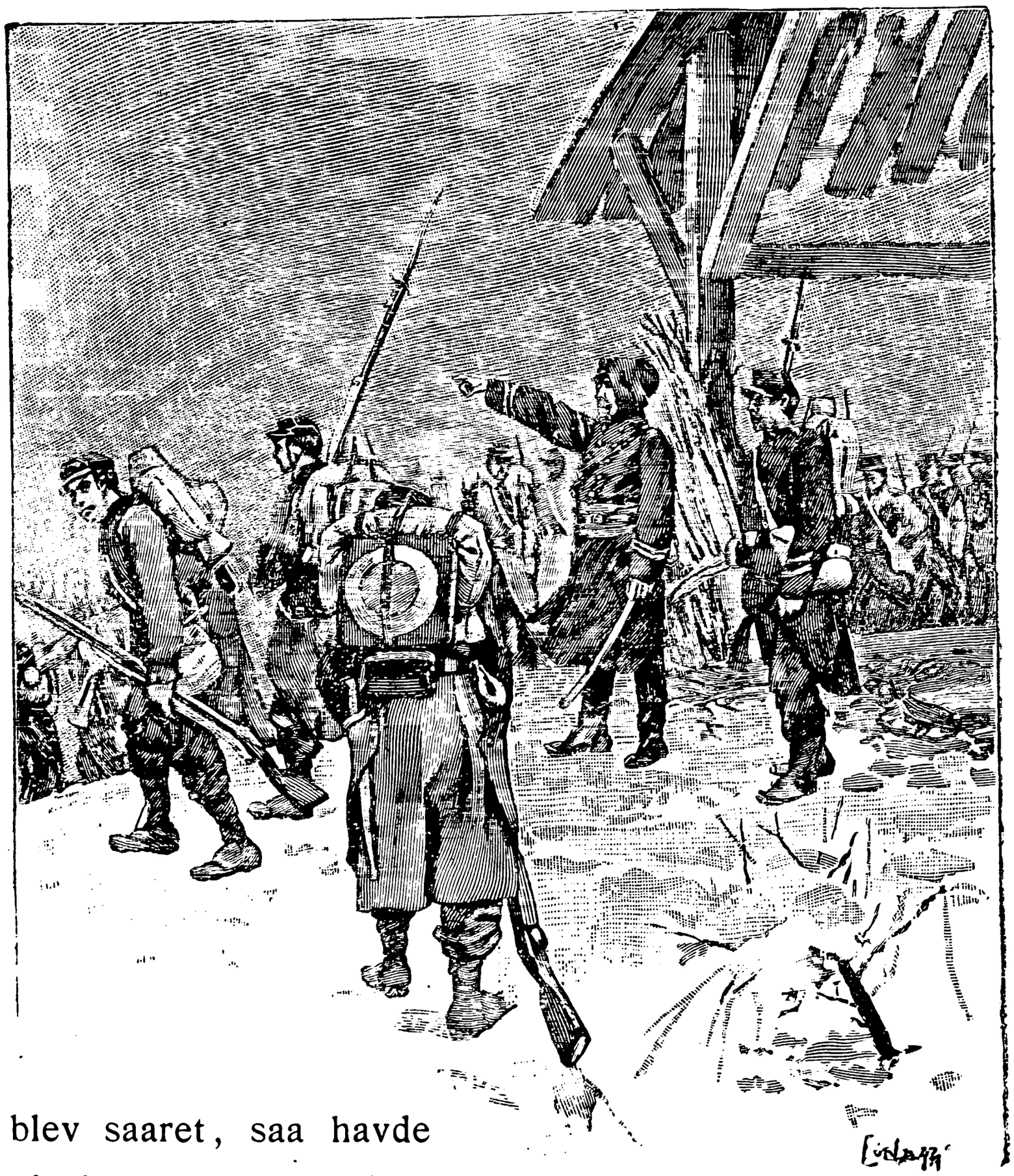

blev saaret, saa havde vi slaaet os tværs igennem de prøjsiske Linier og drukket vores Snaps mellem deres Kanoner, ja, Gu' min Sæ'l havde vi saa!

Det var ikke en Trochu, Paris trængte til, det var en Sankt Geneviève.

Jeg kommer netop til at tænke paa et lille Æven-

tyr fra Krigen, der bedre end alt andet beviser, at vi er i Stand til alt, naar der er en Kvinde med i Spillet.

Jeg var den Gang Kaptejn, almindelig Kaptejn, jeg havde Kommandoen over en Deling Spejdere, og vi var paa Tilbagetog midt i en Egn, som var oversvømmet af Prøjsere. Vi var omringede, jagede, ødelagte af Overanstrængelse, døende af Udmattelse og Sult.

Det gjaldt for os om inden næste Dag at have naaet Bar-sur-Tain, ellers var det ude med os, vi vilde blive afskaarne og nedsablede. Hvorledes vi hidtil havde baaret os ad med at undslippe, ved jeg ikke en Gang. Vi skulde altsaa tilbagelægge tolv Mil i Løbet af Natten, tolv Mil i Sne og med en tom Mave.

Jeg tænkte:

„Det er ude med os, de stakkels Fyre naa'r det aldrig.“

Lige siden den foregaaende Dag havde vi intet faaet at spise. Hele Dagen igennem havde vi ligget skjult i en Lade, trykket tæt op mod hverandre for at fryse lidt mindre. Vi var ude af Stand til at tale eller til at røre os; af og til faldt vi i en kort, afbrudt Søvn, saaledes som man sover, naar man ikke kan mere af Træthed.

Klokken fem var det Nat, tyk, sort Nat. Jeg ru-

skede i mine Folk. Mange af dem vilde ikke mere rejse sig, de var ude af Stand til at røre sig eller til at holde sig oprejste, stive som de var af Kulden og det øvrige.

Foran os laa en flad Slette, en nedersaksisk stor Slette, som Sneen hvirvlede ned over. Den blev ved at komme, de hvide Flokke var som et tæt faldende Forhæng, der skjulte alt under en tung, tyk, død og kold Kaabe, en Madrats, vævet af Is-Uld. Man skulde have troet, at det var Verdens Ende.

„Naa, af Sted, Børn!“

De stirrede ud paa det hvide Slør, der regnede ned oppe fra, og saa' ud, som om de tænkte:

„Vi har døjet nok; det er ligesaa godt at dø her.“

Jeg trak min Revolver frem:

„Den første, der mukker, skyder jeg ned.“

Det hjalp, de satte sig i Bevægelse, men ganske langsomt som Folk, hvis Ben er udslidte.

Jeg sendte fire af dem et hundrede Meter i Forvejen for at rekognoscere, Resten fulgte efter uden Marschorden, som det kunde falde sig. De kraftigste anbragte jeg bagest med Ordre til at skynde paa Efternølerne ved Hjælp af Bajonetstød . . . i Ryggen.

Sneen syntes at ville begrave os levende; uden at smelte overpudrede den vore Huer og vore Kapper og

forvandlede os til Spøgelser, Gengangere af døde, trætte Soldater.

Jeg sagde til mig selv:

„Vi slipper aldrig gennem dette her, med mindre der da sker et Mirakel.“

Af og til maatte vi stanse nogle Minutter paa Grund af dem, der ikke kunde følge med. Da hørtes der ikke andet end Sneens vage Gliden, den næsten umærkelige Lyd af de faldende Flokkes Gnidning mod hverandre.

Nogle af Mændene rystede Sneen af sig. Andre af dem rørte sig ikke.

Saa gav jeg atter Ordre til at gaa videre. Geværerne blev atter lagt op over Skulderen og med slap, udmattet Holdning fortsattes Marschen.

Pludselig kom de fire Mænd, der var sendt i Forvejen, tilbage. Der var noget, som havde gjort dem ængstelige. De havde hørt nogen tale forude. Jeg lod seks Mand og en Sergent marschere afsted for at undersøge Sagen og forholdt mig afventende.

Pludselig skar et hvinende Skrig, et Kvindeskrig, gennem Sneens knugende Stilhed, og efter nogle Minutters Forløb blev to Fanger, en gammel Mand og en ung Pige, ført frem for mig.

Med sagte Stemme underkastede jeg dem et Forhør.

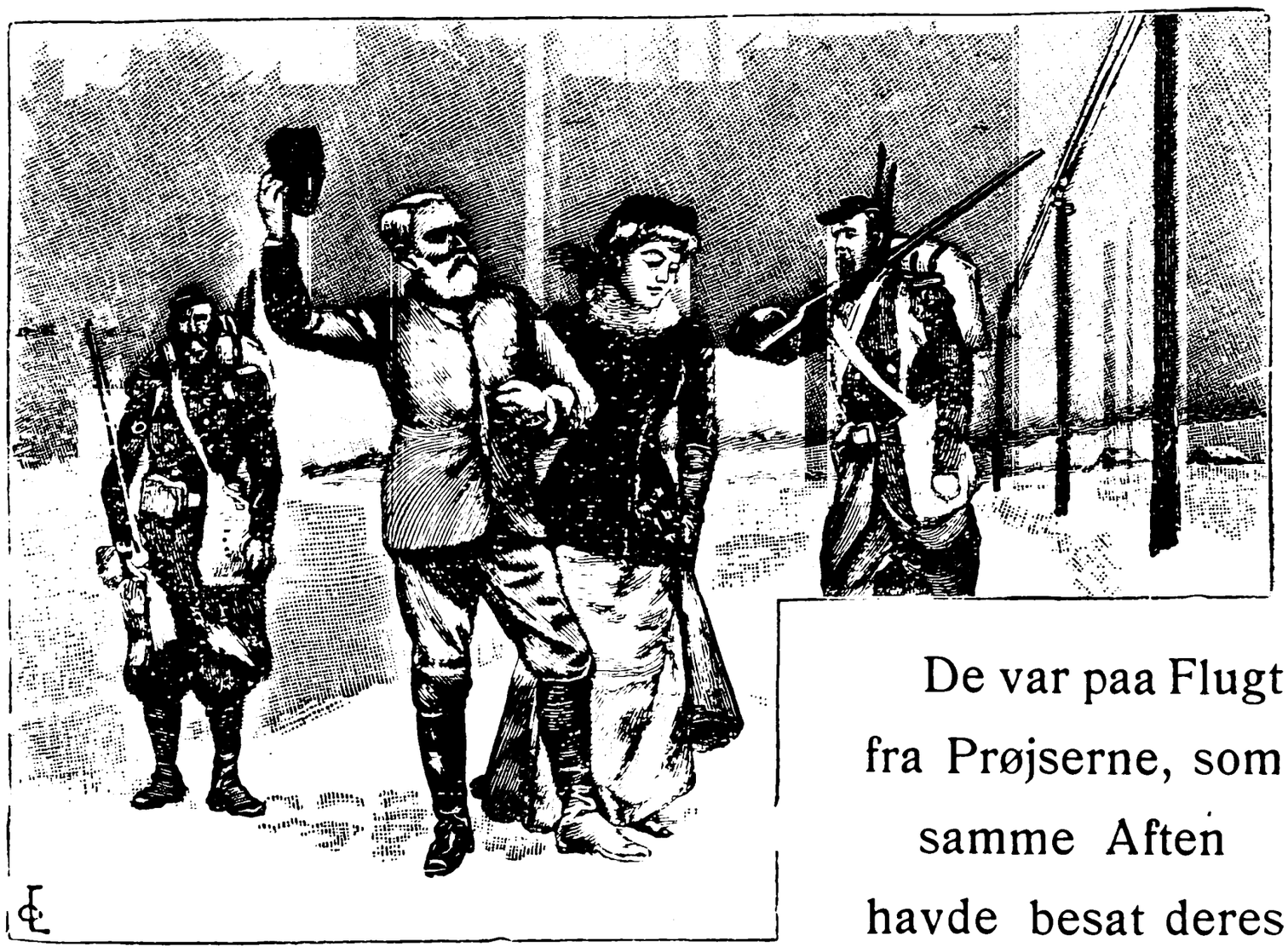

De var paa Flugt fra Prøjserne, som samme Aften havde besat deres Hus og havde drukket sig fulde. Faderen var bleven bange for Datterens Skyld, og uden en Gang at underrette deres Tyende om det, var de flygtede ud i Natten.

Jeg saa' straks, at det var Folk af det gode Selskab, ja, ovenikøbet virkelig fornemme Folk.

„De kan følges med os," sagde jeg til dem.

Vi satte os atter i Bevægelse. Da den gamle Herre var kendt paa Egnen, viste han os Vej.

Sneen hørte op med at falde, Stjernerne kom frem og Kulden blev forfærdelig.

Den unge Pige, der havde sin Fader under Armen, gik med trætte, snublende og anstrængte Skridt. Flere Gange mumlede hun: „Jeg kan ikke længere føle, at

jeg har Fødder.“ Jeg led mere end hun selv ved at se hende, det stakkels lille Pigebarn, slæbe sig saaledes frem gennem Sneen.

Pludselig stansede hun:

„Far'“ sagde hun, „jeg er saa træt, at jeg ikke kan gaa længere.“

Den gamle vilde bære hende, men han formaaede knapt at løfte hende og hun lod sig glide ned i Sneen, idet hun udstødte et dybt Suk.

Soldaterne stimlede sammen i en Kreds om hende. Jeg selv stod og trippede paa Stedet uden at vide, hvad jeg skulde gribe til; jeg kunde ikke bekvemme mig til saaledes at forlade denne gamle Mand og dette unge Barn.

Pludselig tog én af mine Folk, en Pariser, der gik under Tilnavnet „Harmonikaen“, Ordet:

„Ved I hvad, Kammerater, vi maa bære den lille Frøken, ellers kan vi ikke længere være bekendt at kalde os Franskmænd, for Fanden!“

Jeg tror minsandten, at jeg bandede af Glæde:

„Satan staa i Jer! Det var pænt af Jer Børn! Jeg skal nok tage min Part!“

Til venstre for os skimtede vi svagt i Mørket en lille Skov. Nogle af Mændene skilte sig ud fra os og kom snart efter tilbage med en Baare, der var bundet sammen af Grene.

„Hvem laaner sin Kappe?“ spurgte Harmonikaen, „det er til en smuk Dame, Venner.“

Ti Kapper blev paa samme Tid kastet hen til ham. I Løbet af et Sekund var den unge Pige svøbt ind i de varme Klæder og løftet op paa seks Skuldre. Jeg havde placeret mig forrest tilhøjre og jeg var, min Tro, glad ved at faa min Del af Byrden.

Vi gik videre, som om vi havde drukket et Glas Vin; vi var bleven ligesom oprømte og havde faaet flere Kræfter. Jeg hørte endogsaa enkelte Vittigheder. Naar der bare er en Kvinde med i Spillet, ser De, bliver vi Franskmænd straks elektriserede.

Soldaterne marscherede næsten i Rækker, opmuntrede og oplivede. En gammel Sergent, som gik lige bag efter Baaren og ventede paa, at den første af Kammeraterne skulde blive træt, saa at han kunde komme til, hviskede til sin Sidemand, højt nok, til at jeg kunde høre det:

„Jeg er ikke længere ung, gu' er jeg ej, men det er ligefedt. Kvindekønnet, Du, der er sgu' ikke noget andet, der til den Grad kan faa én til at skyde Hjertet op i Livet!“

Lige til Klokken tre om Morgenen blev vi ved med at marschere fremad uden at unde os den ringeste Hvile. Paa én Gang kom de fire Spejdere atter til-

bage og et Sekund efter laa hele Delingen paa Maven i Sneen og var kun en ubestemmelig flad Skygge paa Marken.

Med sagte Røst gav jeg mine Ordrer og jeg hørte bagved mig den tørre Metalklirren af Hanerne, som spændtes.

Thi foran os, midt ude paa Sletten, var der noget underligt, som bevægede sig. Det saa' ud som et uhyre Dyr, der kom løbende, strakte sig ud som en Slange eller trak sig sammen til en Kugle, tog bratte Tilløb, snart tilhøjre og snart tilvenstre, stansede lidt og fo'r videre.

Pludselig nærmede dette omflakkende ubestemmelige sig og jeg saa' tolv Uhlaner, som var faret vild og ledte efter den rette Vej, komme ridende i Trav henimod os, den ene bag ved den anden.

De var snart saa nær, at jeg fuldkommen tydeligt hørte Hestenes hæsblæsende Prusten, Vaabnenes Klirren og Sadlernes Knirken.

Jeg raabte:

„Giv Ild!“

Og halvtredsindstyve Geværskud knaldede løs i Nattens Stilhed. Derefter lød endnu fire eller fem Skud og saa kom et sidste ganske alene. Da den flammende Krudtrøg var drevet bort, saa' vi, at de tolv Mand og ni af deres Heste var faldne. De tre Dyr flygtede afsted i rasende Galop, og det ene af dem slæbte Liget af sin Rytter, der var bleven hængende ved den ene Fod i Stigbøjlen, med sig.

En af Soldaterne bagved mig lo, en skrækkelig Latter. En anden sagde:

„Der blev lavet Enker!“

Han var maaske selv gift. En tredje tilføjede:

„Det gik i en Ruf!“

Et Hovede blev stukket op fra Baaren.

„Hvad gaar der for sig?“ spurgte hun, „slaas de?“

Jeg svarede:

„Det er ingenting, Frøken, det var blot et Dusin Prøjsere, som vi har ekspederet over i den anden Verden!“

Hun mumlede:

„Stakkels Mennesker!“

Men da hun frøs, forsvandt hun atter under Kapperne.

Vi drog videre. Vi marscherede længe, længe. Endelig begyndte Himlen at blive blegere. Sneen blev klar, lysende, skinnende og et rosenrødt Farveskær bredte sig mod Øst i Horisonten.

En fjern Stemme raabte paa fransk:

„Hvem der?“

Hele Delingen gjorde Holdt og jeg gik frem for at give os til Kende.

Vi havde naaet de franske Linier.

Da mine Mænd defilerede forbi Forposten, spurgte Føreren, som var til Hest, og som jeg i faa Ord havde fortalt vore Hændelser, med en klangfuld Stemme, idet han saa' Baaren blive baaret forbi:

„Hvad er det for noget?“

Et lille, blondt, mildt og smilende Hoved dukkede frem og svarede:

„Det er mig, Hr. Kommandant.“

Mændene brast i Latter og alle vore Hjerter fyldtes af Glæde.

„Harmonikaen," der marscherede ved Siden af Baaren, tog sin Kepi af og svingede med den.

„Leve Frankrig!" raabte han.

Og jeg ved ikke hvorfor, men jeg følte mig ganske rørt, til den Grad fandt jeg det smukt og ridderligt.

Jeg havde en Fornemmelse af, at vi havde reddet Fædrelandet, at vi havde udrettet noget, som ingen andre havde udrettet, noget som var ganske naturligt, men alligevel virkelig patriotisk.

Det lille Ansigt dér i det Øjeblik, ser De, det glemmer jeg aldrig, og hvis nogen vilde spørge om min Mening med Hensyn til Afskaffelsen af Trommer og Trompeter, saa vilde jeg foreslaa at erstatte dem med en smuk ung Pige ved hvert Regiment. Det vilde være endnu bedre end at spille *Marseillaisen*. Død og Pine, hvor det vilde bringe Liv i Rækkerne at have saadan en Madonna, en levende Madonna ved Siden af Obersten!"

Han tav nogle Sekunder, saa nikkede han og tilføjede han med en overbevist Mine:

„Ja, det kan være, som det være vil, men vi elsker nu en Gang Kvinderne, vi Franskmænd!"

EN SPADSERETUR

EN SPADSERETUR

Da Leras, der var Bogholder hos Firmaet Labuze & Co., kom ud fra Forretningen, blev han staaende nogle Øjeblikke, blændet af den nedgaaende Sols stærke Skær. Hele Dagen igennem havde han arbejdet ved det gule Lys fra et Gasblus inde i Bagbutiken, som vendte ud til en Gaard, der var snæver og dyb som en Brønd. Det lille Rum, hvori han i de sidste fyrretyve Aar havde tilbragt alle sine Dage, var saa mørkt, at man selv midt om Sommeren daarligt kunde undvære at have Lyset tændt fra Klokken elleve til tre.

Der var altid koldt og fugtigt derinde, og Uddunstningerne fra den Grav, hvortil Vinduet vendte ud, trængte ind i det mørke Værelse og fyldte det med en muggen Kloakstank.

I fyrretyve Aar havde Leras hver Morgen paa Slaget otte lukket sig ind i dette Fængsel, og han var bleven

siddende der hele Dagen lige til Klokken syv om Aftenen, bøjet over sine Bøger som den flittige og samvittighedsfulde Kontormand, han var.

Han tjente nu tre Tusinde Francs om Aaret; da han begyndte, fik han femten Hundrede. Han var forblevet ugift, hans Gage havde ikke tilladt ham at paatage sig Forsørgelsen af en Kvinde.

Da han aldrig havde kendt til nogen Nydelse, stillede han ikke store Fordringer. Af og til kunde han dog, naar han var træt af det altid lige ensformige Arbejde, formulere et beskedent Ønske: „Jeg skulde bare have fem Tusinde i Rente, saa skulde jeg minsandten gøre mig Livet behageligt.“

Han var aldrig naaet til at gøre sig Livet behageligt, da han aldrig havde haft flere Penge end sin Maanedsgage.

Hans Liv var gledet hen uden Begivenheder, uden Sindsbevægelser og næsten uden Forhaabninger. Den Evne til at drømme, som ethvert Menneske bærer i sig, havde i hans beskedne Ærgerrighed aldrig faaet nogen Næring.

Da han var en og tyve Aar gammel, var han traadt i Tjeneste hos Firmaet Labuze & Co., og der var han blevet.

I 1856 havde han mistet sin Fader og i 1859 sin Moder. Siden den Tid var der intet sket udover en Flytning i 1868, fordi hans Vært havde villet lægge paa Lejen.

Hver Morgen, Klokken seks præcis, fik hans Vækkeuhr ved at gøre et skrækkeligt Spektakkel, der lød som en Jernkæde, der blev rullet op, ham til at springe ud af Sengen.

To Gange havde Uhret dog svigtet, den ene Gang i 1866 og den anden i 1874, uden at han nogensinde havde kunnet udfinde Grunden.

Saa klædte han sig paa, redte sin Seng, fejede Gulvet og tørrede Støvet af Lænestolen og Kommoden. Alt dette tog ham halvanden Time.

Derefter tog han sit Overtøj paa, købte i Forbigaaende et Horn i Lahures Bagerbutik, der i hans Tid havde haft elleve forskellige Indehavere uden dog at skifte Navn, og begav sig paa Vej til Kontoret, idet han undervejs spiste det lille Brød.

Hele hans Tilværelse var rundet hen i det mørke og snævre Kontor med det samme Tapet. Han var kommen derind som ung Mand for at være Bruments Medhjælper og med Haabet om med Tiden at afløse ham.

Han var blevet hans Efterfølger og havde nu ikke mere at haabe paa.

Han kendte intet til den Høst af Minder, som andre Mænd samler sammen i Løbet af deres Liv. Alle uforudsete Begivenheder, alle tragiske eller salige Kærlighedsforhold, alle spændende Rejser, alle de Tilfældigheder, en fri Tilværelse kan føre med sig, stod han fuldstændig fremmed for.

Dagene, Ugerne, Maanederne, Aarstiderne, Aarene

havde lignet hverandre. Hver Dag, paa samme Tid, stod han op, gik ud, gik paa Kontoret, spiste Frokost, gik fra Kontoret, spiste til Middag og gik i Seng, uden at noget nogensinde havde afbrudt denne ensformige Regelmæssighed i de samme Handlinger, de samme Vaner og de samme Tanker.

Naar han tidligere i Tiden havde set sig selv i det lille runde Spejl, som hans Forgænger havde ladet blive tilbage, havde han set et lyst Overskæg og et krøllet Haar. Naar han nu hver Eftermiddag, inden han gik, kastede et Blik i det samme Spejl, var det et hvidt Skæg og en skaldet Pande, der lyste ham i Møde.

Fyrretyve Aar var svundet hen, lange og dog hurtigt rundne, tomme som en Sorgens Dag og éns som Timerne i en søvnløs Nat! Fyrretyve Aar, hvoraf der intet var tilbage, ikke en Gang et Minde, ikke en Gang en Ulykke siden Forældrenes Død. Intet.

Den Dag blev Leras staaende i Gadedøren, blændet af den nedgaaende Sols Skær, og i Stedet for at gaa hjem fik han Lyst til at gaa en lille Tur inden Middag, noget, der kun hændte ham fire eller fem Gange om Aaret.

Han gik ned paa Boulevarderne, hvor en Strøm af

Mennesker gled afsted under de nyudsprungne Træer. Det var en Foraarsaften, en af disse første, lune og bløde Foraarsaftener, der faar Blodet i éns Aarer til at rulle med fornyet Livskraft.

Leras gik med sine trippende Gammelmandsskridt; der var kommet et oprømt Glimt i hans Øjne, han var bleven smittet af den almindelige Glæde og følte sig lykkelig over den milde Luft.

Han kom ud til Champs-Elysées og blev ved med at gaa, oplivet af den Ungdomsfylde, som Vinden var svanger med.

Hele Himlen stod i Flammer, og Triumfbuen afteg-nede sin sorte Masse mod Horisontens glødende Bag-grund som en Kæmpe, der rager op midt i en Brand. Da den gamle Bogholder var naaet op til det vældige Monument, følte han, at han var sulten, og han stansede udenfor en beskeden Restaurant for at spise til Middag.

Der blev serveret for ham paa Fortovet uden for Restauranten. Der var Lammefødder med Salat og Asparges, og Leras fik den bedste Middag, han længe havde smagt. Han skyllede sin Ost ned med en halv Flaske rød Bordeaux-Vin, derefter drak han en Kop Kaffe og, hvad der sjældent hændte ham, et lille Glas fin Kognak.

Da han havde betalt, følte han sig helt kvikket op,

helt lystig, ja, endogsaa en Smule omtaaget. Han sagde til sig selv:

„Det er en herlig Aften. Jeg vil spadsere videre lige ud til Indgangen til Boulogneskoven. Det vil gøre mig godt.“

Han gav sig til at gaa. Han havde pludselig faaet en gammel Vise, som en af hans tidligere Naboersker plejede at synge, i Hovedet:

Naar Linden igen springer ud;
Da faar fra min Elsker jeg Bud,
Naar Skoven staar grøn,
Vi mødes i Løn.

Han kunde ikke blive af med den, men blev ved med at nynne den, om og om igen. Mørket havde sænket sig over Paris. Det var blevet Nat, en lummerhed Nat uden et kølende Vindpust. Leras gik ud ad Avenue de Bois-de-Boulogne og saa' paa Droskerne, der kørte forbi. De kom i Række med deres skinnende Øjne, den ene bag efter den anden, og lod lige skimte et sammenslynget Par, Damen i lys Kjole og Herren mørkklædt.

Det var en lang Procession af forelskede Par, der kørte frem under den hede, stjernebesaaede Himmel. Og der blev ved at komme. Uafbrudt gled Elskende forbi, henslængte i Vognene, tavse, tæt trykkede ind mod hinanden, sitrende af Attraa og hensunkne i Drømme om det nære Favntag. Det lumre Mørke syntes fyldt med Kys. Elskovslængselen laa i Luften og gjorde den bedøvende og endnu mere kvælende. Fra alle disse sammenslyngede Par, fra alle disse Mennesker, der var hidsede af den samme Forventning, den samme Tanke, udgik der en Feber. Fra alle disse Vogne, som var ladede med Kærtegn, udstrømmede der en gennemtrængende og svimlende Beruselse.

Leras, der omsider var bleven træt af at gaa, satte sig paa en Bænk for at se alle disse elskovsfyldte Vogne køre forbi. Næsten øjeblikkelig kom en Kvinde hen og satte sig ved Siden af ham.

„God Dag, lille Ven," sagde hun.

Han svarede ikke. Hun fortsatte:

„Lad mig faa Lov til at holde af Dig, min Skat; Du skal se, hvor sød jeg kan være."

Han svarede:

„De tager fejl, Frøken."

Hun stak sin Arm ind under hans:

„Saa, lad nu være med at spille fjollet! Hør lidt . . ."

Han havde rejst sig og gik med sammensnøret Hjerte sin Vej.

Hundrede Skridt længere henne blev han tiltalt af en anden Kvinde:

„Vil De sidde et Øjeblik hos mig, De dèr?"

Han sagde til hende:

„Hvorfor driver De den Forretning?"

Hun plantede sig foran ham og svarede med en hel forandret, hæs og ondskabsfuld Stemme:

„Det er sg'u ikke for min Fornøjelses Skyld!"

I en mild Tone trængte han ind paa hende:

„Hvad er det da, der faar Dem til det?"

Hun brummede:

„Man skal s'gu da leve — Idiot!“

Og nynnende gik hun sin Vej.

Leras blev opskræmmet staaende. Andre Kvinder gik forbi ham, kaldte ad ham, indbød ham.

Han havde en Følelse af, at noget sort, noget hjerteskærende sørgeligt, havde bredt sig ud over hans Hovede.

Han satte sig paany paa en Bænk. Vognene blev stadig ved at køre.

„Jeg havde gjort bedre i ikke at gaa herud,“ tænkte han, „jeg føler mig saa løjerlig. Jeg er kommet helt ud af Ligevægt.“

Han gav sig til at tænke paa al den falbudte eller oprigtige Elskov, paa alle de betalte eller frivillige Kys, der defilerede forbi ham.

Elskov! Han kendte ikke videre dertil. I hele sit Liv havde han kun ejet to eller tre Kvinder, som ved et Tilfælde, ved en Overrumpling var bleven kastet i Armene paa ham; hans Midler tillod ham jo ikke nogensomhelst ekstra Udgifter. Og han tænkte paa det Liv, han havde ført, saa forskelligt fra alle andres, et Liv saa mørkt, saa trist, saa fladt og saa tomt!

Der er visse Mennesker, der virkelig aldrig faar Lykken med sig. Og paa én Gang, som om et Slør blev sønderrevet for hans Øjne, fik han Blikket op for

sin Tilværelses Usselhed, dens uendelige, ensformige Usselhed; dens forudgangne Usselhed, dens nuværende Usselhed og dens fremtidige Usselhed, dens sidste Dage aldeles som dens første. Der var intet foran ham, intet bagved ham, intet omkring ham, intet i hans Hjerte, intet noget Sted.

Vognrækken fortsattes stadig. Han saa' dem bestandig komme og forsvinde og i det korte Øjeblik, de var foran ham, et stumt og sammenslynget Par. Det forekom ham, at det var hele Menneskeheden, der her defilerede forbi, beruset af Glæde, Fryd og Lykke. Og han sad ene og saa' paa dem, ene, ganske ene. Og i Morgen igen vilde han være alene, altid alene, alene, som ingen anden var alene.

Han rejste sig, gik nogle Skridt, men følte sig pludselig træt, som om han havde fuldført en lang Rejse, og maatte igen sætte sig paa en Bænk.

Hvad havde han at vente paa? Hvad havde han at haabe paa? Intet. Han tænkte, at det maatte være godt, naar man var bleven gammel og kom hjem, at finde smaa, pludrende Børnebørn. Det er nemt at ældes, naar man er omgivet af Væsener, der skylder én Livet, der elsker én, kærtegner én og siger én alle de dumme og daarende Ord, som varmer Hjertet og trøster for alt.

Og ved Tanken om hans tomme Værelse, hans lille, propre, men triste Værelse, hvor der aldrig kom andre end ham selv, strømmede en isnende Fornemmelse gennem hans Sjæl. Han saa' det for sig, dette Værelse, der var endnu mere ynkeligt end hans Kontor.

Der kom ingen. Ingen talte nogensinde derinde. Det var dødt, stumt, uden Genklang af nogen menneskelig Stemme.

Det er, som om Væggene gemmer paa noget af de Mennesker, der lever inde mellem dem, noget af deres Væsen, af deres Ansigtstræk, af deres Stemmer. De Huse, der beboes af lykkelige Familier, er muntrere end de Boliger, hvor Ulykken har hjemme. Hans Værelse var tomt paa Minder ligesom hans Liv.

Tanken om ganske alene at komme hjem i denne Stue for at gaa i Seng, gøre de samme Bevægelser og ordne de samme Smaating som hver Aften, fyldte ham med Rædsel. Og som for at komme endnu længere bort fra sit uhyggelige Hjem og fra det Øjeblik, hvor han maatte vende tilbage til det, rejste han sig og gik, da han pludselig stod foran Skovens første Allé, ind i Tykningen for at sætte sig i Græsset . . . .

Omkring sig, oven over sig, overalt hørte han en forvirret, vedvarende og vidtstrakt Summen, sammensat

af talløse, forskellige Lyde, en dump nær og fjærn Summen, en ubestemmelig og uhyre Skælven af Liv: det var Paris, der aandede som et kæmpemæssigt Væsen.

. . . . . .

Solen stod allerede højt paa Himlen og sendte en Strøm af Lys ned over Boulogneskoven. Nogle Vogne begyndte at rulle, og Rytterne kom ridende i lystigt Trav.

Et Par gik Skridt for Skridt ned ad en af de øde Alléer. Paa én Gang saa' den unge Kvinde op og fik imellem Grenene Øje paa noget brunt. Forbauset og ængstelig pegede hun paa det:

„Se dèr : . . hvad kan det være?“

Saa udstødte hun et Skrig og lod sig falde om i Armene paa sin Ledsager, der maatte lægge hende ned paa Jorden.

Opsynsmændene, der hurtigt blev tilkaldte, skar Liget ned. Det var en gammel Mand, som havde hængt sig i sine Seler.

Det blev konstateret, at Døden maatte være indtruffet den foregaaende Dags Aften. Af de Papirer, der

blev fundet paa ham, fremgik det, at han var Bogholder hos Firmaet Labuze & Co., og at han hed Leras.

Der forelaa · øjensynlig et Selvmord, som det var umuligt at paavise Grunden til. Maaske et pludseligt Anfald af Sindsforvirring?

SKOVFOGEDEN

SKOVFOGEDEN

Det var ovenpaa Middagen. Der blev fortalt Jagtæventyr.

En gammel Ven af os alle — Boniface hed han — en vældig Jæger for Herren og en stor Vindrikker, en kraftig og lystig Mand, som var i Besiddelse af Vid, sund Fornuft og Filosofi, en ironisk og resigneret Filosofi, der kun aabenbarede sig gennem bidende Pudsigheder, aldrig gennem Bedrøveligheder, sagde paa én Gang:

„Jeg kan ogsaa en Jagthistorie eller rettere en højst ejendommelig Jagttragedie. Den ligner aldeles ikke alt, hvad der ellers bliver berettet i den Retning, derfor har jeg heller aldrig fortalt den; jeg troede ikke, at den vilde more nogen.

Den er ikke sympathetisk, skal jeg sige Dem. Jeg mener, at den ikke har den Art Interesse, der kan

rive med eller bedaare eller sætte Tilhørerne i en behagelig, bevæget Stemning.

Naa, det er ligemeget — nu skal I høre.

Jeg var den Gang omtrent en fem og tredive Aar og jagede som en Rasende.

Jeg ejede paa den Tid et ret afsides liggende Terræn i Omegnen af Jumièges; det var omgivet af Skove, hvor der var rigeligt med Harer og Kaniner. Kun fire eller fem Gange om Aaret tog jeg derud, og jeg var da altid alene, da Beboelsesforholdene ikke tillod mig at tage nogen med mig.

Jeg havde som Skovfoged ansat en gammel afskediget Gendarm, en brav, men noget voldsom Mand, der holdt strængt paa sin Instruks og var en Rædsel for alle Krybskytterne, fordi han ikke var bange for noget. Han boede ganske alene, langt fra Landsbyen i et lille Hus, eller snarere en Rønne, der bestod af to Værelser nedenunder, Køkken og Kælder og ovenpaa to Kamre. Det ene af dem, et Slags Bur, der lige var stort nok til at rumme en Seng, et Skab og en Stol, var forbeholdt mig.

Cavalier, saaledes hed Skovfogeden, havde selv det andet. Naar jeg sagde, at han boede ganske alene, udtrykte jeg mig forkert. Han havde taget sin Broder-

søn til sig, en ung Laban paa fjorten Aar. Han blev brugt til at besørge Indkøbene i Landsbyen, der laa tre Kilometer borte, og gik forresten den Gamle til Haande med alt det daglig forefaldende Arbejde.

Det var en lang mager, lidt ludende Fyr med et gult Haar, der var saa let, at det mindede om Dunene paa en plukket Høne, og saa sparsomt, at han saa' ud, som om han var skaldet. Ydermere var han i Besiddelse af nogle uhyre store Fødder og et Par mægtige Hænder, rene Kæmpehænder.

Han skelede lidt og saa' aldrig paa Folk. Han gjorde paa mig Indtrykket af indenfor Menneskene at være noget lignende som alle stinkende Dyr blandt

Dyrene. Han var saadan noget som en Ilder eller en Ræv, Slynglen!

Han sov i et Slags Hul ovenfor den lille Trappe, der førte op til de to Sovekamre.

Men under mine korte Besøg i *Pavillonen* — jeg havde døbt Rønnen *Pavillonen* — maatte Marius vige Pladsen for en gammel Kone fra Ecorcheville, der hed Céleste og kom for at lave Maden til mig, da det Roderi, Cavalier rørte sammen, var altfor drøjt at sætte tillivs.

Nu kender De altsaa Personerne og Stedet. Vi kommer nu til selve Begivenheden.

Det var i 1854 og det var den 15. Oktober — jeg husker Datoen og vil aldrig nogensinde kunne glemme den.

Jeg red derhen fra Rouen, fulgt af min Hund Bock, en stor Hønsehund fra Poitou med en god Brystbredde og et stærkt Gab, et Dyr, der borede sig ind i et Tjørnekrat ligesaa godt som en Jagthund fra Pont-Audemer.

Over Sadlen havde jeg min Vadsæk og min Bøsse hang i en Rem over min Skulder. Det var en kold og trist Dag; det blæste og mørke Skyer jagede over Himlen.

Jeg red op ad Bakken ved Canteleu og saa' ud over Seinedalen, hvorigennem Floden snoede sig som en Slange langt ud i Horisonten. Til venstre laa Rouen med alle dens knejsende Klokketaarne og til højre lukkedes Udsigten af de fjerne skovbedækkede Bakker. Snart i Trav og snart i Skridt red jeg derpaa gennem Roumare-Skoven og henad Klokken fem gjorde jeg holdt foran *Pavillonen*, hvor Cavalier og Céleste ventede mig.

I ti Aar var jeg paa det samme Tidspunkt af Aaret kommet ridende paa samme Maade og de samme Munde havde budt mig Velkommen med de samme Ord.

„Goddag, Herre. Gaar det godt med Helbredet?"

Cavalier havde ikke forandret sig synderlig. Han trodsede Tiden som et gammelt Træ; men Céleste var efterhaanden, særlig i de sidste fire Aar, bleven ukendelig.

Hun var bleven stærkt kroget, men hun var stadig lige virksom til Trods for, at hun gik med Overkroppen saa langt foroverbøjet, at den næsten dannede en lige Vinkel med Benene.

Den gamle Kone var mig meget hengiven og lod altid til at blive stærkt bevæget ved at se mig. Hver Gang jeg atter red bort, sagde hun til mig:

„At tænke sig, at det maaske er sidste Gang, jeg har set vores kære Herre!"

Og dette, det gamle Tyendes sørgmodige og frygtsomme Farvel, hendes bevidste Resignation overfor den uundgaaelige og sikkert nær forestaaende Død, rørte hvert Aar mit Hjerte paa en underlig Maade.

Jeg steg altsaa af Hesten, og medens Cavalier, hvis Haand jeg havde trykket, førte Dyret over til den lille Bygning, der tjente til Stald, gik jeg, fulgt af

Céleste, ud i Køkkenet, der ogsaa blev brugt til Spisestue.

Et Øjeblik efter kom Skovfogeden ind til os. Jeg saa' straks ved første Øjekast, at han ikke havde sit sædvanlige Ansigt paa. Han saa' ud til at føle sig utilpas, som om han var ængstelig eller bekymret over et eller andet.

Jeg sagde til ham:

„Naa, Cavalier, gaar alting efter Ønske?“

Han mumlede:

„Det baade gaar og ikke gaar. Der er jo nok noget, som jeg ikke er fornøjet med.“

Jeg spurgte:

„Hvad er det for noget, min brave Ven? Lad mig faa det at vide med det samme.“

Men han rystede paa Hovedet:

„Nej, ikke endnu. Jeg vil ikke plage Dem, saadan ligesom De er kommen, med mine Ærgrelser.“

Jeg trængte ind paa ham, men han afslog bestemt at fortælle noget, inden vi havde spist til Middag. Af Udtrykket i hans Ansigt forstod jeg imidlertid, at det var alvorligt.

Da jeg ikke længere vidste, hvad jeg skulde sige til ham, spurgte jeg:

„Og hvorledes gaar det med Vildtet? Er der noget?“

„Om der er! De kan stole paa, at der er ligesaa meget, De vil have, Gudskelov; jeg har passet paa.“

Han sagde det med en saa højtidelig Alvor, at det virkede komisk. Hans store graa Overskæg saa' ud, som om det var lige ved at glide ned over Munden paa ham, saaledes hængte det.

Paa én Gang kom jeg i Tanker om, at jeg endnu ikke havde set hans Brodersøn:

„Og Marius? Hvor er han henne? Hvorfor viser han sig ikke?“

Det gav et Sæt i Skovfogeden, og han saa' mig pludselig lige ind i Ansigtet:

„Naa ja, jeg maa maaske hellere sige Dem det med det samme, ja, det maa jeg vist hellere. Det er noget med ham, det, jeg har paa Hjærte.“

„Se, se! Naa, hvor er han da?“

„Han er ovre i Stalden, Herre, jeg vilde ikke lade ham komme, førend Øjeblikket var der.“

„Hvad har han gjort?“

„Nu skal De høre, Herre . . .“

Skovfogden betænkte sig imidlertid lidt; hans Stemme var forandret og rystende og hans Ansigt var med ét bleven gennemfuret af Rynker, dybe Gammelmandsrynker.

Omsider fortsatte han langsomt:

„Altsaa: jeg havde jo nok i Vinter set, at der blev hugget i Skoven ved Roseraies, men det var mig ikke muligt at faa fat paa Manden. Jeg tilbragte Nat paa Nat derude. Ingenting opdagede jeg og medens jeg var der, blev der hugget ovre ved Ecorcheville. Jeg blev helt mager af lutter Ærgrelse. Men hvad det angik at faa fat paa Fyren — umuligt! Man skulde ligefrem tro, at han vidste Besked med min Gøren og Laden og paa Forhaand var underrettet om mine Planer, den Kæltring!

Man saa en Dag, da jeg børstede Marius' Benklæder, hans Søndagsbenklæder, fandt jeg tre Francs i hans Lomme. Hvor kunde Knægten have faaet dem fra?

Jeg gik en otte Dages Tid og grundede over det og lagde Mærke til, naar han gik ud; det passede altid med, at han gik, naar jeg kom hjem for at sove, ja, det gjorde det.

Saa gav jeg mig til at udspejde ham, uden at det alligevel faldt mig ind, hvorledes det hang sammen. Nej, det havde jeg saamænd ikke tænkt mig! En Morgen, da jeg var gaaet i Seng, medens han saa' paa det, stod jeg stille op og listede mig bagefter ham. Der er ingen, der kan liste sig saadan som jeg, ved De nok.

Og saa greb jeg ham jo. Det var ham, det var Marius, der huggede paa Deres Jord, Herre, det var ham, Deres Skovfogeds egen Brodersøn!

Det lyste rødt for mine Øjne og jeg var lige ved at slaa ham ihjel paa Stedet, saadan gennempryglede jeg ham. Ja, De kan tro, at han fik Prygl, og jeg lovede ham, at han, naar De kom herover, skulde faa flere endnu, medens De saa' paa det.

Ja, det er Historien. Jeg er bleven helt mager af Sorg over det. De ved selv, hvad det vil sige at ærgre sig. Men hvad vilde De have gjort i mit Sted?

Han har hverken Fader eller Moder, Slynglen, jeg er den eneste, han havde tilbage af sin Slægt. Derfor beholdt jeg ham, jeg kunde da ikke jage ham bort, vel?

Men jeg sagde til ham, at hvis han nogensinde gjorde det igen, saa var det forbi, helt forbi, saa vilde jeg ikke længere have Medlidenhed med ham. Nu ved De det hele. Har jeg handlet rigtig, Herre?"

Jeg svarede, idet jeg rakte ham Haanden:

„Ja, det har De, Cavalier, De er en brav Mand."

Han rejste sig.

„Mange Tak, Herre. Nu gaar jeg over og henter ham. Han skal have sin Straf — det manglede bare andet!"

Jeg vidste, at det var unyttigt at prøve paa at faa den Gamle overtalt til at opgive noget, han en Gang havde sat sig i Hovedet, og jeg lod ham derfor gøre, som han vilde.

Han gik altsaa over efter Fyren og kom trækkende med ham ved Øret.

Jeg havde sat mig paa en Træstol og paataget mig en Dommers alvorlige Mine.

Marius forekom mig at være vokset. Han var endnu grimmere end Aaret forud med sit ondsindede, lumske Ansigt.

Hans store Hænder forekom mig ligefrem uhyggelige.

Onkelen skubbede ham hen foran mig og befalede med militær Kommandostemme:

„Bed Godsejeren om Forladelse.“

Knøsen sagde ikke et Ord.

Den forhenværende Gendarm greb ham i den ene Arm, smed ham om paa Gulvet og pryglede løs paa ham med saadan en Voldsomhed, at jeg rejste mig for at stanse Slagene.

Drengen havde givet sig til at hyle:

„Naade! — Naade! — Naade! — jeg skal aldrig gøre det mere . . . det lover jeg . . .“

Cavalier slæbte ham helt hen til mig og tvang ham ved et Tryk paa Skuldrene til at lægge sig paa Knæ for mig.

„Bed om Forladelse,“ sagde han.

Slynglen mumlede med nedslagne Øjne:

„Jeg beder om Forladelse.“

Onkelen rejste ham op og afskedigede ham med en Lussing, der var lige ved atter at faa ham til at dejse.

Han løb ud og hele Aftenen saa' jeg ikke mere til ham.

Cavalier lod til at være meget nedslaaet.

„Det er en slet Karakter,“ sagde han.

Og under Middagen blev han ved med at gentage:

Cortazzi

„De ved ikke, hvor den Historie piner mig, Herre, De ved ikke, hvor den piner mig.“

Jeg prøvede paa at trøste ham, men det hjalp ikke.

Jeg gik tidlig til Ro for at være parat til at gaa ud paa Jagt, saasnart det begyndte at gry ad Dag.

Min Hund havde allerede lagt sig tilrette paa Gulvet ved Fodenden af min Seng og sov sødt, da jeg pustede Lyset ud.

Omtrent midt paa Natten blev jeg vækket ved, at Bock gøede som en Rasende. Jeg lagde straks Mærke til, at mit Værelse var fuldt af Røg. Jeg sprang ud af Sengen, tændte Lyset, løb hen til Døren og aabnede den. En Vrimmel af Flammer slog mig i Møde. Huset brændte.

Jeg smækkede hastigt den svære Egedør til igen, skyndte mig at trække mine Benklæder paa og hejsede først min Hund ned igennem Vinduet ved Hjælp af et Tov, som jeg havde lavet ved at sno mine Lagener sammen; saa besørgede jeg, efter at have kastet mine Klæder, min Bøsse og min Jagttaske ud, mig selv ned paa samme Maade.

Saasnart jeg følte Jorden under mine Fødder, gav jeg mig til at skrige af alle Kræfter:

„Cavalier! — Cavalier! — Cavalier!“

Men Skovfogeden vaagnede ikke. Han sov haardt, den gamle Gendarm.

Imidlertid saa' jeg gennem Vinduet nedenunder, at hele Stueetagen ikke længere var andet end et flammende Baal, og jeg opdagede, at den var bleven fyldt op med Hø for at begunstige Ilden.

Branden havde altsaa været paasat!

Jeg gav mig atter til at raabe som en Vanvittig:

„Cavalier!“

Saa faldt det mig ind, at han maaske var i Færd med at kvæles af Røgen. Heldigvis fik jeg en Indskydelse; jeg lod to Patroner glide ned i min Bøsse og skød op imod hans Vindue.

De seks Ruder fløj i Splinter ind i Værelset. Denne Gang havde den Gamle hørt det, forvildet og i Natskjorte kom han tilsyne, især forfjamsket over det stærke Skær, der kastede et voldsomt Lys over Træerne foran Huset.

Jeg raabte op til ham:

„Huset brænder! Spring ud af Vinduet! Hurtigt! Hurtigt!“

Flammerne, som pludselig slog ud af de nederste Aabninger, slikkede op ad Muren, naaede op til ham og var lige ved at spærre ham inde. Han sprang ud og faldt som en Kat ned paa sine Fødder.

Det var paa høje Tid. Hyttens Tag brast paa Midten oven over Trappen, der dannede som en Slags Skorsten for Ilden nedefra; et uhyre rødt Baal hævede sig op i Luften, bredte sig ud som et Vandspring og saaede en Regn af Gnister ned omkring Huset. Efter nogle Sekunders Forløb var det hele et Flammehav.

Cavalier spurgte rædselsslagen:

„Hvorledes er det opstaaet?“

Jeg svarede:

„Der er bleven sat Ild paa i Køkkenet.“

Han mumlede:

„Hvem har kunnet gøre det?“

Det gik pludselig op for mig og jeg sagde:

„Marius!“

Den gamle forstod mig. Han stammede:

„Jesus Marie! Det er derfor, han ikke er kommet hjem!“

Men en skrækkelig Tanke fo'r paa en Gang igennem mig. Jeg skreg:

„Og Céleste? Céleste?“

Han svarede ikke, men Huset styrtede sammen foran os og var ikke længere andet end et vældigt, blændende, blodigrødt Baal, et uhyre Ildhav, hvori den stakkels Kone selv sikkert forlængst kun var et Stykke glødende Kul, brændt sammen af Menneskekød.

Vi havde ikke hørt et eneste Skrig.

Men da Ilden sprang over til det nærliggende Skur, kom jeg pludselig i Tanker om min Hest, og Cavalier løb over for at løse den.

Næppe havde han imidlertid aabnet Stalddøren, førend et lynsnart og smidigt Legeme gled ud imellem Benene paa ham og fik ham til at falde paa Næsen. Det var Marius, der øjeblikkelig satte i vild Flugt.

I mindre end et Sekund havde Skovfogden atter rejst sig. Han vilde løbe for at indhente Fyren, men da han forstod, at det ikke vilde kunne lykkes ham, gav han i sit Raseri efter for en af den Art uvilkaarlige, øjeblikkelige Bevægelser, som man hverken er i Stand til at forudse eller at holde tilbage, og greb min Bøsse, der var bleven liggende paa Jorden lige ved Siden af ham. Han lagde an, og førend jeg kunde gøre et Skridt, skød han uden en Gang at vide, om Vaabnet var ladt.

Den ene af de Patroner, som jeg havde puttet deri for at alarmere ham, var ikke skudt af; Ladningen ramte Flygtningen lige midt i Ryggen og han styrtede næsegrus og bedækket med Blod til Jorden. Han gav sig til med Hænder og Fødder at kradse op i Græsset omkring sig, som om han vilde løbe videre paa alle fire ligesom en Hare, der er dødelig saaret og ser Jægeren komme.

Jeg fo'r hen til Drengen. Han rallede allerede, og udaandede, endnu inden Ilden var slukket, og uden at have sagt et Ord.

Cavalier, der stadig var i Natskjorte og med nøgne Ben, blev staaende ved Siden af os, sløv og ubevægelig.

Da Landsbyens Folk kom til, maatte de slæbe Skovfogden bort. Han saa' ud som en Vanvittig.

Under Processen blev jeg afhørt som Vidne og jeg fortalte Begivenheden i alle dens Enkeltheder uden at skjule noget. Cavalier blev frikendt. Men samme Dag forlod han Egnen og forsvandt.

Jeg har aldrig senere set ham.

Ja, mine Herrer, det er min Jagthistorie."

BERTHE

BERTHE

Min gamle Ven (man hàr tidt Venner, der er meget ældre end én selv), min gamle Ven, Doktor Bonnet havde ofte indbudt mig til at tilbringe nogen Tid hos sig i Riom. Jeg kendte slet ikke Auvergne, og jeg bestemte mig derfor ved Midsommertid 1876 til at tage ned og besøge ham.

Jeg kom med Morgentoget og det første Ansigt, jeg fik Øje paa paa Perronen, var Doktorens. Han var i en graa Dragt og paa Hovedet havde han en blød, sort, bredskygget Filthat, hvis meget høje Pul blev spidsere opefter og fuldstændig antog Formen af et Kakkelovns-

rør, en ægte auvergnesk Hat, der ledte Tanken hen paa Kulsviere. Saaledes paaklædt lignede Doktoren med sit spinkle Legeme under den lyse Jakke og det store Hovede under det hvide Haar en gammel ung Mand.

Han omfavnede mig med den umiddelbare Glæde, som Provinsfolk plejer at lægge for Dagen, naar de faar Besøg af længe ventede Venner. Derpaa pegede han rundt omkring sig og udbrød stolt:

„Se, det her er Auvergne!“

Jeg saa' foran mig en Række Bjærge, hvis Tinder, der lignede afstumpede Kegler, maatte være tidligere Vulkaner.

Saa pegede han op paa Navnet, der stod skrevet paa Stationsbygningen, og sagde:

„Riom, alle Øvrighedspersoners Fædreland, Dommerstandens Stolthed. Det burde snarere være Lægernes Fædreland.“

„Hvorfor det?“ spurgte jeg.

Han svarede leende:

„Hvorfor? Vend Navnet om, saa faar De *mori:* at dø . . . Ser De, unge Mand, det er Grunden til, at jeg har slaaet mig ned paa denne Egn.“

Og henrykt over sin Vittighed gned han sig i Hænderne og trak af med mig.

Saasnart jeg havde faaet en Kop Café-au-lait skyllet ned, maatte jeg ud for at se paa den gamle Stad. Jeg beundrede Apothekerens Hus og de andre berømte Huse, som var ganske sorte, men aldeles bedaarende med deres udhugne Stenfaçader. Jeg beundrede Statuen af den hellige Jomfru, Slagternes Skytspatronesse, og fik ovenikøbet et morsomt Æventyr, som jeg en anden Gang skal fortælle, om hende.

Da alt dette var besørget, sagde Doktor Bonnet til mig:

„Nu maa jeg bede om fem Minutter, da jeg skal hen for at se til en Syg, men bagefter skal vi op paa Højen ved Chatel-Guyon, for at jeg inden Frokost kan vise Dem Udsigten over Byen og Puy-de-Dôme-Kæden. De kan godt vente her paa Fortovet, jeg skal bare lige kigge indenfor.“

Han forlod mig. Paa den anden Side af Gaden, lige overfor mig, laa en af den Slags dystre, tillukkede,

stumme og uhyggelige Huse, som man ser saa mange af i Provinsen. Huset her forekom mig ovenikøbet at have et ganske særlig trist og skummelt Udseende, og jeg opdagede snart Grunden til det. Den nederste Halvdel af de høje Vinduer i første Etage var lukkede med tætte Træskodder. Kun den øverste Del af dem kunde aabnes, som om det gjaldt om at hindre de Mennesker, der var lukkede inde i denne store Stenkasse, i at se ned paa Gaden.

Da Doktoren atter kom ned, fortalte jeg ham om min Iagttagelse. Han svarede:

„De har ikke taget fejl; den stakkels Skabning, som er gemt derinde, faar aldrig Lov til at se, hvad der foregaar udenfor. Hun er nemlig vanvittig eller rettere aandsløv, underlig, som de kalder det her paa Egnen.

Det er forresten en uhyggelig Historie og paa samme Tid et ejendommeligt pathologisk Tilfælde. Skal jeg fortælle Dem det?“

Jeg svarede ja og han fortsatte:

„Godt, saa begynder jeg. For tyve Aar siden fik Husets Ejere, hos hvem jeg var Huslæge, et Barn, en lille Pige, der saa' ud som alle andre smaa Piger.

Men jeg lagde snart Mærke til, at medens det lille Væsens Krop udviklede sig normalt, saa blev hendes Forstand staaende paa samme Punkt.

Hun gik allerede meget tidlig, men det var aldeles umuligt at faa hende til at sige noget. Først troede jeg, at hun var døv, men saa fik jeg konstateret, at hendes Hørelse var god nok, men at hun ikke kunde opfatte, hvad der blev sagt til hende. Alle voldsomme Lyde fik hende til at skælve og gjorde hende forskrækket, uden at hun gjorde sig deres Aarsag klar.

Hun voksede til. Hun blev smuk, men stum, stum af Mangel paa Forstand. Jeg forsøgte alle mulige Midler for at vække et Tankeglimt i hendes Hjerne, men intet lykkedes. Det havde forekommet mig, at hun kendte sin Amme, men da hun var bleven vænnet fra, kendte hun ikke sin Moder. Hun lærte aldrig at sige det Ord, det første, som Børnene laller, og det sidste, som Soldaterne mumler, naar de dør paa Slagmarken: „Mo'r!"

Af og til kom hun med nogle ubestemmelige Lyde, en svag Klynken, men det blev aldrig til mere.

Naar det var smukt Vejr, lo hun hele Tiden og udstødte smaa, lette Skrig, der kunde sammenlignes med Fuglekvidder, og naar det regnede, græd og klagede hun sig paa en uhyggelig, skræmmende Maade, der lignede en Hunds Hylen, naar den varsler Død.

Hun elskede at rulle sig i Græsset ligesom de unge Dyr og at løbe afsted som en Gal; og naar hun om Morgenen saa' Solen skinne ind i sit Soveværelse,

gav hun sig til at klappe i Hænderne. Blev saa Vinduet lukket op, klappede hun endnu voldsommere og vendte og drejede sig i Sengen for straks at blive taget op og klædt paa.

Det lod iøvrigt til, at hun ikke var i Stand til at skelne de Mennesker, der omgav hende, fra hverandre; hun kendte ikke Forskel paa sin Moder og Barnepigen, paa sin Fader og mig, paa Kusken og Kokkepigen.

Jeg satte megen Pris paa hendes Forældre, der var saa ulykkelige, og jeg besøgte dem næsten hver Dag. Jeg spiste ogsaa ofte til Middag hos dem og kom derved til at lægge Mærke til, at Berthe (hun var bleven døbt Berthe) lod til at kende Retterne og foretrække nogle fremfor andre.

Hun var den Gang tolv Aar, men hun var ligesaa udviklet som en ung Pige paa atten og højere end jeg.

Jeg fik da den Idé at opøve hendes Lækkersultenhed og ved Hjælp af dette Middel faa lidt Bevægelighed i hendes Aand, gennem Forskellen i Smagen af de forskellige Retter tvinge hende, om ikke til at drage Fornuftslutninger, saa i det mindste til at foretage en instinktmæssig Adskillelse, der dog allerede vilde betyde et materielt Tankearbejde.

Man maatte derefter ved at paakalde hendes Liden-

skaber og omhyggelig vælge dem iblandt dem, der kunde blive én nyttige, opnaa et Slags Tilbageslag af

det fysiske Behov paa hendes Hjerne og saaledes lidt efter lidt umærkelig forøge dens Virksomhed.

Jeg stillede altsaa en Dag overfor hende to Tallerkner, en med Suppe og en med sødt Vanilliecrème, og lod hende smage først paa den ene og saa paa den anden. Derpaa lod jeg hende have Frihed og vælge. Hun tog Tallerkenen med Vanilliecrèmen.

Paa forholdsvis kort Tid fik jeg hende gjort meget lækkersulten, saa lækkersulten, at hun ikke lod til at have andet i sit Hoved end Tanken om Mad, eller rettere, Lysten til at spise. Hun kendte fuldkommen Retterne fra hverandre, rakte Haanden ud efter dem, hun syntes om, og slugte dem begærligt. Hun græd, naar de blev taget fra hende.

Jeg fandt saa paa at lære hende at komme ned i Spisestuen, naar Klokken ringede. Det varede meget længe, men omsider lykkedes det mig dog; der fremstod ganske sikkert i hendes svigtende Forstaaelse en Forbindelse imellem Lyden og Smagen, en Samvirken mellem to Sanser, hvor den ene appellerede til den anden, og som Følge deraf en Slags Sammenkæden af Tanker — hvis man da kan kalde denne instinktive Bindestreg mellem to organiske Funktioner for Tanker.

Jeg drev mit Eksperiment videre endnu og jeg lærte hende — Gud alene ved, med hvilket Besvær! — at kende Tiden for Maaltiderne paa Kaminuhrets Skive.

I lang Tid var det mig ganske umuligt at faa hendes

Opmærksomhed ledet hen paa Viserne, men det lykkedes mig at faa hende til at lægge Mærke til Slagene. Det Middel, jeg brugte, var meget simpelt. Jeg afskaffede Klokken, der plejede at ringe ned til Maaltiderne, og da den lille Metalhammer slog tolv, rejste vi os alle for at gaa til Bords.

Det voldte mig derimod overmenneskelige Anstrængelser at faa hende til at tælle Slagene. Saasnart hun hørte Uhret slaa, styrtede hun hen til Døren; men lidt efter lidt begyndte hun alligevel at gøre sig klart, at Slagene ikke altid gjaldt det samme med Hensyn til Maaltiderne, og hendes Blik hæftede sig ofte, ledet af hendes Øre, paa Uhrskiven.

Da jeg havde lagt Mærke til det, passede jeg hver Dag Klokken tolv og Klokken seks paa, at gaa hen og lægge min Finger paa Cifrene tolv og seks, lige da det af hende saa længselsfuldt ventede Øjeblik indtraf. Jeg opdagede snart, at hendes Blik opmærksomt begyndte at følge de smaa Kobbergrene, som jeg saa tidt i hendes Nærværelse havde ladet dreje rundt.

Hun havde forstaaet! Jeg burde maaske snarere sige: hun havde grebet det! Jeg havde endelig faaet Tids-Bevidstheden eller snarere Tids-Fornemmelsen vækket i hende, aldeles ligesom hos Karperne, som ikke en Gang har et Uhr til Hjælp, men som man

sørge for at fodre hver Dag nøjagtig paa samme Klokkeslet.

Da først dette Resultat var opnaaet, lagde alle de Tids-Instrumenter, der eksisterede i Huset, Beslag paa hele hendes Opmærksomhed. Hun tilbragte sin Dag med at se paa dem, lytte til dem og vente paa Tiderne.

Der hændte endogsaa noget meget pudsigt. Ringeapparatet i et smukt Væggeuhr i Ludvig den fjortendes Stil, der hang ovenover hendes Seng, var gaaet i Stykker og hun opdagede det. I tyve Minutter havde hun med Øjnene stift fæstede paa Viserne ventet paa, at Klokken skulde slaa ti. Men da Viserne gik forbi Tallene, uden at hun hørte noget, blev hun saa bestyrtet, at hun maatte sætte sig ned, øjensynlig et Bytte for en af den Slags voldsomme Sindsbevægelser, der gennemryster os, naar vi staar overfor en eller anden Katastrofe. Og hun havde den forunderlige Taalmodighed at blive siddende foran det lille Uhr, lige til Klokken blev elleve, for at se, hvad der vilde ske. Heller ikke denne Gang hørte hun naturligvis noget og pludselig betaget, enten af vanvittig Vrede over at være bleven skuffet og holdt for Nar, eller af forfjamsket Rædsel foran dette Mysterium, der maatte forekomme hende frygtindgydende, eller af rasende Utaalmodighed over at møde en Hindring for sin Lidenskab, greb hun Ildtangen ved Kaminen

og rettede et saa kraftigt Slag mod Uhret, at det sprang i tusinde Stykker.

Hendes Hjerne funktionerede altsaa, den regnede, men dens Virksomhed var alligevel meget begrænset, thi det lykkedes mig aldrig at faa hende til at kende Mennesker saaledes, som hun kendte Tiderne. For at opnaa en Forstandsytring af hende maatte man paakalde hendes Lidenskaber i Ordets mest materielle Betydning.

Vi fik snart et andet, ak, et græsseligt Bevis herpaa!

Hun var bleven pragtfuld, ganske overordentlig smuk, en beundringsværdig, men aandssløv Venus.

Hun var nu seksten Aar og jeg har sjælden set saa fuldkomne Former, saa smidigt et Legeme og saa regelmæssige Træk. Jeg sagde, at

hun var en Venus, ja, det var hun, en blond, buttet og kraftig Venus med store, klare og tomme Øjne, der var blaa som Hørrens Blomster, og en stor Mund med svulmende Læber, en sanselig Mund, skabt til Kys og Lækkerier.

En Morgen kom hendes Fader op til mig med et løjerligt Ansigt. Uden en Gang at svare paa mit God-dag, satte han sig ned og sagde:

„Jeg har noget meget alvorligt at tale med Dem om. . . . Tror De . . . at . . . at Berthe kunde gifte sig?“

Det gav et Sæt i mig af Forbavselse og jeg udbrød:

„Berthe? . . . gifte sig? . . . men det er jo umuligt!“

Han fortsatte:

„Ja, det ved jeg nok . . . men tænk lidt over det . . . Doktor . . . tror De ikke alligevel . . . . vi mente, hun kunde jo faa Børn . . . det vilde være en stor Rystelse, en stor Lykke for hende, og . . . hvem ved, om ikke hendes Forstand derigennem kunde vaagne?“

Jeg sad ganske perpleks. Det var rigtig nok. Det kunde tænkes, at dette nye, at dette vidunderlige Instinkt, som bæver i Dyrenes Hjerte som i Kvindernes, som faar en Høne til at kaste sig foran Gabet paa en Hund for at redde Kyllingerne, at det i dette tanketomme Hovede vilde hidføre en Revolution, en Omvæltning, og sætte den ubevægelige Hjernemekanisme i Gang.

Jeg kom iøvrigt straks i Tanker om et Tilfælde, jeg selv havde oplevet. Jeg havde nogle Aar forinden ejet en lille Jagthund, der var saa dum, at jeg slet ikke kunde bruge den. Den fik Hvalpe og blev med ét Slag om ikke særlig klog, saa dog i det mindste ligesom mange andre almindelige Hunde.

Næppe var denne Mulighed slaaet ned i mig, førend Ønsket om at faa Berthe gift voksede i mig, ikke saa meget af Venskab for hende selv som for hendes stakkels Forældres Skyld. Forresten kunde det ogsaa af ren videnskabelig Nysgerrighed more mig at se Resultatet. Hvad vilde det føre til? Det var virkelig et højst ejendommeligt Problem!

Jeg svarede derfor hendes Fader:

„De har maaske Ret . . . det er altid et Forsøg værd . . . prøv bare . . . men . . . men De finder vist ikke en Mand, der vil indlade sig paa et saadant Giftermaal.“

Han sagde med halv Stemme:

„Jeg har én paa Haanden.“

Jeg blev ganske forbløffet. Jeg stammede:

„En ordentlig Mand? . . . en Mand . . . fra . . . Deres egen Samfundskreds?“

Han svarede:

„Ja . . . et fuldt ud passende Parti.“

„Se, se! . . . Kan man faa at vide, hvad han hedder?“

„Jeg kom netop for at fortælle Dem det og spørge Dem til Raads. Det er Gaston du Boys de Lucelles!“

Jeg var lige ved at udbryde: „Den Kæltring!“, men jeg tav, og efter et Øjebliks Tavshed sagde jeg:

„Ja, det er jo meget godt. Jeg kan ikke se nogen Hindring.“

Den stakkels Mand trykkede mine Hænder:

„Saa gifter vi dem i næste Maaned.“

Gaston du Boys de Lucelles var en ung Slyngel af god Familie; han havde bortødslet sin Fædrenearv, gjort Gæld paa tusinde mindre fine Maader og ledte nu efter et eller andet Middel til at skaffe sig Penge.

Han havde fundet dette.

Han var iøvrigt en køn og rask Fyr, selv om han hørte til Provins-Levemændenes hæslige Race, og han forekom mig i dette Tilfælde at være tilstrækkelig som Ægtemand. Man kunde jo altid senere hen skille sig af med ham mod at sikre ham en Pension.

Han blev altsaa modtaget og kom jævnlig i Huset for at gøre Kur og prøve paa at gøre Indtryk paa den aandssvage Skønhed, som han iøvrigt lod til at synes godt om. Han bragte hende Blomster, kyssede hendes Hænder, satte sig ved hendes Fødder og saa' paa hende

med ømme Blikke; men hun opfattede ingen af hans

Opmærksomheder og gjorde ikke den mindste Forskel paa ham og de andre.

Brylluppet fandt Sted.

De kan nok begribe, i hvor høj Grad min Nysgerrighed var spændt.

Dagen efter aflagde jeg Berthe et Besøg for at ud-

spejde hendes Ansigt og se, om noget havde rørt sig hos hende. Men jeg fandt hende aldeles ligesom ellers, udelukkende optaget af Uhret og Middagen. Han derimod saa' ud til at være meget forelsket og søgte at vække sin Kones Opmærksomhed og sætte hende i godt Humør ved at lege med hende og kæle for hende, som om hun var en Killing.

Andet havde han ikke kunnet finde paa.

Jeg besøgte fra nu af hyppigt de unge Ægtefolk og jeg opdagede snart, at den unge Frue kendte sin Mand og saa' paa ham med de samme graadige Blikke, hvormed hun før kun havde set paa alle søde Retter.

Hun fulgte med Øjnene hver af hans Bevægelser, kunde kende hans Skridt paa Trapperne eller i de tilstødende Værelser, og naar han kom ind i Stuen, klappede hun i Hænderne og et Skær af Attraa og dyb Lykke bredte sig over hendes Ansigt.

Hun elskede ham af hele sit Legeme, af hele sin Sjæl, sin stakkels forkrøblede Sjæl, og af hele sit Hjerte, sit stakkels taknemlige, uudviklede Hjerte.

Det var et henrivende, usminket Billede paa uforfalsket Lidenskab, en sanselig, men alligevel blufærdig Lidenskab, saaledes som den af Naturen var bleven nedlagt i Menneskene, inden de selv havde haft Tid til at forvikle og forvanske den ved Følelsernes mange Afskygninger.

Han blev imidlertid hurtig træt af denne skønne, tavse og glødende Skabning. Han tilbragte snart ikke mere end nogle Timer af Dagen sammen med hende, da han fandt det tilstrækkeligt at give hende sine Nætter.

Og hun begyndte at lide.

Fra Morgen til Aften sad hun og ventede paa ham med Øjnene stift hæftede paa Uhret og uden længere at bryde sig om Maaltiderne, thi han spiste altid ude, i Clermont, i Châtel-Guyon, i Royat, ligemeget hvor, bare han kunde slippe for at komme hjem.

Hun afmagredes.

Enhver anden Tanke, ethvert andet Ønske, enhver anden Forventning, ethvert andet forvirret Haab gled ud af hendes Hjerne; de Timer, hvor hun ikke saa' ham, blev en eneste lang og skrækkelig Lidelse for hende. Det varede ikke længe, førend han heller ikke kom hjem til Sengetid. Han tilbragte sine Aftener med letlevende Kvinder i Kasinoet i Royat og vendte først hjem, naar det begyndte at gry ad Dag.

Det var umuligt at faa hende i Seng, førend han var kommen. Hun blev siddende ubevægelig paa en Stol med Øjnene stift hæftede paa de smaa Kobber-viser, der langsomt og regelmæssigt vandrede rundt paa Porcellænsskiven, hvorpaa Tallene stod skrevet.

Naar hun saa i det fjerne hørte Travet af hans

Hest, fo'r hun op med et Spring, og naar han traadte ind i Værelset, pegede hun med en spøgelseagtig Bevægelse paa Uhret, som om hun vilde sige:

„Se, hvor sent det er!"

Han begyndte at blive bange for denne stakkels forelskede og skinsyge Idiot; han hidsede sig op, saaledes som alle brutale Mennesker gør, og en Aften slog han hende.

Der blev sendt Bud efter mig. Hun hvinede og slog om sig i et Anfald af Smerte, Vrede, Lidenskab,

ja, hvad ved jeg? Er det muligt at gætte, hvad der foregaar i saadanne ufuldkomne Hjerner?

Jeg beroligede hende med en Morfinindsprøjtning, og jeg udstedte et bestemt Forbud mod, at hun oftere fik Manden at se, thi jeg forstod, at Ægteskabet ufejlbarligt vilde foraarsage hendes Død.

Saa blev hun vanvittig!

Ja, kære Ven, den stakkels aandssvage Skabning er bleven vanvittig. Hun tænker bestandig paa ham og venter ham. Hele Dagen og hele Natten, hvad enten hun er vaagen eller hun sover, i dette Øjeblik, uden Ophør, venter hun paa ham.

Da jeg saa', at hun blev magrere og magrere, og da hendes Blik aldrig forlod Uhrenes Skiver, lod jeg alle disse Apparater til at maale Tiden med fjerne fra Huset. Jeg fratog hende saaledes Muligheden for at

tælle Timerne og bestandig at søge, i taagede Minder om de Tider, paa hvilke han tidligere plejede at komme. Jeg haaber paa efterhaanden at faa enhver Erindring dræbt i hende, at faa slukket det svage Tanke-Lys, som jeg med saa stort Besvær havde tændt.

Forleden Dag gjorde jeg et Eksperiment. Jeg viste hende mit Uhr. Hun tog det og saa' længe paa det, saa gav hun sig pludselig til at skrige paa en uhyggelig Maade, som om Synet af den lille Mekanisme havde vækket hendes Hukommelse, der allerede var begyndt at slumre.

Hun er nu mager, saa mager, at det er en Ynk, med indfaldne, skinnende Øjne. Og hun gaar bestandig op og ned som et Dyr i sit Bur.

Jeg har ladet Vinduerne stænge og faaet høje Skodder sat for, og jeg har ladet alle Stolene skrue fast til Gulvet for at hindre hende i at komme til at kigge ned paa Gaden for at se, om han kommer!

De stakkels Forældre! Hvilket Liv har de ikke haft!“

Vi var kommen op paa Højen. Doktoren vendte sig om og sagde til mig:

„Se en Gang paa Riom herfra“.

Byen laa nede foran os, skummel og mørk som alle gamle Stæder. Bag ved, saa langt Øjet kunde

række, strakte sig en grøn, skovbevokset Slette, befolket med Byer og Landsbyer og fortonende sig i et fint blaaligt Dis, der kastede et henrivende Slør over Horisonten. Til højre for os hævede sig i det fjerne en Række høje Bjerge, hvis runde Tinder var afskaarne saa skarpt, som om det var gjort med en Sabelklinge.

Doktoren gav sig til at opremse Navnene paa Byerne og fortalte mig alle de Historier, der knyttede sig til dem.

Men jeg hørte ikke efter. Jeg tænkte ikke paa andet end paa den stakkels vanvittige Kvinde og saa' kun hende. Det forekom mig, at hun som en uheldsvanger Aand svævede over hele denne udstrakte Egn.

Og uden Overgang spurgte jeg:

„Hvad er der blevet af ham, Manden?“

Min Ven blev lidt overrasket ved mit pludselige Spørgsmaal og maatte først samle sine Tanker, saa svarede han:

„Han bor i Royat og lever af den Pension, hendes Forældre udbetaler ham. Han er lykkelig, han morer sig.“

Vi vendte om og gik hjemad med smaa Skridt. Vi var begge kommen i daarligt Humør og talte ikke sammen. En høj engelsk Gig kom bag fra og fløj forbi os, trukket af en herlig Fuldblodshest.

Doktoren greb mig i Armen.

„Det var ham“, sagde han.

Jeg saa' kun en graa Filthat, der sad paa skraa ned mod det ene Øre, og to brede Skuldre, der forsvandt i en Støvsky.

EN FRÆK HUND

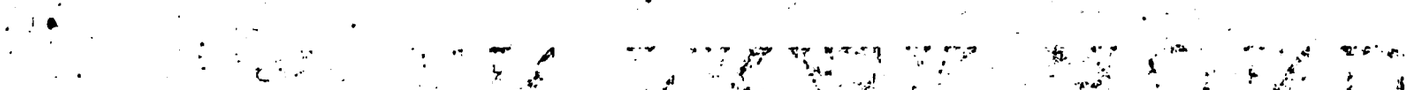

EN FRÆK HUND

„SKAL vi ikke drikke Kaffe oppe paa Taget?“ spurgte Kaptajnen.

Jeg svarede:

„Jo, lad os dog endelig det“.

Han rejste sig. Der var allerede mørkt i Værelset, der efter mauriske Huses Skik kun fik Lys fra den indre Gaard. Oppe fra den store Terrasse, hvor Husets Beboere tilbragte de hede Sommeraftener, faldt blomstrende Ranker ned foran de høje spidsbuede Vinduer. Der var ikke længere andet end Frugter paa Bordet, Afrikas store, herlige Frugter, Druer saa store som Blommer, bløde Figener med violet Kød, gule Pærer, lange, fede Bananer og Dadler i smaa, runde Sivkurve.

Den indfødte, der havde opvartet os, lukkede Døren op, og jeg steg opad Trappen med de azurblaa Vægge. Et

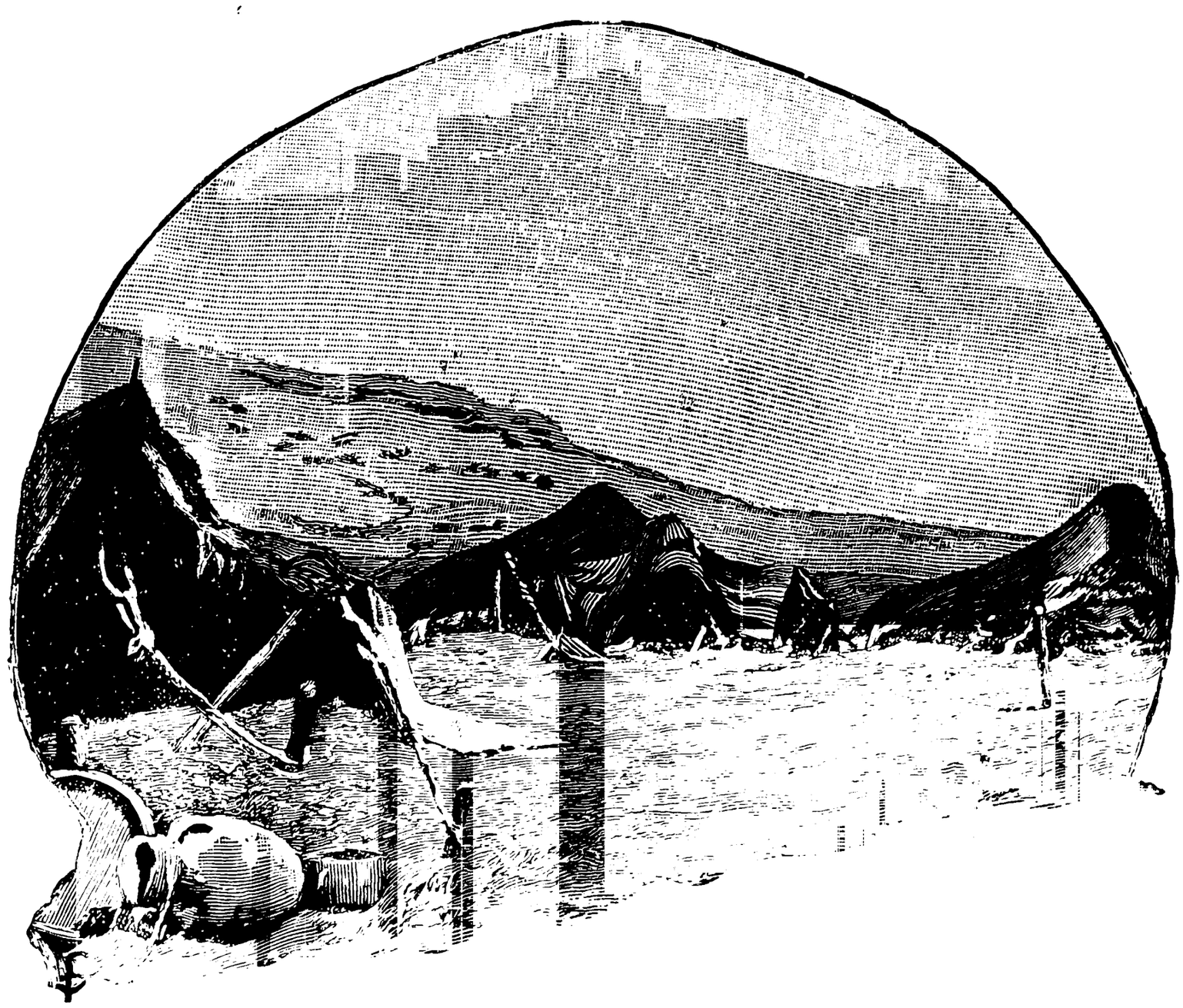

blidt Skær fra den døende Dag lyste mig i Møde foroven.

Da jeg kom op paa Terrassen, udstødte jeg et dybt Suk af Lykke. Der var Udsigt ud over Algier, Havnen, Rheden og de fjerne Kyster.

Huset, som Kaptejnen havde købt, var en gammel arabisk Ejendom, der laa lige i Centrum af den gamle By, midt i en Labyrinth af Gyder, hvor det mylrede med den besynderlige, arabiske Kystbefolkning.

Neden under os førte de flade, firkantede Tage som Kæmpetrin ned til Europæerbyens skraa Tage. Bag-

ved dem skimtedes Masterne paa Skibene, der laa for Anker, og derefter kom Havet, det vide Hav, der laa blaat og stille under den blaa, stille Himmel.

Vi strakte os ud paa Maatterne, med Hovedet støttet af Puder, og medens vi langsomt drak den stærke, fyldige Kaffe, saa' jeg de første Stjerner dukke frem paa den dunkle Azurbund. De kunde kun lige anes, saa fjerne, saa blege, ligesom endnu ikke rigtig tændte.

En mild, vingelet Varme kærtegnede Huden. Af og til kom et tungere og hedere Pust, som var svangert med en ubestemmelig Duft, Afrikas Duft, og som syntes at være den nære Ørkens Aande, der af Vinden var baaret frem over Atlas Tinder.

Kaptejnen, der laa paa Ryggen, sagde:

„Hvilket Land, Kære! Hvor Livet er herligt her! Hvor Hvilen er vidunderlig, salig! Hvor er disse Nætter ikke skabte til at drømme i!“

Jeg stirrede stadig op mod de frembrydende Stjerner med en slap, men alligevel interesseret Nysgerrighed og en døsig Følelse af Lykke.

Jeg mumlede:

„De skulde fortælle mig lidt om Deres Liv længere Syd paa.“

Kaptejn Marret var en af Arméens ældste Afrikanere, en Officer, som havde haft Lykken med sig, en for-

henværende Spahi, der med Sabelhug havde arbejdet sig frem.

Takket være ham, hans Forbindelser og hans Bekendtskaber havde jeg kunnet fuldføre en storartet Rejse i Ørkenen. Jeg var netop den Aften kommen for at takke ham, inden jeg vendte tilbage til Frankrig.

Han sagde:

„Hvilken Slags Historie foretrækker De? Jeg har i de tolv Aar, jeg levede ude i Sandet, oplevet saa mange Æventyr, at jeg ikke længere husker et eneste.“

Jeg svarede:

„Fortæl mig om de arabiske Kvinder.“

Han svarede ikke. Han laa stadig paa Ryggen med Hænderne foldede under sit Hovede, og af og til mærkede jeg Lugten af hans Cigar, hvis Røg steg lige op imod Himlen i denne Nat uden Vind.

Paa én Gang gav han sig til at le:

„Ja jeg kan fortælle Dem en pudsig Affære, der stammer fra den første Tid, jeg tilbragte i Algier.

Vi havde den Gang i den afrikanske Armé nogle højst ejendommelige Typer, som man nu ikke mere ser, og som vore Dage heller ikke egner sig til at opfostre, Typer, der vilde have moret Dem til den Grad, at De kunde have faaet Lyst til at tilbringe hele Deres Liv i dette Land.

Jeg var den Gang en almindelig Spahi, en lille Spahi paa tyve Aar, lys og frejdig, smidig og kraftig, en ægte algiersk Soldat. Jeg var bleven befalet til at gøre Tjeneste ved Militærkommandoen i Boghar. De kender jo Boghar, der gaar under Navnet: Sydens Balkon; De har selv oppe fra Fortets Tag set ud over Begyndelsen til den nøgne, afsvedne, forpinte, stenede og røde Ildzone. Boghar er virkelig Ørkenens Forværelse, den lumre og pragtfulde Tærskel til den gule Ensomheds vældige Regioner.

Der var kun en fyrretyve Spahier og en Eskadron afrikanske Jægere i Boghar, da vi fik at vide, at Ouled-Berghi-Stammen havde snigmyrdet en engelsk Rejsende, der paa en eller anden Maade havde forvildet sig til dens Egn — de Englændere skal jo have deres Næse allevegne.

Retfærdigheden maatte træde straffende til overfor dette Mord, der var bleven begaaet paa en Evropæer, men Overkommandanten betænkte sig paa at udsende en Deling, da han med Rette fandt, at en Englænder ikke var saa megen Forstyrrelse værd.

Han stod netop og talte med Kaptejnen og Løjtnanten om denne Affære, da Spahiernes Vagtmester, der stod ved Siden af og ventede for at komme til at afgive sin Rapport, pludselig tilbød at paatage sig Stam-

mens Afstraffelse, hvis man blot vilde give ham seks Mand.

De ved nok, at man syd paa er friere stillet end i Byernes Garnisoner, og at der mellem Soldaten og hans Overordnede eksisterer et Kammeratskab, som man ikke finder andre Steder.

Kaptejnen gav sig til at le:

„Du, min brave Ven?“

„Ja, Hr. Kaptejn, og hvis De ønsker det, skal jeg føre hele Stammen som Fanger med tilbage.“

Kommandanten, der havde Smag for det eventyrlige, tog ham paa Ordet:

„Godt, saa tager Du afsted i Morgen tidlig sammen med seks Mand, som Du selv har Lov til at vælge. Men hvis Du kommer hjem uden at have opfyldt dit Løfte, bliver det ikke godt for Dig!“

Underofficeren lo i Skægget:

„Vær bare ikke bange, Hr. Kommandant. Mine Fanger skal være her allersenest Onsdag Middag.“

Bemeldte Vagtmester, som hed Mohammed, blev altid betegnet: en fræk Hund! Han var i Sandhed forbavsende; han var Tyrker, ægte Tyrker, men var efter et omtumlet og uden Tvivl ikke altid lige rent Liv endt med at træde i fransk Tjeneste. Han havde rejst meget og været mange Steder, i Grækenland, i Lille-

asien, i Ægypten, i Palæstina, og havde sikkert bedrevet adskillige Misgerninger under Vejs. Han var en sand Bachi-bouzouk, uforfærdet, udsvævende, ubarmhjertig og lystig, i Besiddelse af Østerlænderens stilfærdige, uforstyrrelige, gode Humør. Han var tyk, meget tyk, men saa smidig som en Abe, og han red aldeles vid-

underligt. Hans Overskæg, der var utrolig langt og tykt, bibragte mig altid forvirrede Forestillinger om Halvmaaner og Kirkegaarde. Han hadede Araberne med et afsindigt Had, og han behandlede dem med en forfærdelig, udspekuleret Grusomhed, udpønsede bestandig nye Fælder og de mest beregnede og uhyggelige Nederdrægtigheder.

Ydermere besad han en utrolig Styrke og en overmenneskelig Dumdristighed.

Kommandanten sagde til ham:

„Vælg saa dine Mænd, min Ven.“

Mohammed tog mig. Han havde Tillid til mig, og jeg blev ham for Fremtiden hengiven med Liv og Sjæl for dette Valgs Skyld, der glædede mig ligesaa meget som det Kors, jeg senere fik paa Ærens Mark.

Næste Morgen, saasnart det begyndte at gry ad Dag, red vi altsaa afsted alle syv, ingen uden os syv. Mine Kammerater var allesammen af den Slags Banditter og Tugthuskandidater, der efter at have vagabonderet og plyndret i alle mulige Lande ender med at lade sig indrullere i en eller anden Fremmedlegion. Vor Armé i Afrika var den Gang fuld af den Slags Pak, fortræffelige, men ganske samvittighedsløse Soldater.

Mohammed havde givet hver af os en halv Snes Tovender paa omtrent en Meters Længde. Jeg, der var den yngste og letteste, var yderligere belæsset med et meget langt Tov paa et Hundrede Meter. Da vi spurgte ham, hvad han vilde foretage sig med alt dette Tovværk, svarede han med sin uanfægtede, listige Mine:

„Det er til at fange Arabere med.“

Og han blinkede ondskabsfuldt med Øjnene, et Tag han havde lært af en Pariser, en gammel Afrikajæger.

Han red selv i Spidsen for vor lille Trop; paa Hovedet havde han den røde Turban, som han altid bar, naar han var i Felten, og han smilede veltilfreds under sit uhyre Overskæg.

Han saa virkelig pragtfuld ud, denne kraftige, brede Tyrk med den mægtige Mave, de kæmpemæssige Skuldre og den rolige Mine. Han red paa en hvid, middelstor, men haardfør Hest og Rytteren syntes at være ti Gange for stor til sit Dyr.

Vi var drejet ind i en lille, stenet, nøgen og ganske gul Dal, der munder ud i Chelif-Dalen, og vi snakkede om den forestaaende Ekspedition. Mine Ledsagere havde alle mulige Akcenter, thi der var iblandt os en Spanier, to Grækere, en Amerikaner og tre Franskmænd. Hvad Mohammed selv angik, saa rullede han paa det græsseligste paa r'erne.

Solen, den skrækkelige Sol, Sydens Sol, som man seet ikke kender paa den anden Side af Middelhavet, stegte vore Skuldre, og vi red i Skridt, saaledes som man altid gør dernede.

Vi red hele Dagen uden at møde et Træ eller en Araber.

Henimod Klokken tolv havde vi gjort Holdt for ved Siden af en lille Kilde, der piblede frem mellem Stenene, at spise Brødet og det tørrede Faarekød, som vi havde

bragt med i vore Tornystre, og efter tyve Minutters Hvil, havde vi atter begivet os paa Vej.

Ved Sekstiden om Aftenen fik vi endelig efter en lang Omvej, som vor Anfører havde ladet os gøre, bagved en Høj Øje paa en Stamme, der laa i Lejr. De lave, brune Telte, som dannede mørke Pletter paa den gule Jord, lignede store Ørkenpaddehatte, der var vokset op i Skyggen af det lille, rødlige, solsvedne Sandbjerg.

Det var vore Folk. Lidt længere borte ved Kanten af en Slette, der var bedækket med Ørkengræs, græssede de tøjrede Heste.

Mohammed befalede: „I Galop!“ og vi kom farende som en Stormvind midt ind i Lejren. Kvinderne, der var klædt i hvide Pjalter, som hang og flagrede om dem, fo'r forfjamskede omkring og søgte Skjul inde i deres Lærredshuler, krybende og hylende som jagede Dyr. Mændene derimod kom mylrende frem fra alle Sider for at tænke paa at forsvare sig.

Vi red lige hen til det højeste Telt, Aghaens Residens.

Vi beholdt Sablen i Skeden ligesom Mohammed, der galopperede paa en løjerlig Maade. Han holdt sig ganske ubevægelig, stiv som en Pind sad han paa sin lille Hest, der som en Rasende tumlede sig under hans Vægt. Denne Ro hos Rytteren med det lange Over-

skæg dannede en forunderlig Modsætning til Dyrets Livlighed.

Araberhøvdingen traadte ud af sit Telt i samme Øjeblik, vi stansede foran det. Det var en høj, mager og mørk Mand med skinnende Øjne, fremspringende Pande og halvmaaneformede Øjenbryn. Han raabte paa arabisk:

„Hvad vil I?“

Mohammed holdt med et Ryk sin Hest an og svarede paa samme Tungemaal:

„Er det Dig, der har dræbt den engelske Rejsende?“

Aghaen erklærede med stærk Stemme:

„Jeg behøver ikke at tage imod et Forhør af Dig.“

Rundt omkring os var det som et brummende Uvejr. Araberne kom løbende allevegne fra, trængte sig sammen om os, indesluttede os, hylede og skraalede.

De lignede grusomme Rovfugle med deres store, krogede Næser, deres magre, benede Ansigter og deres vide Klædninger, der flagrede ved deres Gestus.

Mohammed smilte. Hans Turban sad paa Snur, hans Øjne tindrede og jeg saa' ligesom en Skælven af Fryd løbe hen over hans lidt hængende, kødfulde og rynkede Kinder.

Han svarede med en rungende Røst, der overdøvede Skraalene omkring os:

„Døden til den, der har givet Døden!“

Han sigtede med sin Revolver imod Aghaens brune Ansigt. Jeg saa' lidt Røg komme ud af Løbet og et rødt Skum af Blod og Hjerne springe frem fra Høvdingens Pande. Han bredte Armene ud, et Sekund løftede de hans Burnus flagrende Folder, som om det var Vinger, saa styrtede han stendød bagover.

Jeg forsikrer Dem, at jeg troede, min sidste Dag

var kommen, saa forfærdelig var den Tumult, der opstod omkring os.

Mohammed havde trukket sin Sabel, vi gjorde det samme. Han raabte, idet han med en svingende Bevægelse gjorde lyst omkring sig blandt dem, der trykkede ham altfor tæt:

„De, som underkaster sig, slipper med Livet! Døden til de andre!“

Med sin herkuliske Næve greb han den Araber, der stod ham nærmest, løftede ham op, lagde ham tværs over sin Saddel og bandt hans Hænder, idet han hylede til os:

„Gør ligesom jeg, og hug dem ned, der gør Modstand.“

Paa fem Minutter havde vi taget en Snes Arabere til Fange og snøret deres Hænder solidt sammen.

Derpaa gav vi os til at forfølge de flygtende, thi ved Synet af de blanke Sabler var der opstaaet Panik omkring os. Endnu en tredive Stykker fik vi fat paa.

Hen over Sletten saa's en hel Masse hvide Ting, der løb. Det var Kvinderne, der slæbte deres Børn med sig og udstødte høje Hvin.

De gule, sjakallignende Hunde sprang gøende omkring os og viste deres hvide Tænder.

Mohammed, der saa' ud, som om han var bleven vanvittig af Glæde, svang sig med et Sæt af sin Hest

og sagde, idet han greb det lange Tov, som jeg havde haft i min Varetægt:

„Pas paa, Drenge, nu skal I se paa Løjer.“

Saa lavede han noget, der paa én Gang var grinagtigt og forfærdeligt: en Kæde af Fanger eller rettere en Kæde af hængte. Han havde bundet den første Fanges Haandled solidt sammen, derpaa lavede han en Løbeknude omkring hans Hals af det samme Tov, der ligeledes blev snøret om den næstes Hænder for derefter at gaa op om hans Hals. Vore halvtreds Fanger blev paa denne Maade bundet saaledes sammen, at den mindste Bevægelse, som én af dem vilde gøre for at flygte, vilde kvæle baade ham og hans to Sidemænd. Hver eneste Bevægelse, de gjorde, fik Løbeknuderne til at trække sig sammen, og de var tvungne til at gaa med lige store Skridt uden at vige det mindste fra hverandre, hvis de ikke vilde styrte kvalte om som en Hare, der er fanget i en Slynge.

Da dette mærkelige Arbejde var fuldført, gav Mohammed sig til at le med sin ejendommelige, tavse Latter, der rystede hans Mave, uden at den mindste Lyd kom fra hans Mund.

„Det er den arabiske Kæde,“ sagde han.

Vi andre begyndte ogsaa at vride os af Latter ved Synet af Fangernes forvildede og ynkelige Miner.

„Se saa," skreg vor Anfører, „nu en Pæl ved hver Ende, ram dem ned, Børn!"

En Pæl blev rammet ned ved hver Ende af dette Baand af Fanger, der var ligesaa hvide som Spøgelser og forholdt sig ligesaa ubevægelige, som om de var bleven forvandlede til Sten.

„Lad os saa faa noget Middagsmad," sagde Tyrken.

Vi tændte et Baal og stegte et Faar, som vi flaaede itu med vore Hænder. Derefter spiste vi nogle Dadler, som vi havde fundet i Teltene, drak Mælk, der stammede samme Sted fra, og tog endelig nogle Sølvsmykker, som Flygtningene havde glemt, i Forvaring.

Vi var paa Slutningen af vort Maaltid, da jeg paa Skraaningen ligeoverfor os fik Øje paa en mærkelig Sammenstimlen. Det var Kvinderne, der for lidt siden var flygtede. De samlede sig i en Klynge og kom løbende ned imod os. Jeg viste Mohammed dem.

Han smilte.

„Det er Desserten," sagde han.

Javist, Desserten!

De kom galopperende som Rasende og vi blev snart overdængede med Stene, som de slyngede ned mod os uden at stanse deres Fart. Vi saa', at de var bevæbnede med Knive, Teltpæle og gammelt Lertøj.

Mohammed raabte:

„Til Hest!"

Det var paa højeste Tid. Angrebet var frygteligt. De kom for at befri Fangerne og prøvede paa at komme til at skære Tovet over.

Tyrken, der saa' Faren, blev rasende og hylede:

„Hug ned! — hug ned! — hug ned!"

Og da vi blev siddende ubevægelige, forvirrede overfor dette Angreb af en hel ny Slags og uden at kunne bekvemme os til at dræbe Kvinder, fo'r han selv henimod Flokken.

Ganske alene huggede han ind paa denne Bataillon af lasede Kvinder; som en Vanvittig svingede han med Sablen og huggede løs med et saadant Raseri, en saadan Hidsighed, at en hvid Skikkelse styrtede om, hver Gang hans Arm slog ned.

Han var til den Grad forfærdelig, at Kvinderne, slagne med Rædsel, flygtede ligesaa hurtigt, som de var kommen, med Undtagelse af et Dusin af dem, der blev liggende paa Pladsen, døde eller saarede, i deres hvide Klædninger, som plettedes af det røde Blod.

Med Ansigtet i Oprør kom Mohammed tilbage til os. Han gentog:

„Lad os komme afsted! Lad os komme afsted, Børn! De kommer nok igen!"

Og vi tiltraadte Tilbagetoget, ridende i Skridt og halende vore Fanger, der var lammede af Angsten for at blive kvalte, efter os.

Den næste Dag paa Slaget tolv red vi ind i Bog-har med vor Kæde af hængte. Der var kun død seks undervejs; men vi havde ogsaa flere Gange været nødte

til at løsne Knuderne fra den ene Ende af Kæden til den anden, ellers vilde det næste Ryk have kvalt en halv Snes af Fangerne.“

Kaptejnen tav. Jeg svarede intet. Jeg tænkte paa det underlige Land, hvor man kunde opleve saadanne Ting, og jeg saa’ op mod den talløse Stjerneflok, der lyste paa den sorte Himmel.

INDHOLDSFORTEGNELSE

	Side
Yvette	5
Hjemkomsten	185
Gensynet	203
Oberstens Theorier	225
En Spadseretur	241
Skovfogeden	257
Berthe	277
En fræk Hund	301

Af

GUY DE MAUPASSANTS

SAMLEDE VÆRKER

PAA DANSK VED LOULOU LASSEN

er hidtil udkommet:

ET LIV (Ill. af A. Leroux). Pris Kr. 4.20, indb. i komp. Bind Kr. 5.60.
SMUKKE VEN (Ill. af F. Bac). Pris Kr. 6.45, indb. i komp. Bind Kr. 7.85.
VED BADESTEDET MONT ORIOL (Ill. af F. Bac). Pris Kr. 5.10, indb. i komp. Bind Kr. 6.50.
STÆRK SOM DØDEN (Ill. af André Brouillet). Pris Kr. 4.45, indb. i komp. Bind Kr. 5.85.
VORT HJÆRTE (Ill. af René Lelong). Pris Kr. 3.50, indb. i komp. Bind Kr. 4.90.
FRØKEN FIFI (Ill. af L. Vallet). Pris Kr. 2.40, indb. i komp. Bind Kr. 3.80.
FLOMMEN (Ill. af Jeanniot). Pris Kr. 3.90, indb. i komp. Bind Kr. 5.30.
FRU TELLIERS PENSIONAT (Ill. af René Lelong). Pris Kr. 3.30, indb. i komp. Bind Kr. 4.70.
SNEPPENS HISTORIER (Ill. af Lucien Barbut). Pris Kr. 2.85, indb. i komp. Bind Kr. 4.25.
MISS HARRIET (Ill. af Ch. Morel). Pris Kr. 3.85, indb. i komp. Bind Kr. 5.25.
I MAANESKIN (Ill. af Lucien Métivet). Pris Kr. 3.00, indb. i komp. Bind Kr. 4.40.
MASKEN (Ill. af M. d. Lambert). Pris Kr. 3.00, indb. i komp. Bind. Kr. 4.40.
VANDRELIV (Ill. af Lanos). Pris Kr. 2.75, indb. i komp. Bind Kr. 4.15.
FRU HUSSONS DYDSDRAGON (Ill. af V. Rottembourg). Pris Kr. 2.75, indb. i komp. Bind Kr. 4.15.
SØSTRENE RONDOLI (Ill. af René Lelong). Pris Kr. 3.25, indb. i komp. Bind Kr. 4.65.
PIERRE OG JEAN (Ill. af Geo-Dupuis). Pris Kr. 3.00, indb. i komp. Bind Kr. 4.40.
TIL VENSTRE HAAND (Ill. af Lobel-Riche). Pris Kr. 2.75, indb. i komp. Bind Kr. 4.15.
YVETTE (Ill. af Cortazzo). Pris Kr. 3.00, indb. i komp. Bind Kr. 4.40.
KÆRLIGHED (Ill. af Julien-Damazy).

Bind og Indbinding af **dette** Værk 1 Kr. 40 Øre.
Løse Bind 90 Øre.

Kan bestilles gennem alle Boghandlere og direkte fra Forlaget

fh. A. CHRISTIANSENS FORLAG — KØBENHAVN.

J. COHENS BOGTRYKKERIET
(GEORG A. BACH).

MAUPASSANT SAMLEDE VÆRKER

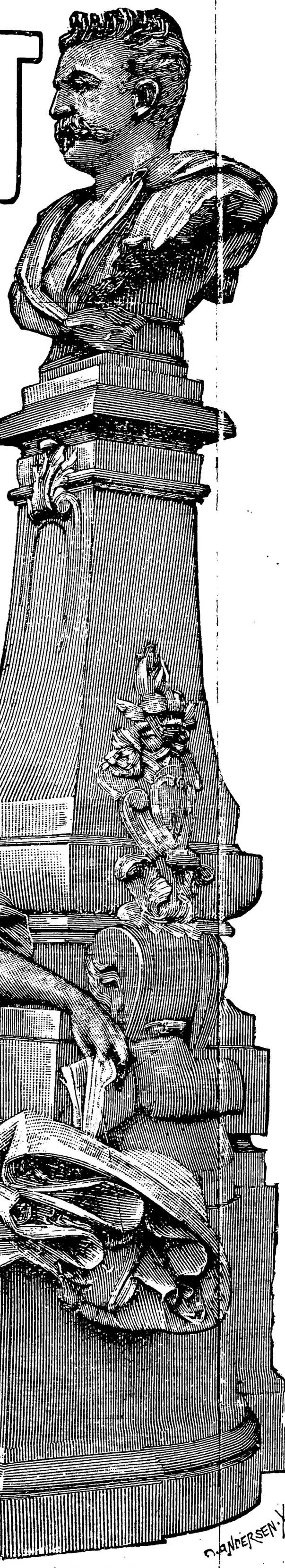

Til de afsluttede Værker foreligger
komponerede Bind. Løse Bind 9
Øre. Bind og Indbinding 140 Øre.

Kan bestilles hos alle Boghandler
Bogbindere og direkte fra Forlaget.

---

forhen **A. CHRISTIANSENS FORLAG**
(Hermann-Petersen)
KØBENHAVN

198. HEFTE

30 ØRE

Guy de Maupassants Monument i Park Monceau i Paris

Haandrullet Brasil Cigar, **5 Kr. pr. 100 Stk.,** mild og mellemstærk.
Tobaksfabrikken DANMARK, Niels Hemmingsensgade 20, Telf. 5621.

Fra
OLUF BRØNNUM & Co.s
Udstyrslager,
4 Holbergsgade 4
(ligefor Studenterforeningen)
anbefales:

Email.Kogekar i **alle Størrelser** og **Façons,**
Boullionskjedler,
Fiskekjedler,
Damp Gemyse-kjedler,
Klaretkjedler med tilhørende **Kurve,**
Sauterpander,
Plaatpander,
Buddingforme,
Franske Geléforme,
Amerik. Frysemaskiner,
Isforme,
Farsrande,
Æggepander med tilhørende **Forme.**
Bordknive,
Desertknive,
Tranchersaxe,
Stegelaag,
Omeletfade
samt
●● ALT ●●
henhørende til
Hus- & Køkken-Inventar

Priscouranter over alle Artikler med vedføjede Lister over samlede Udstyr tilsendes franco.

Telef. 1255.

CARL G. SCHERFIN.
Østerbros Vinhandel.
Østerbrogade 54. — Telef. 5054.

Største Lager af
Likører (83 Mærker).
Champagne (51 Mærker).
Whisky (67 Mærker).

Barnängens Blæk

faas overalt.

Man skal drikke Dus

Marque déposée en 1906.

Generalrepræsentant
for
Danmark, Finland,
Norge og Sverrig
N. LORENTZEN,
Vesterbrogade 34.
Tlf. 9899.

Marius Lunds
Vinforretning
er flyttet til
Holbergsgade 1
(Studenterforeningen)

Specialitet:
Reichardt Bona Chokolade

Vilhelm Hansen & Co.
Nørrebrogade 30.

Material-
og
Farvehandel.
Snedker-Artikler.
Tapeter
i stort Udvalg

F. A. Geisler & Sønners

Bogbinderi

Gothersgade 14. 4. Mlb. 3. Sal.

Telf. 449 y.

Moderne Bind til alle Værker.

Største Udvalg i Forsatspapir.

Billige Priser.

WINKEL & MAGNUSSENS KUNSTHANDEL

Mohr & Hvenegaard
Indrammede Billeder — Gamle Kobberstik
Alle Slags Reparationer — Kunstindustri
HØJBROPLADS 7

Pianoer

nye og brugte, sælges og udlejes billigst med fuld Garanti paa moderateste Vilkaar.

Nørrevoldgade 78

(lige ved Frederiksborggade).

Gyngeheste
Børnemøbler
Gynger
Slæder
Kjælker
m. m.

Største Udvalg i Kjøbenhavn.

A. V. HANSEN.

Vodrofvej 22. — Telf. 1985.
Filial: Tullinsgade 3. — Vester 1463.

NORDISK KUNSTANSTALT

VESTERBROGADE 67⁴ (WESTEND)

TLF. 4481

LYSTRYK, SAAVEL PAA HAAND- SOM HURTIGPRESSE

CLICHEANSTALT

Mineralvande

fra

Maglekilde og Frederiksberg Brøndanstalt

er absolut de bedste.

Forlang dem overalt.

Pengeskabe

forfærdiget af bedste udsøgt Materiale.

Belønnet med Guldmedaille.

Pengekasser, Dokumentkasser

fra 10 Kr.

Alt Kunstsmedearbejde udføres.

Peter Sørensen, **Nørrevoldgade 22** (midt for Ørstedsparken)

Butik Telf. H. 223. Værksted Telf. 29536 x.

LARSEN & NIELSEN,

12 Pilestræde 12

(tidligere Kronprinsensgade 6)

Brude-Udstyr ▲ Linned-Udstyr ▲ Senge-Udstyr.

Landets bedste og billigste Væveri- & Manufacturhus.

Kejserlig russisk

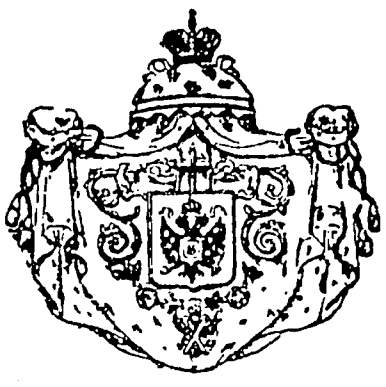

Hofleverandør

C. R.

EVERS

& Co.

Maltextraktøl

(dansk Sundhedsøl)
à 40 Øre pr. 1/2 Fl.

Export-Malt-Extrakt

(skattefrit)
à 25 Øre pr. 1/2 Fl.

Maltsaft

i Glas & Dunke
til
Maltkur i Hjemmet.
Forlang Brugsanv.

Malt-Bolscher

Menthol do.

Ingefær do.

m. m.
i **løs Vægt** og i gule,
ovale Blikdaaser
à 15 og 25 Øre.

Sodapastiller

(store og smaa)
i løs Vægt, i Ruller
og i Æsker
à 10 og 25 Øre.

Fabrik:
Østre Fasanvej 15
Københ. F. ✻ Telef 3282

Kgl. Hof Møbelfabrikant

C. B. Hansen's

Eftf.

Ældste Møbelfirma i København.

Holmens Kanal 4.

SMUKKESTE UDVALG I MØBEL-UDSTYR ✻ ORIGINALE TEGNINGER ✻ PRIMA UDFØRELSE TIL ✻ MEGET MODERATE PRISER ✻

Største Lager af

Brude-Udstyr

Kronprinsensgade 16.

ERIKSEN & ZAHLE.

Køb og Salg

af brugte Bøger.

Størst Fordel bydes af
Th. Johansens Antikvariat,
12-14 Fiolstræde 12-14
vis à vis Universitetsbiblioteket.

Kataloger over brugte Bøger sendes gratis overalt.

Skal Kærlighed
Dem Lykke bringe,
Køb Amandus Petersens Forlovelsesringe.

Kurvekufferter.

Kurvemøbler.

Stort Udvalg —
Billige Priser.

E. G. Bülow.

12. Nørrebrogade 12.
Tlf. Nora 535.

PIATTI's

Skotøjsforretning

(48 Filialer i Europa.)
Pariser, Wiener, Amerikansk Façons.
En Pris: **Kr. 12,50.**

Vimmelskaftet 43,

København K.

V. Gigas' Vinlager

ved OTTO SANDBERG
Knabrostræde 1 a

anbefaler

vellagrede Vine af alle Slags

til meget moderate Priser.

General-Agentur for Paul Jurgensen
BORDEAUX

Telefon 1283.

MAUPASSANT SAMLEDE VÆRKER

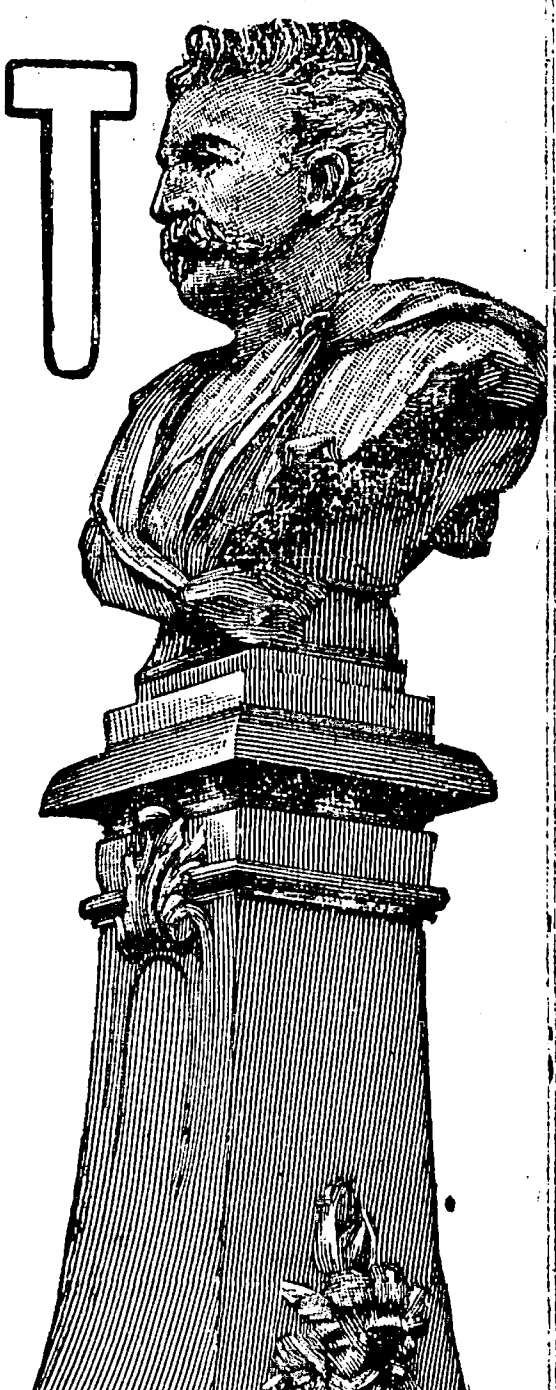

Til de afsluttede Værker foreligger
komponerede Bind. Løse Bind
Øre. Bind og Indbinding 140 Øre.

Kan bestilles hos alle Boghandlere,
Bogbindere og direkte fra Forlaget.

forhen **A. CHRISTIANSENS FORLAG**
(Hermann-Petersen)
KØBENHAVN

199. HEFTE

30 ØRE

Guy de Maupassants Monument i Park Monceau i Par

Castida

Haandrullet Brasil Cigar, **5 Kr. pr. 100 Stk.,** mild og mellemstærk.
Tobaksfabrikken DANMARK, Niels Hemmingsensgade 20, Telf. 5621.

Fra
BRØNNUM & Co.s
tyrslager,
lbergsgade 4
Studenterforeningen)
anbefales:
.Kogekar i **alle**
rrelser og **Fa-**
s,
ionskjedler,
kjedler,
Gemyse- · ·
dler,
tkjedler med til-
nde Kurve,
rpander,
pander,
ingforme,
ske Celéforme,
ik. Frysema-
ner,
ne,
ande,
pander med til-
nde Forme.
knive,
tknive,
chersaxe,
laag,
etfade
samt
ALT ● ●
nhørende til
- & Køkken-
Inventar · ·

uranter over alle
er med vedføjede
over samlede Ud-
ilsendes franco.
Telef. 1255.

CARL G. SCHERFIN.
Østerbros Vinhandel.
Østerbrogade 54. — Telef. 5054.

Største Lager af
Likører (83 Mærker).
Champagne (51 Mærker).
Whisky (67 Mærker).

Barnängens Blæk

faas overalt.

Marius Lunds
Vinforretning
er flyttet til
Holbergsgade 1
(Studenterforeningen)
Specialitet:
Reichardt Bona Chokolade.

Man skal drikke Dus

Marque déposée en 1906.

Generalrepræsentant
for
Danmark, Finland,
Norge og Sverrig
N. LORENTZEN,
Vesterbrogade 34.
Tlf. 9899

Vilhelm Hansen & Co.
Nørrebrogade 30.
Toilet-Sæber
og
Parfumer
danske og udenlandske.
Stort Udvalg i
Svampe.

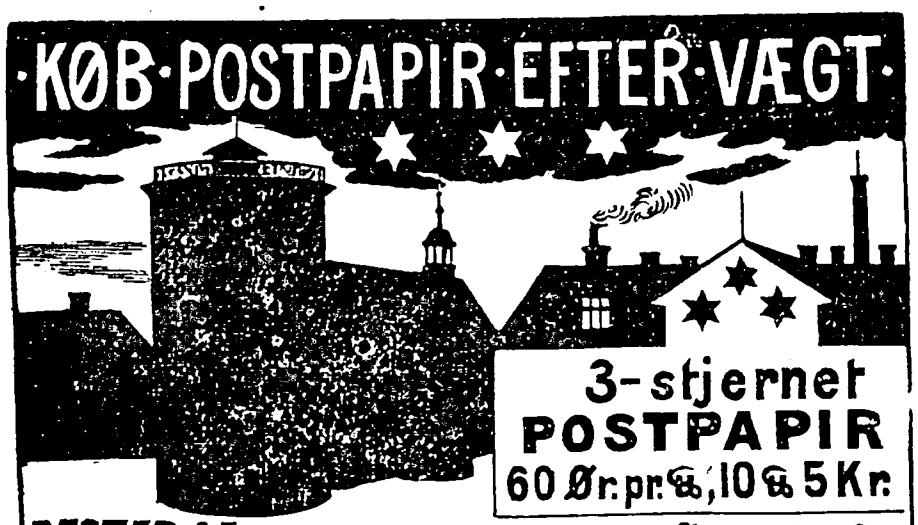

Dukkevogne
Gyngeheste
Børnemøbler
Gynger
Slæder
Kjælker
m. m.

Største Udvalg i Kjøbenhavn.

A. V. HANSEN.

Vodrofvej 22. — Telf. 1985.
Filial: **Tullinsgade 3.** — Vester 1463.

F. A. Geisler & Sønners

Bogbinderi

Gothersgade 14. 4. Mlb. 3. Sal.

Telf. 449 y.

Moderne Bind til alle Værker.

Største Udvalg i Forsatspapir.

Billige Priser.

NORDISK KUNSTANSTALT

VESTERBROGADE 67⁴ (WESTEND)

TLF. 4481

LYSTRYK, SAAVEL PAA HAAND- SOM HURTIGPRESSE

CLICHEANSTALT

Mineralvande

fra

Maglekilde og Frederiksberg Brøndanstalt

er absolut de bedste.

Forlang dem overalt.

WINKEL & MAGNUSSENS KUNSTHANDEL

Mohr & Hvenegaard
Indrammede Billeder — Gamle Kobberstik
Alle Slags Reparationer — Kunstindustri
HØJBROPLADS 7

Pengeskabe

forfærdiget af bedste udsøgt Materiale.

Belønnet med Guldmedaille.

Pengekasser, Dokumentkasser
fra 10 Kr.

Alt Kunstsmedearbejde udføres.

Peter Sørensen, Nørrevoldgade 22 (midt for Ørstedsparken)
Butik Telf. H. 223. Værksted Telf. 29536 x.

Pianoer

TLF. 17053.

nye og brugte, sælges og udlejes billigst med fuld Garanti paa moderateste Vilkaar.

(tidligere Kronprinsensgade 6)

12 Pilestræde 12

Væver- & Manufacturnus.

Brude-Udstyr ▲ Linned-Udstyr ▲ Senge-Udstyr.

ejserlig russisk

Hofleverandør
R.

VERS
& Co.

altextraktøl

nsk Sundhedsøl)
0 Øre pr. 1/2 Fl.

ort-Malt-Extrakt

(skattefrit)
5 Øre pr. 1/2 Fl.

Maltsaft

las & Dunke
til
tkur i Hjemmet.
lang Brugsanv.

lt-Bolscher

nthol do.

efær do.

m. m.
Vægt og i gule,
rale Blikdaaser
15 og 25 Øre.

dapastiller

tore og smaa)
s Vægt, i Ruller
og i Æsker
10 og 25 Øre.

Fabrik:
re Fasanvej 15
nh. F. ✻ Telef 3282

Kgl. Hof Møbelfabrikant

C. B. Hansen's

Eftf.

Ældste Møbelfirma i København.

Holmens Kanal 4.

SMUKKESTE UDVALG I MØBEL-UDSTYR ✻ ORIGINALE TEGNINGER ✻ PRIMA UDFØRELSE TIL ✻ MEGET MODERATE PRISER ✻

Største Lager af

Brude-Udstyr

Kronprinsensgade 16.

ERIKSEN & ZAHLE.

Køb og Salg
af brugte Bøger.

Størst Fordel bydes af
Th. Johansens Antikvariat,
12-14 Fiolstræde 12-14
vis à vis Universitetsbiblioteket.

Kataloger over brugte Bøger sendes gratis overalt.

Skal Kærlighed
Dem Lykke bringe,
Køb Amandus Peter-
sens Forlovelsesringe.

Kurvekufferter.
Kurvemøbler.

Stort Udvalg —
Billige Priser.

E. G. Bülow.
12. Nørrebrogade 12.
Tlf. Nora 535.

PIATTI's
Skotøjsforretning
(48 Filialer i Europa.)
Pariser, Wiener, Amerikansk Façons.
En Pris: **Kr. 12,50.**
Vimmelskaftet 43,
København K.

V. Gigas' Vinlager
ved OTTO SANDBERG
Knabrostræde 1 a

anbefaler

vellagrede Vine af alle Slag
til meget moderate Priser.

General-Agentur for Paul Jurgensen
BORDEAUX
Telefon 1283.

MAUPASSANT SAMLEDE VÆRKER

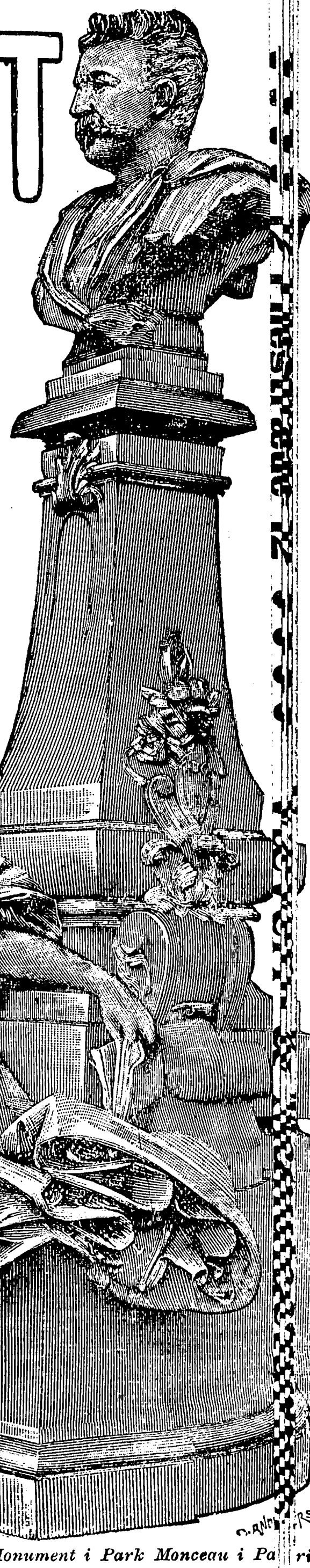

Til de afsluttede Værker foreligger
komponerede Bind. Løse Bind 90
Øre. Bind og Indbinding 140 Øre.

Kan bestilles hos alle Boghandlere.

Bogbindere og direkte fra Forlaget.

forhen **A. CHRISTIANSENS FORLAG**
(Hermann-Petersen)
KØBENHAVN

200. HEFTE

30 ØRE

Guy de Maupassants Monument i Park Monceau i Pa

Fra

BRØNNUM

& Co.s

tyrslager,

lbergsgade 4

Studenterforeningen)

anbefales:

.Kogekar i alle

rrelser og Fa-

s,

onskjedler,

kjedler,

Gemyse- . .

ller,

tkjedler med til-

nde Kurve,

rpander,

pander,

ngforme,

ke Geléforme,

ik. Frysema-

ier,

ne,

ande,

pander med til-

nde Forme.

knive,

tknive,

hersaxe,

laag,

tfade

samt

ALT ● ●

nhørende til

& Køkken-

Inventar . .

—

tranter over alle

r med vedføjede

over samlede Ud-

ilsendes franco.

elef. 1255.

Haandrullet Brasil Cigar, **5 Kr. pr. 100 Stk.,** mild og mellemstærk.

Tobaksfabrikken DANMARK, Niels Hemmingsensgade 20, Telf. 5621.

CARL G. SCHERFIN.

Østerbros Vinhandel.

Østerbrogade 54. — Telef. 5054.

Største Lager af

Likører (83 Mærker).

Champagne (51 Mærker).

Whisky (67 Mærker).

Barnängens Blæk

faas overalt.

Man skal drikke Dus

Marque déposée en 1906.

Generalrepræsentant

for

Danmark, Finland,

Norge og Sverrig

N. LORENTZEN,

Vesterbrogade 34.

Tlf. 9899.

Marius Lunds

Vinforretning

er flyttet til

Holbergsgade 1

(Studenterforeningen)

Specialitet:

Reichardt Bona Chokolade.

Vilhelm Hansen & Co.,

Nørrebrogade 30.

Toilet-Sæber

og

Parfumer

danske og udenlandske.

Stort Udvalg i

Svampe.

Dukkevogne
Gyngeheste
Børnemøbler
Gynger
Slæder
Kjælker
m. m.

Største Udvalg i Kjøbenhavn.

A. V. HANSEN.

Vodrofvej 22. — Telf. 1985.
Filial: **Tullinsgade 3.** — Vester 1463.

F. A. Geisler & Sønners

Bogbinderi

Gothersgade 14. 4. Mlb. 3. Sal.

Telf. 449 y.

Moderne Bind til alle Værker.

Største Udvalg i Forsatspapir.

Billige Priser.

NORDISK KUNSTANSTALT

VESTERBROGADE 67⁴ (WESTEND)

TLF. 4481

LYSTRYK, SAAVEL PAA HAAND- SOM HURTIGPRESSE

CLICHEANSTALT

(tidligere Kronprinsensgade 6)

Mineralvande

fra

Maglekilde og Frederiksberg Brøndanstalt

er absolut de bedste.

Forlang dem overalt.

WINKEL & MAGNUSSENS KUNSTHANDEL

Mohr & Hvenegaard
Indrammede Billeder — Gamle Kobberstik
Alle Slags Reparationer — Kunstindustri
HØJBROPLADS 7

Pengeskabe forfærdiget af bedste udsøgt Materiale.

Belønnet med Guldmedaille.

Pengekasser, Dokumentkasser

fra 10 Kr.

Alt Kunstsmedearbejde udføres.

Peter Sørensen, Nørrevoldgade 22 (midt for Ørstedsparken)

Butik Telf. H. 223. Værksted Telf. 29536 x.

Brude-Udstyr ◆ Linned-Udstyr ◆ Senge-Udstyr.

Pianoer

TLF. 17053.

nye og brugte, sælges og udlejes billigst med fuld Garanti paa moderateste Vilkaar.

Nørrevoldgade 78

serlig russisk

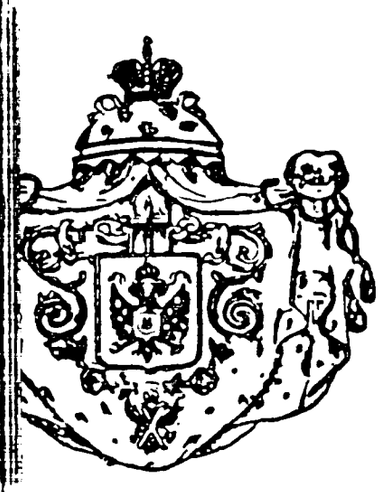

ofleverandør

VERS
& Co.
textraktøl
sk Sundhedsøl)
Øre pr. 1/2 Fl.
rt-Malt-Extrakt
(skattefrit)
Øre pr. 1/2 Fl.
altsaft
as & Dunke
til
kur i Hjemmet.
ang Brugsanv.
t-Bolscher
thol do.
efær do.
m. m.
Vægt og i gule,
le Blikdaaser
5 og 25 Øre.
lapastiller
ore og smaa)
Vægt, i Ruller
g i Æsker
0 og 25 Øre.

Fabrik:
Fasanvej 15
F. ✱ Telef 3282

Kgl. Hof Møbelfabrikant
C. B. Hansen's
Eftf.

Ældste Møbelfirma i Københavns.

Holmens Kanal 4.

SMUKKESTE UDVALG I MØBEL-UDSTYR ✱ ORIGINALE TEGNINGER ✱ PRIMA UDFØRELSE TIL ✱ MEGET MODERATE PRISER ✱

Største Lager af

Brude-Udstyr

Kronprinsensgade 16.

ERIKSEN & ZAHLE.

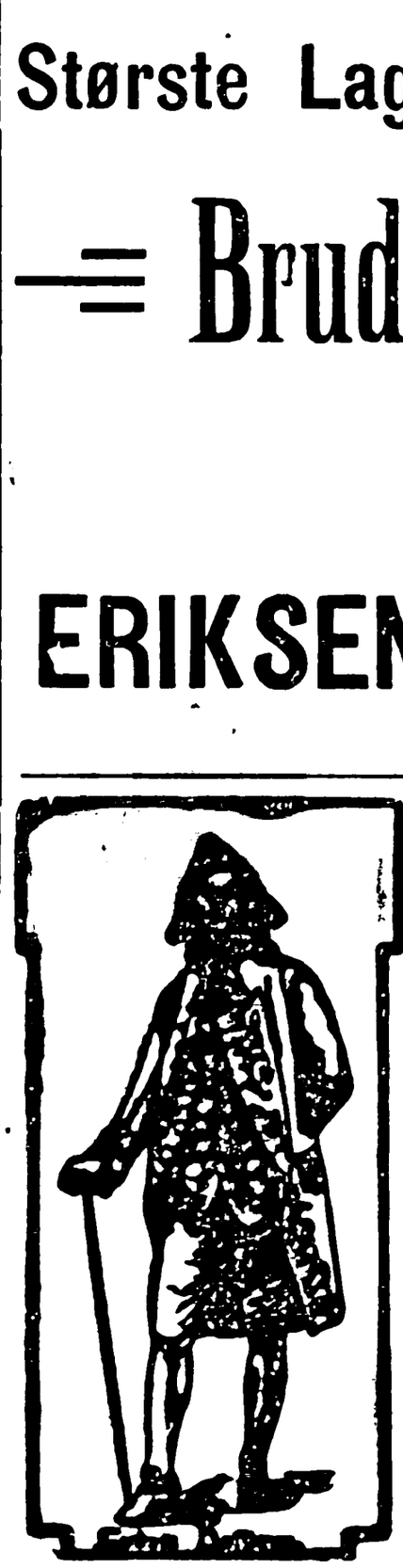

Køb og Salg
af brugte Bøger.
Størst Fordel bydes af
Th. Johansens Antikvariat,
12-14 Fiolstræde 12-14
vis à vis Universitetsbiblioteket.

Kataloger over brugte Bøger sendes gratis overalt.

Skal Kærlighed
Dem Lykke bring
Køb Amandus Pete
sens Forlovelsesring

Kurvekufferter
Kurvemøbler
Stort Udvalg —
Billige Priser.
E. G. Bülow.
12. Nørrebrogade 12.
Tlf. Nora 535.

PIATTI's
Skotøjsforretning
(48 Filialer i Europa.)
Pariser, Wiener, Amerikansk Façons.
En Pris: **Kr. 12,50.**
Vimmelskaftet 43
København K.

V. Gigas' Vinlage
ved OTTO SANDBERG
Knabrostræde 1 a
anbefaler
vellagrede Vine af alle Sl
til meget moderate Priser.
General-Agentur for Paul Jurgens
BORDEAUX
Telefon 1283.

MAUPASSANT

'SAMLEDE VÆRKER

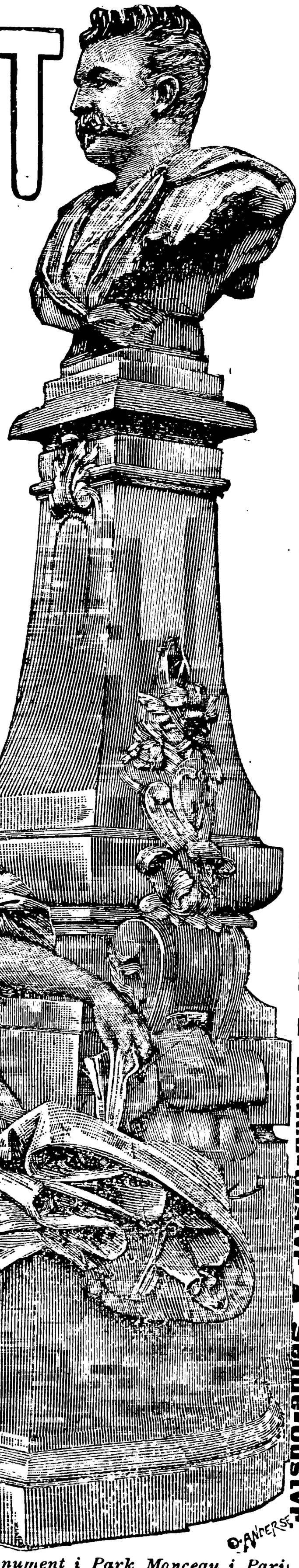

Til de afsluttede Værker foreligger
komponerede Bind. Løse Bind 90
Øre. Bind og Indbinding 140 Øre.

Kan bestilles hos alle Boghandlere
Bogbindere og direkte fra Forlaget.

---

nøen **A. CHRISTIANSENS FORLAG**
(Hermann-Petersen)
KØBENHAVN

201. HEFTE

30 ØRE

Guy de Maupassants Monument i Park Monceau i Pari

Kunst-Udstyr ▲ Semne-Udstyr

Casilda

Haandrullet Brasil Cigar, **5 Kr. pr. 100 Stk.**, mild og mellemstær
Tobaksfabrikken DANMARK, Niels Hemmingsensgade 20, Telf. 5621.

Fra
UF BRØNNUM & Co.s
dstyrslager,
Holbergsgade 4
for Studenterforeningen)
anbefales:
ail.Kogekar i **alle**
tørrelser og **Fa-**
ons,
illionskjedler,
kekjedler,
np Gemyse- . .
jedler,
retkjedler med til-
ørende **Kurve,**
iterpander,
atpander,
idingforme,
nske Geléforme,
erik. Frysema-
kiner,
rme,
srande,
gepander med til-
rende **Forme.**
dknive,
ertknive,
nchersaxe,
gelaag,
letfade
samt
● ALT ● ●
henhørende til
is- & Køkken-
- Inventar . .

ouranter over alle
ler med vedføjede
r over samlede Ud-
tilsendes franco.
Telef. 1255.

CARL G. SCHERFIN.
Østerbros Vinhandel.
Østerbrogade 54. — Telef. 5054.

Største Lager af
Likører (83 Mærker).
Champagne (51 Mærke
Whisky (67 Mærker).

Barnängens Blæk

faas overalt.

Man skal drikke Dus
i
Lucien Clicquot
Champagne, Reims.

Marque déposée en 1906.

Generalrepræsentant
for
Danmark, Finland,
Norge og Sverrig

N. LORENTZEN,
Vesterbrogade 34.
Tlf. 9899.

Marius Lunds

Vinforretning
er flyttet til
Holbergsgade 1
(Studenterforeningen)
Specialitet:
Reichardt Bona Chokolade

Vilhelm Hansen & Co

Nørrebrogade 30.

Toilet-Sæber
og
Parfumer
danske og udenlandske.
Stort Udvalg i
Svampe.

·KØB·POSTPAPIR·EFTER·VÆGT·
3-stjernet
POSTPAPIR
60 Ør. pr. ℔, 10 ℔ 5 Kr.
RESTER AF POSTPAPIR 50 Øre. Konvoluter 25 Øre pr 100 St.
HAAGENSEN & Co. Köbmagergade 52. ved Rundetaarn.

Dukkevogne
Gyngeheste
Børnemøbler
Gynger
Slæder
Kjælker
m. m.

Største Udvalg i Kjøbenhavn.

A. V. HANSEN.

Vodrofvej 22. — Telf. 1985.
Filial: Tullinsgade 3. — Vester 1463.

F. A. Geisler & Sønners

Bogbinderi

Gothersgade 14. 4. Mlb. 3. Sal.

Telf. 449 y.

Moderne Bind til alle Værker.

Største Udvalg i Forsatspapir.

Billige Priser.

NORDISK KUNSTANSTALT

VESTERBROGADE 67⁴ (WESTEND)

TLF. 4481

LYSTRYK, SAAVEL PAA HAANDSOM HURTIGPRESSE

CLICHEANSTALT

Mineralvande

fra

Maglekilde og Frederiksberg Brøndanstalt

er absolut de bedste.

Forlang dem overalt.

WINKEL & MAGNUSSENS KUNSTHANDEL

Mohr & Hvenegaard
Indrammede Billeder — Gamle Kobberstik
Alle Slags Reparationer — Kunstindustri
HØJBROPLADS 7

Pengeskabe

forfærdiget af bedste udsøgt Materiale.

Belønnet med Guldmedaille.

Pengekasser, Dokumentkasser
fra 10 Kr.

Alt Kunstsmedearbejde udføres.

Peter Sørensen, Nørrevoldgade 22 (midt for Ørstedsparken)

Butik Telf. H. 223. Værksted Telf. 29536 x.

Pianoer

Tlf. 17053.

nye og brugte, sælges og udlejes billigst med fuld Garanti paa moderateste Vilkaar.

Nørrevoldgade 78

Vævert- & Manufacturhus.

(tidligere Kronprinsensgade 6)

Brude-Udstyr ♦ Linned-Udstyr ♦ Senge-Udstyr.

serlig **russisk**

ofleverandør

VERS

& Co.

textraktøl

sk Sundhedsøl)
Øre pr. $^1/_2$ Fl.

rt-Malt-Extrakt

(skattefrit)
Øre pr. $^1/_2$ Fl.

altsaft

as & Dunke
e til
ktkur i Hjemmet.
lang Brugsanv.

lt-Bolscher

nthol do.

efær do.

m. m.
Vægt og i gule,
ale Blikdaaser
15 og 25 Øre.

dapastiller

tore og smaa)
s Vægt, i Ruller
og i Æsker
10 og 25 Øre.

Fabrik:
re Fasanvej 15
hh. F. ✻ Telef 3282

Kgl. Hof Møbelfabrikant

C. B. Hansen's

Etabl.

Ældste Møbelfirma i København.

St. Kongensgade 29.

SMUKKESTE UDVALG I MØBEL-UDSTYR ✻ ORIGINALE TEGNINGER ✻ PRIMA UDFØRELSE TIL ✻ MEGET MODERATE PRISER ✻

Største Lager af

Brude-Udstyr

Kronprinsensgade 16.

ERIKSEN & ZAHLE.

Køb og Salg

af brugte Bøger.

Størst Fordel bydes af

Th. Johansens Antikvariat,

12-14 Fiolstræde 12-14

vis à vis Universitetsbiblioteket.

Kataloger over brugte Bøger sendes gratis overalt.

Skal Kærlighed
Dem Lykke bring

Køb Amandus Pete
sens Forlovelsesring

Kurvekufferter.

Kurvemøbler

Stort Udvalg —
Billige Priser.

E. G. Bülow.

12. Nørrebrogade 12.

Tlf. Nora 535.

PIATTI's

Skotøjsforretnin

(48 Filialer i Europa.)

Pariser, Wiener, Amerikansk Façons.

En Pris: **Kr. 12,50.**

Vimmelskaftet 4

København K.

V. Gigas' Vinlag

ved OTTO SANDBERG

Knabrostræde 1 a

anbefaler

vellagrede Vine af alle

til meget moderate Priser.

General-Agentur for Paul Jurge
BORDEAUX

Telefon 1283.

MAUPASSANT SAMLEDE VÆRKER

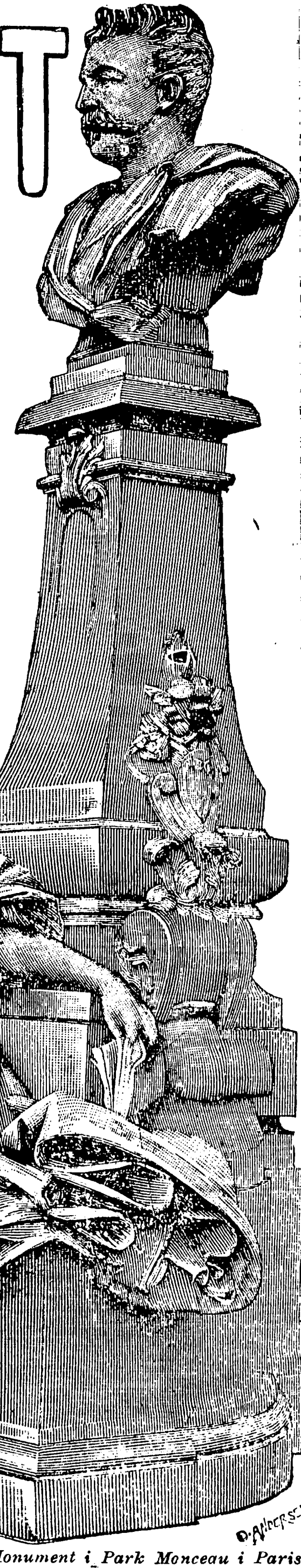

Til de afsluttede Værker foreligger
komponerede Bind. Løse Bind 90
Øre. Bind og Indbinding 140 Øre.

Kan bestilles hos alle Boghandlere,
Bogbindere og direkte fra Forlaget.

rhen **A. CHRISTIANSENS FORLAG**
(Hermann-Petersen)
KØBENHAVN

202. HEFTE

30 ØRE

Guy de Maupassants Monument i Park Monceau i Paris

Castida

Haandrullet Brasil Cigar, **5 Kr. pr. 100 Stk.,** mild og mellemstærk
Tobaksfabrikken DANMARK, Niels Hemmingsensgade 20, Telf. 5621.

CARL G. SCHERFIN.
Østerbros Vinhandel.
Østerbrogade 54. — Telef. 5054.

Største Lager af
Likører (83 Mærker).
Champagne (51 Mærker).
Whisky (67 Mærker).

Fra
F BRØNNUM
& Co.s
styrslager,
olbergsgade 4
Studenterforeningen)
anbefales:
il.Kogekar i alle
ørrelser og Fa-
ns,
llonskjedler,
ekjedler,
p Gemyse- · ·
edler,
etkjedler med til-
rende Kurve,
erpander,
tpander,
dingforme,
nske Geléforme,
rik. Frysema-
iner,
rme,
rande,
epander med til-
rende Forme.
lknive,
rtknive,
chersaxe,
elaag,
letfade
samt
● ALT ● ●
henhørende til
s- & Køkken-
· Inventar · ·

ouranter over alle
ler med vedføjede
r over samlede Ud-
tilsendes franco.
Telef. 1255.

Barnängens Blæk

faas overalt.

Man skal drikke Dus

Marque déposée en 1906.

Generalrepræsentant
for
Danmark, Finland,
Norge og Sverrig
N. LORENTZEN,
Vesterbrogade 34.
Tlf. 9899.

Marius Lunds
Vinforretning
er flyttet til
Holbergsgade 1
(Studenterforeningen)
Specialitet:
Reichardt Bona Chokolade.

Vilhelm Hansen & Co.
Nørrebrogade 30.

Toilet-Sæber
og
Parfumer
danske og udenlandske.

Stort Udvalg i
Svampe.

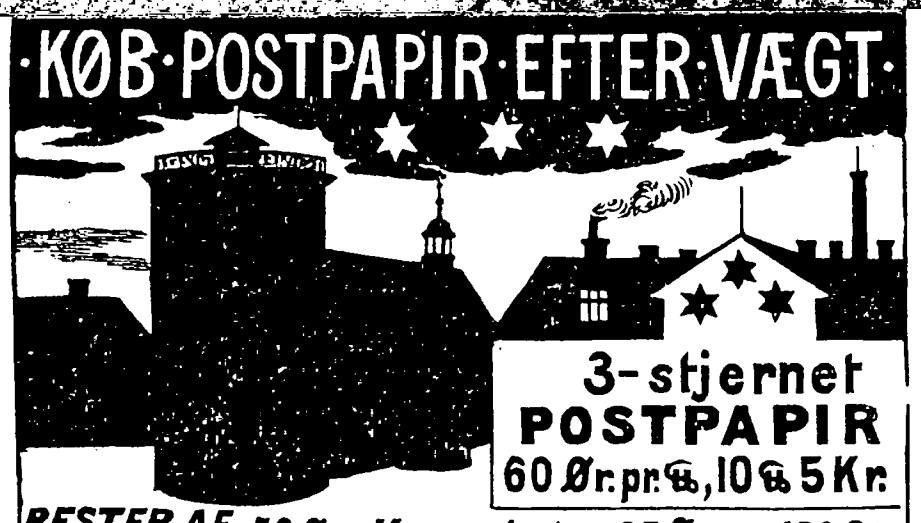
·KØB·POSTPAPIR·EFTER·VÆGT·
3-stjernet
POSTPAPIR
60 Ør. pr. ℔, 10 ℔ 5 Kr.
RESTER AF POSTPAPIR 50 Øre. Konvoluter 25 Øre pr 100 St.
HAAGENSEN & Co. Köbmagergade 52. ved Rundetaarn.

Dukkevogne
Gyngeheste
Børnemøbler
Gynger
Slæder
Kjælker
m. m.

Største Udvalg i Kjøbenhavn.

A. V. HANSEN.

Vodrofvej 22. — Telf. 1985.
Filial: Tullinsgade 3. — Vester 1463.

F. A. Geisler & Sønners

Bogbinderi

Gothersgade 14. 4. Mlb. 3. Sal.

Telf. 449 y.

Moderne Bind til alle Værker.

Største Udvalg i Forsatspapir.

Billige Priser.

NORDISK KUNSTANSTALT

VESTERBROGADE 67⁴ (WESTEND)

TLF. 4481

LYSTRYK, SAAVEL PAA HAAND-SOM HURTIGPRESSE

CLICHEANSTALT

WINKEL & MAGNUSSENS KUNSTHANDEL

Mohr & Hvenegaard
Indrammede Billeder — Gamle Kobberstik
Alle Slags Reparationer — Kunstindustri
HØJBROPLADS 7

Mineralvande

fra

Maglekilde og Frederiksberg Brøndanstalt

er absolut de bedste.

Forlang dem overalt.

Pianoer

Tlf. 17053.

nye og brugte, sælges og udlejes billigst med fuld Garanti paa moderateste Vilkaar.

Nørrevoldgade 78

Pengeskabe

forfærdiget af bedste udsøgt Materiale.

Belønnet med Guldmedaille.

Pengekasser, Dokumentkasser

fra 10 Kr.

Alt Kunstsmedearbejde udføres.

Peter Sørensen, Nørrevoldgade 22 (midt for Ørstedsparken)

Butik Telf. H. 223. Værksted Telf. 29536 x.

---

12 Pilestræde 12

(tidligere Kronprinsensgade 6)

Væveri- & Manufacturhus.

Brude-Udstyr ♦ Linned-Udstyr ♦ Senge-Udstyr.

serlig **russisk**

ofleverandør

VERS
& Co.

textraktøl

sk Sundhedsøl)
Øre pr. ½ Fl.

rt-Malt-Extrakt

(skattefrit)
Øre pr. ½ Fl.

altsaft

as & Dunke
til
kur i Hjemmet.
lang Brugsanv.

lt-Bolscher

nthol do.

efær do.

m. m.
Vægt og i gule,
ale Blikdaaser
15 og 25 Øre.

dapastiller

tore og smaa)
Vægt, i Ruller
og i Æsker
10 og 25 Øre.

Fabrik:
e Fasanvej 15
h. F. ✻ Telef 3282

Kgl. Hof Møbelfabrikant
C. B. Hansen's
Etabl.

Ældste Møbelfirma i København.

St. Kongensgade 29.

SMUKKESTE UDVALG I MØBEL-UDSTYR ✻ ORIGINALE TEGNINGER ✻ PRIMA UDFØRELSE TIL ✻ MEGET MODERATE PRISER ✻

Største Lager af

Brude-Udstyr

Kronprinsensgade 16.

ERIKSEN & ZAHLE.

Køb og Salg
af brugte Bøger.

Størst Fordel bydes af
Th. Johansens Antikvariat,
12-14 Fiolstræde 12-14
vis à vis Universitetsbiblioteket.

Kataloger over brugte Bøger sendes gratis overalt.

Skal Kærlighed
Dem Lykke bringe
Køb Amandus Petersens Forlovelsesringe

Kurvekufferter.
Kurvemøbler.

Stort Udvalg
Billige Priser.

E. G. Bülow.
12. Nørrebrogade 12.
Tlf. Nora 535.

PIATTI's
Skotøjsforretning
(48 Filialer i Europa.)
Pariser, Wiener, Amerikansk Façons.
En Pris: **Kr. 12,50.**
Vimmelskaftet 43,
København K.

V. Gigas' Vinlager
ved OTTO SANDBERG
Knabrostræde 1 a

anbefaler

vellagrede Vine af alle Slags
til meget moderate Priser.

General-Agentur for Paul Jurgensen
BORDEAUX
Telefon 1283.

MAUPASSANT SAMLEDE VÆRKER

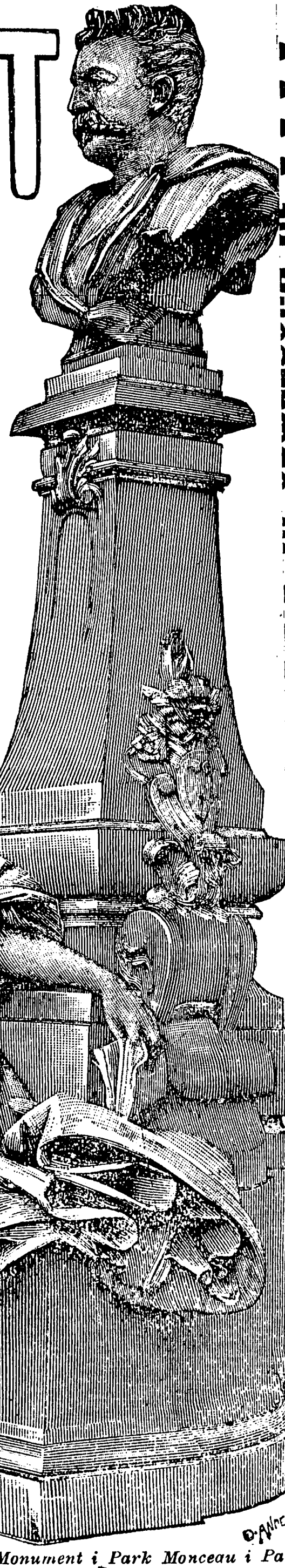

Til de afsluttede Værker foreligger
komponerede Bind. Løse Bind 9
Øre. Bind og Indbinding 140 Øre.

Kan bestilles hos alle Boghandlere,
Bogbindere og direkte fra Forlaget.

forhen **A. CHRISTIANSENS FORLAG**
(Hermann-Petersen)
KØBENHAVN

203. HEFTE

30 ØRE

Guy de Maupassants Monument i Park Monceau i Par

Casilda

Haandrullet Brasil Cigar, **5 Kr. pr. 100 Stk.,** mild og mellemstærk.
Tobaksfabrikken DANMARK, Niels Hemmingsensgade 20, Telf. 5621.

CARL G. SCHERFIN.
Østerbros Vinhandel.
Østerbrogade 54. — Telef. 5054.

Største Lager af
Likører (83 Mærker).
Champagne (51 Mærker).
Whisky (67 Mærker).

Fra
BRØNNUM
& Co.s
tyrslager,
lbergsgade 4
Studenterforeningen)
anbefales:
.Kogekar i **alle**
rrelser og **Fa-**
s,
lonskjedler,
kjedler,
Gemyse- · ·
dler,
tkjedler med til-
nde **Kurve,**
rpander,
pander,
ngforme,
ske Geléforme,
ik. Frysema-
ner,
me,
rande,
pander med til-
nde **Forme.**
knive,
tknive,
chersaxe,
laag,
etfade
samt
ALT ● ●
nhørende til
- & Køkken-
Inventar · ·

uranter over alle
er med vedføjede
over samlede Ud-
tilsendes franco.
Telef. 1255.

Barnängens Blæk

faas overalt.

Man skal drikke Dus

Marque déposée en 1906.

Generalrepræsentant
for
Danmark, Finland,
Norge og Sverrig

N. LORENTZEN,

Vesterbrogade 34.
Tlf. 9899.

Marius Lunds
Vinforretning
er flyttet til
Holbergsgade 1
(Studenterforeningen)

Specialitet:
Reichardt Bona Chokolade.

Vilhelm Hansen & Co.,

Nørrebrogade 30.

Toilet-Sæber

og

Parfumer

danske og udenlandske.

Stort Udvalg i

Svampe.

·KØB·POSTPAPIR·EFTER·VÆGT·

3-stjernet
POSTPAPIR
60 Øre pr. ½, 10 ½ 5 Kr.

RESTER AF POSTPAPIR 50 Øre. Konvoluter 25 Øre pr 100 St.

HAAGENSEN & Co. Købmagergade 52. ved Rundetaarn.

Dukkevogne
Gyngeheste
Børnemøbler
Gynger
Slæder
Kjælker
m. m.

Største Udvalg i Kjøbenhavn.

A. V. HANSEN.

Vodrofvej 22. — Telf. 1985.
Filial: Tullinsgade 3. — Vester 1463.

12 Pilestræde 12
(tidligere Kronprinsensgade 6)

Væver- & Manufacturhus.
Brude-Udstyr ◆ Linned-Udstyr ◆ Senge-Udstyr.

F. A. Geisler & Sønners

Bogbinderi

Gothersgade 14. 4. Mlb. 3. Sal.

Telf. 449 y.

Moderne Bind til alle Værker.

Største Udvalg i Forsatspapir.

Billige Priser.

NORDISK KUNSTANSTALT

VESTERBROGADE 67⁴ (WESTEND)

TLF. 4481

LYSTRYK, SAAVEL PAA HAAND- SOM HURTIGPRESSE

CLICHEANSTALT

Mineralvande

fra

Maglekilde og Frederiksberg Brøndanstalt

er absolut de bedste.

Forlang dem overalt.

WINKEL & MAGNUSSENS KUNSTHANDEL

Mohr & Hvenegaard
Indrammede Billeder — Gamle Kobberstik
Alle Slags Reparationer — Kunstindustri
HØJBROPLADS 7

Pengeskabe forfærdiget af bedste udsøgt Materiale.

Belønnet med Guldmedaille.

Pengekasser, Dokumentkasser
fra 10 Kr.

Alt Kunstsmedearbejde udføres.

Peter Sørensen, Nørrevoldgade 22 (midt for Ørstedsparken)
Butik Telf. H. 223. Værksted Telf. 29536 x.

Pianoer

Tlf. 17053.

nye og brugte, sælges og udlejes billigst med fuld Garanti paa moderateste Vilkaar.

Nørrevoldgade 78

ejserlig russisk

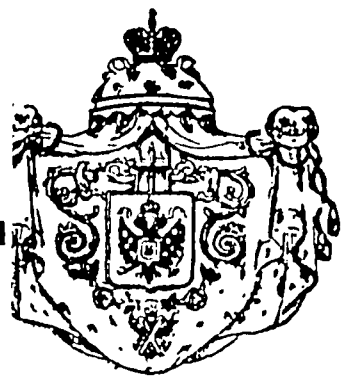

Hofleverandør

R.

VERS

& Co.

altextraktøl

nsk Sundhedsøl)
0 Øre pr. 1/2 Fl.

ort-Malt-Extrakt

(skattefrit)
5 Øre pr. 1/2 Fl.

Maltsaft

las & Dunke
til
ltkur i Hjemmet.
rlang Brugsanv.

lt-Bolscher

nthol do.

gefær do.

m. m.
s Vægt og i gule,
vale Blikdaaser
15 og 25 Øre.

odapastiller

store og smaa)
s Vægt, i Ruller
og i Æsker
10 og 25 Øre.

Fabrik:
re Fasanvej 15
Cnh. F. ✱ Telef 3282

Kgl. Hof Møbelfabrikant

C. B. Hansen's

Etabl.

Ældste Møbelfirma i København.

St. Kongensgade 29.

SMUKKESTE UDVALG I MØBEL-UDSTYR ✱ ORIGINALE TEGNINGER ✱ PRIMA UDFØRELSE TIL ✱ MEGET MODERATE PRISER ✱

Største Lager af

Brude-Udstyr

Kronprinsensgade 16.

ERIKSEN & ZAHLE.

Køb og Salg

af brugte Bøger.

Størst Fordel bydes af

Th. Johansens Antikvariat,

12-14 Fiolstræde 12-14

vis à vis Universitetsbiblioteket.

Kataloger over brugte Bøger sendes gratis overalt.

Skal Kærlighed
Dem Lykke bringe
Køb Amandus Petersens Forlovelsesringe

Kurvekufferter.
Kurvemøbler.

Stort Udvalg —
Billige Priser.

E. G. Bülow.

12. Nørrebrogade 12.
Tlf. Nora 535.

PIATTI's

Skotøjsforretning

(48 Filialer i Europa.)
Pariser, Wiener, Amerikansk Façons.
En Pris: **Kr. 12,50.**

Vimmelskaftet 43,

København K.

V. Gigas' Vinlager

ved OTTO SANDBERG
Knabrostræde 1 a

anbefaler

vellagrede Vine af alle Slags

til meget moderate Priser.

General-Agentur for Paul Jurgenser
BORDEAUX
Telefon 1283.

MAUPASSANT SAMLEDE VÆRKER

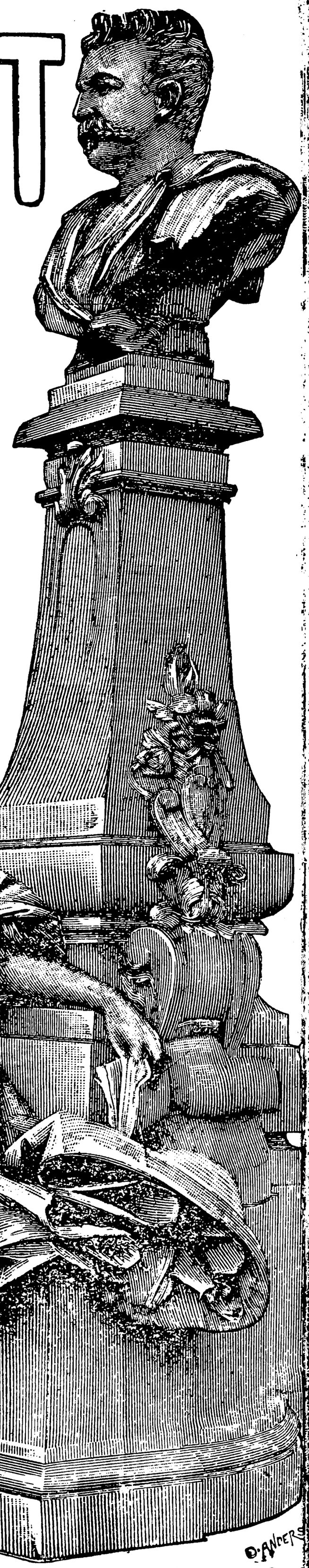

Til de afsluttede Værker foreligger
komponerede Bind. Løse Bind 90
Øre. Bind og Indbinding 140 Øre.

Kan bestilles hos alle Boghandlere
Bogbindere og direkte fra Forlaget.

forhen **A. CHRISTIANSENS FORLAG**
(Hermann-Petersen)
KØBENHAVN

204. HEFTE

30 ØRE

Guy de Maupassants Monument i Park Monceau i Pari

Fra

F BRØNNUM

& Co.s

styrslager,

olbergsgade 4

Studenterforeningen)

anbefales:

ll.Kogekar i **alle**

ørrelser og **Fa-**

ns,

llonskjedler,

ekjedler,

p Gemyse- · ·

dler,

etkjedler med til-

ende **Kurve,**

erpander,

tpander,

lingforme,

ske Geléforme,

rik. Frysema-

ner,

me,

rande,

epander med til-

ende **Forme.**

knive,

rtknive,

chersaxe,

elaag,

etfade

samt

ALT

enhørende til

- & Køkken-

Inventar · ·

puranter over alle

er med vedføjede

over samlede Ud-

tilsendes franco.

Telef. 1255.

Haandrullet Brasil Cigar, **5 Kr. pr. 100 Stk.,** mild og mellemstærk.
Tobaksfabrikken DANMARK, Niels Hemmingsensgade 20, Telf. 5621.

CARL G. SCHERFIN.
Østerbros Vinhandel.
Østerbrogade 54. — Telef. 5054.

Største Lager af
Likører (83 Mærker).
Champagne (51 Mærker).
Whisky (67 Mærker).

Barnängens Blæk

faas overalt.

Man skal drikke Dus

Marque déposée en 1906.

Generalrepræsentant
for
Danmark, Finland,
Norge og Sverrig

N. LORENTZEN,

Vesterbrogade 34.
Tlf. 9899.

Marius Lunds

Vinforretning

er flyttet til

Holbergsgade 1

(Studenterforeningen)

Specialitet:
Reichardt Bona Chokolade

Vilhelm Hansen & Co

Nørrebrogade 30.

Toilet-Sæber

og

Parfumer

danske og udenlandske.

Stort Udvalg i

Svampe.

·KØB·POSTPAPIR·EFTER·VÆGT·

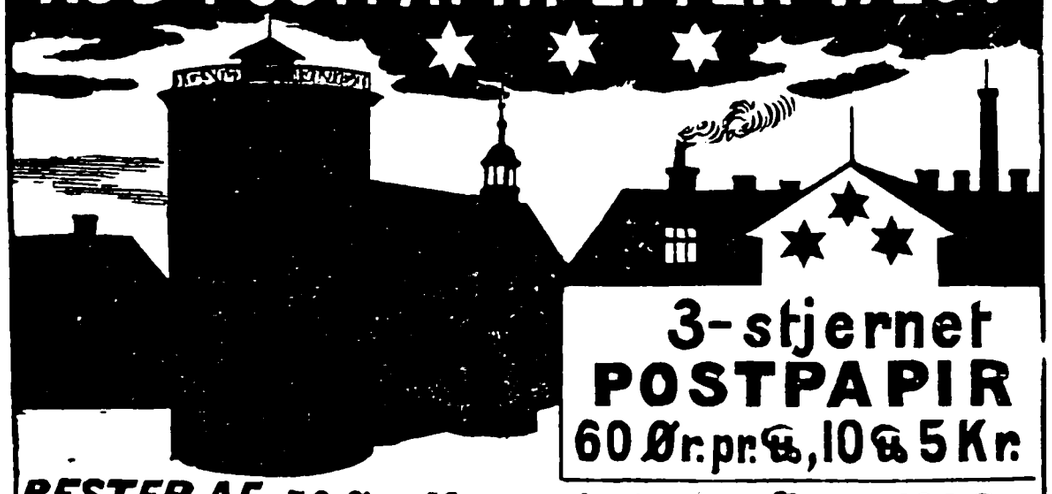

3-stjernet
POSTPAPIR
60 Øre pr. ½, 10 ½ 5 Kr.

RESTER AF POSTPAPIR 50 Øre. Konvoluter 25 Øre pr 100 St.

HAAGENSEN & Co. Købmagergade 52. ved Rundetaarn.

F. A. Geisler & Sønners

Bogbinderi

Gothersgade 14. 4. Mlb. 3. Sal.

Telf. 449 y.

Moderne Bind til alle Værker.

Største Udvalg i Forsatspapir.

Billige Priser.

WINKEL & MAGNUSSENS KUNSTHANDEL

Mohr & Hvenegaard

Indrammede Billeder — Gamle Kobberstik
Alle Slags Reparationer — Kunstindustri

HØJBROPLADS 7

Pianoer

Tlf. 17053.

nye og brugte, sælges og udlejes billigst med fuld Garanti paa moderateste Vilkaar.

Nørrevoldgade 78

Dukkevogne
Gyngeheste
Børnemøbler
Gynger
Slæder
Kjælker
m. m.

Største Udvalg i Kjøbenhavn.

A. V. HANSEN.

Vodrofvej 22. — Telf. 1985.
Filial: **Tullinsgade 3.** — Vester 1463.

NORDISK KUNSTANSTALT

VESTERBROGADE 67⁴ (WESTEND)

TLF. 4481

LYSTRYK, SAAVEL PAA HAAND- SOM HURTIGPRESSE

CLICHEANSTALT

Mineralvande

fra

Maglekilde og Frederiksberg Brøndanstalt

er absolut de bedste.

Forlang dem overalt.

Pengeskabe

forfærdiget af bedste udsøgt Materiale.

Belønnet med Guldmedaille.

Pengekasser, Dokumentkasser

fra 10 Kr.

Alt Kunstsmedearbejde udføres.

Peter Sørensen, Nørrevoldgade 22 (midt for Ørstedsparken)

Butik Telf. H. 223. Værksted Telf. 29536 x.

Vogn- & Manufakturhus.

Brude-Udstyr ◆ Linned-Udstyr.

◆ Senge-Udstyr.

12 Frue

serlig russisk

ofleverandør

VERS
& Co.
textraktøl
sk Sundhedsøl)
Øre pr. 1/2 Fl.
rt-Malt-Extrakt
skattefrit)
Øre pr. 1/2 Fl.
altsaft
as & Dunke
til
kur i Hjemmet.
ang Brugsanv.
t-Bolscher
thol do.
fær do.
m. m.
Vægt og i gule,
le Blikdaaser
5 og 25 Øre.
lapastiller
ore og smaa)
Vægt, i Ruller
g i Æsker
0 og 25 Øre.

Fabrik:
Fasanvej 15
F. ✱ Telef 3282

Kgl. Hof Møbelfabrikant
C. B. Hansen's
Etabl.

Ældste Møbelfirma i Københavr.

St. Kongensgade 29.

SMUKKESTE UDVALG I MØBELUDSTYR ✱ ORIGINALE TEGNINGER ✱ PRIMA UDFØRELSE TIL ✱ MEGET MODERATE PRISER ✱

Største Lager af

Brude-Udstyr

Kronprinsensgade 16.

ERIKSEN & ZAHLE.

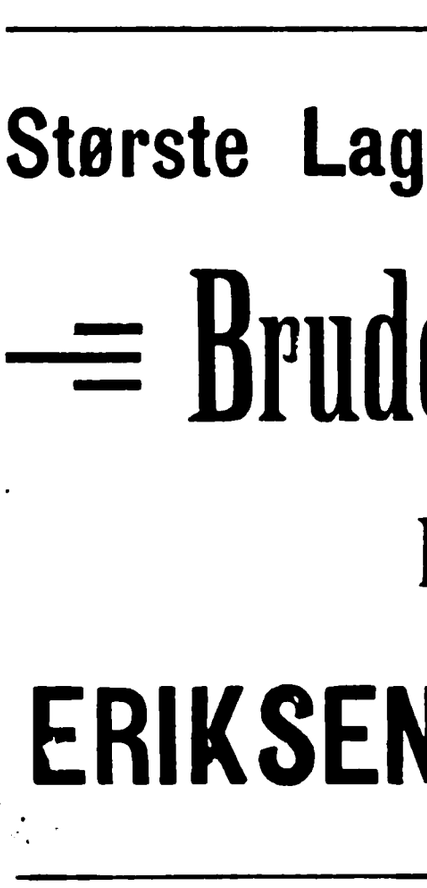

Køb og Salg
af brugte Bøger.

Størst Fordel bydes af
Th. Johansens Antikvariat,
12-14 Fiolstræde 12-14
vis à vis Universitetsbiblioteket.

Kataloger over brugte Bøger sendes gratis overalt.

Skal Kærlighed
Dem Lykke bringe
Køb Amandus Petersens Forlovelsesringe

Kurvekufferter
Kurvemøbler

Stort Udvalg —
Billige Priser.

E. G. Bülow.
12. Nørrebrogade 12.
Tlf. Nora 535.

PIATTI's
Skotøjsforretning
(48 Filialer i Europa.)
Pariser, Wiener, Amerikansk Façons.
En Pris: **Kr. 12,50.**
Vimmelskaftet 43,
København K.

V. Gigas' Vinlager
ved OTTO SANDBERG
Knabrostræde 1 a

anbefaler

vellagrede Vine af alle Slags
til meget moderate Priser.

General-Agentur for Paul Jurgensen
BORDEAUX
Telefon 1283.

MAUPASSANT SAMLEDE VÆRKER

Til de afsluttede Værker foreligger **komponerede Bind.** Løse Bind 90 Øre. Bind og Indbinding 140 Øre.

Kan bestilles hos alle Boghandlere, Bogbindere og direkte fra Forlaget.

forhen **A. CHRISTIANSENS FORLAG**
(Hermann-Petersen)
KØBENHAVN

205. HEFTE

30 ØRE

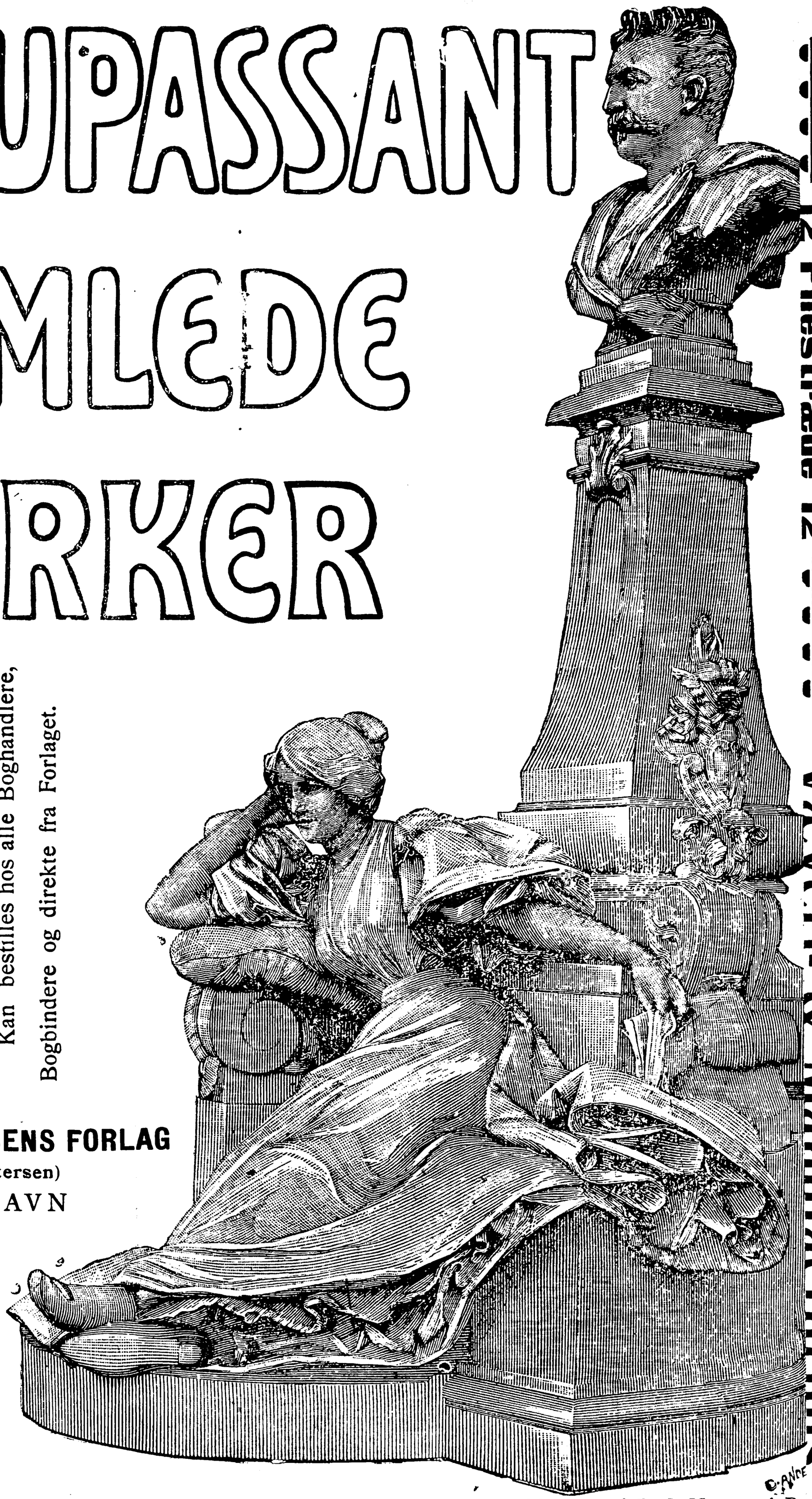

Guy de Maupassants Monument i Park Monceau i Pa

Vær-Udg. 12 Pilestræde 12

Casida

Haandrullet Brasil Cigar, **5 Kr. pr. 100 Stk.,** mild og mellemstærk.
Tobaksfabrikken DANMARK, Niels Hemmingsensgade 20, Telf. 5621.

CARL G. SCHERFIN.
Østerbros Vinhandel.
Østerbrogade 54. — Telef. 5054.

Største Lager af
Likører (83 Mærker).
Champagne (51 Mærker).
Whisky (67 Mærker).

Fra
BRØNNUM
& Co.s
tyrslager,
lbergsgade 4
Studenterforeningen)
anbefales:
.Kogekar i **alle**
rrelser og **Fa-**
s,
onskjedler,
kjedler,
Gemyse-
ller,
kkjedler med til-
nde **Kurve,**
rpander,
pander,
ngforme,
ke Geléforme,
lk. Frysema-
her,
ne,
ande,
pander med til-
nde **Forme.**
nive,
tknive,
hersaxe,
laag,
tfade
samt
ALT
nhørende til
& Køkken-
Inventar

ranter over alle
r med vedføjede
over samlede Ud-
ilsendes franco.
elef. 1255.

Barnängens Blæk

faas overalt.

Man skal drikke Dus

Marque déposée en 1906.

Generalrepræsentant
for
Danmark, Finland,
Norge og Sverrig

N. LORENTZEN,
Vesterbrogade 34.
Tlf. 9899.

Marius Lunds
Vinforretning
er flyttet til
Holbergsgade 1
(Studenterforeningen)
Specialitet:
Reichardt Bona Chokolade

Vilhelm Hansen & Co.
Nørrebrogade 30.
Toilet-Sæber
og
Parfumer
danske og udenlandske.
Stort Udvalg i
Svampe.

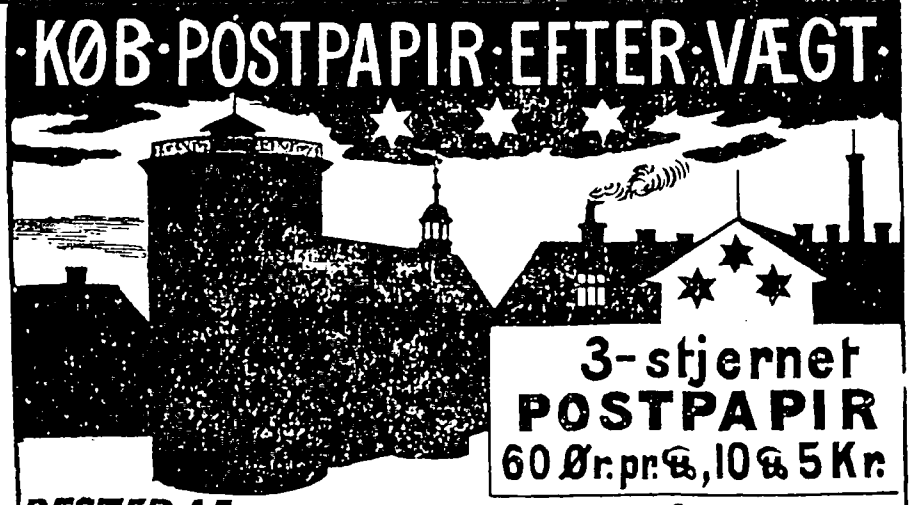

Dukkevogne
Gyngeheste
Børnemøbler
Gynger
Slæder
Kjælker
m. m.

Største Udvalg i Kjøbenhavn.

A. V. HANSEN.

Vodrofvej 22. — Telf. 1985.
Filial: Tullinsgade 3. — Vester 1463.

F. A. Geisler & Sønners

Bogbinderi

Gothersgade 14. 4. Mlb. 3. Sal.

Telf. 449 y.

Moderne Bind til alle Værker.

Største Udvalg i Forsatspapir.

Billige Priser.

NORDISK KUNSTANSTALT

VESTERBROGADE 67⁴ (WESTEND)

TLF. 4481

LYSTRYK, SAAVEL PAA HAAND- SOM HURTIGPRESSE

CLICHEANSTALT

WINKEL & MAGNUSSENS KUNSTHANDEL

Mohr & Hvenegaard
Indrammede Billeder — Gamle Kobberstik
Alle Slags Reparationer — Kunstindustri
HØJBROPLADS 7

Mineralvande

fra

Maglekilde og Frederiksberg Brøndanstalt

er absolut de bedste.

Forlang dem overalt.

Pianoer

TLF. 17053.

nye og brugte, sælges og udlejes billigst med fuld Garanti paa moderateste Vilkaar.

Nørrevoldgade 78

Pengeskabe

forfærdiget af bedste udsøgt Materiale.

Belønnet med Guldmedaille.

Pengekasser, Dokumentkasser

fra 10 Kr.

Alt Kunstsmedearbejde udføres.

Peter Sørensen, Nørrevoldgade 22 (midt for Ørstedsparken)

Butik Telf. H. 223. Værksted Telf. 29536 x.

(tidligere Kronprinsensgade 6)

Brude-Udstyr ▲ Linned-Udstyr ▲ Senge-Udstyr.

ejserlig russisk

Hofleverandør
R.

VERS
& Co.

ltextraktøl

isk Sundhedsøl)
0 Øre pr. ½ Fl.

ort-Malt-Extrakt

(skattefrit)
5 Øre pr. ½ Fl.

laltsaft

las & Dunke
til
tkur i Hjemmet.
lang Brugsanv.

t-Bolscher

thol do.

efær do.

m. m.
Vægt og i gule,
ale Blikdaaser
15 og 25 Øre.

dapastiller

store og smaa)
Vægt, i Ruller
og i Æsker
10 og 25 Øre.

Fabrik:
e Fasanvej 15
h. F. ✿ Telef 3282

Kgl. Hof Møbelfabrikant

C. B. Hansen's

Etabl.

Ældste Møbelfirma i København.

St. Kongensgade 29.

SMUKKESTE UDVALG I MØBEL-UDSTYR ✿ ORIGINALE TEGNINGER ✿ PRIMA UDFØRELSE TIL ✿ MEGET MODERATE PRISER ✿

Største Lager af

Brude-Udstyr

Kronprinsensgade 16.

ERIKSEN & ZAHLE.

Køb og Salg
af brugte Bøger.

Størst Fordel bydes af
Th. Johansens Antikvariat,
12-14 Fiolstræde 12-14
vis à vis Universitetsbiblioteket.

Kataloger over brugte Bøger sendes gratis overalt.

Skal Kærlighed
Dem Lykke bringe
Køb Amandus Peter
sens Forlovelsesringe

Kurvekufferter.
Kurvemøbler

Stort Udvalg
Billige Priser.

E. G. Bülow.
12. Nørrebrogade 12.
Tlf. Nora 535.

PIATTI's
Skotøjsforretning
(48 Filialer i Europa.)
Pariser, Wiener, Amerikansk Façons.
En Pris: **Kr. 12,50.**
Vimmelskaftet 43,
København K.

V. Gigas' Vinlager
ved OTTO SANDBERG
Knabrostræde 1 a

anbefaler
vellagrede Vine af alle Slag
til meget moderate Priser.
General-Agentur for Paul Jurgenser
BORDEAUX
Telefon 1283.

MAUPASSANT SAMLEDE VÆRKER

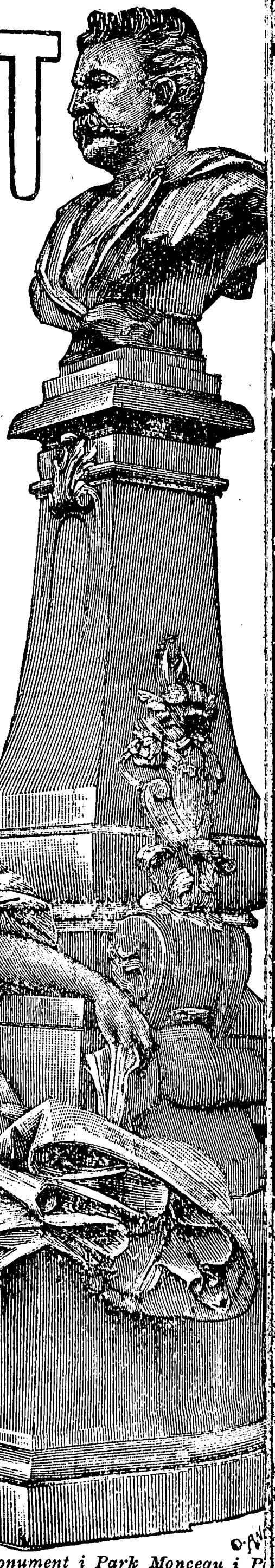

Guy de Maupassants Monument i Park Monceau i P

Til de afsluttede Værker foreligger
komponerede Bind. Løse Bind 90
Øre. Bind og Indbinding 140 Øre.

Kan bestilles hos alle Boghandlere,
Bogbindere og direkte fra Forlaget.

forhen **A. CHRISTIANSENS FORLAG**
(Hermann-Petersen)
KØBENHAVN

206. HEFTE

30 ØRE

Casilda

Haandrullet Brasil Cigar, **5 Kr. pr. 100 Stk.,** mild og mellemstærk.
Tobaksfabrikken DANMARK, Niels Hemmingsensgade 20, Telf. 5621.

Fra
BRØNNUM
& Co.s
tyrslager,
bergsgade 4
Studenterforeningen)
anbefales:
Kogekar i **alle**
rrelser og **Fa-**
s,
onskjedler,
kjedler,
Gemyse- . .
ler,
kjedler med til-
nde **Kurve,**
rpander,
ander,
ngforme,
ke Geléforme,
k. Frysema-
er,
e,
ande,
pander med til-
nde **Forme.**
nive,
knive,
hersaxe,
aag,
tfade
samt
ALT ● ●
hørende til
& Køkken-
nventar . .

---

ranter over alle
med vedføjede
ver samlede Ud-
lsendes franco.
elef. 1255.

CARL G. SCHERFIN.
Østerbros Vinhandel.
Østerbrogade 54. — Telef. 5054.

Største Lager af
Likører (83 Mærker).
Champagne (51 Mærker).
Whisky (67 Mærker).

Barnängens Blæk

faas overalt.

Man skal drikke Dus
i
Lucien Clicquot
Champagne, Reims.

Marque déposée en 1906.

Generalrepræsentant
for
Danmark, Finland,
Norge og Sverrig

N. LORENTZEN,

Vesterbrogade 34.
Tlf. 9899.

Marius Lunds

Vinforretning

er flyttet til

Holbergsgade 1

(Studenterforeningen)

Specialitet:
Reichardt Bona Chokolade.

Vilhelm Hansen & Co.,

Nørrebrogade 30.

Toilet-Sæber

og

Parfumer

danske og udenlandske.

Stort Udvalg i

Svampe.

KØB·POSTPAPIR·EFTER·VÆGT·
3-stjernet
POSTPAPIR
60 Ør. pr. ℔, 10 ℔ 5 Kr.
RESTER AF POSTPAPIR 50 Øre. Konvoluter 25 Øre pr 100 St.
HAAGENSEN & Co. Köbmagergade 52. ved Rundetaarn.

Dukkevogne
Gyngeheste
Børnemøbler
Gynger
Slæder
Kjælker
m. m.

Største Udvalg i Kjøbenhavn.

A. V. HANSEN.

Vodrofvej 22. — Telf. 1985.
Filial: Tullinsgade 3. — Vester 1463.

F. A. Geisler & Sønners

Bogbinderi

Gothersgade 14. 4. Mlb. 3. Sal.

Telf. 449 y.

Moderne Bind til alle Værker.

Største Udvalg i Forsatspapir.

❁ ❁ Billige Priser. ❁ ❁

NORDISK KUNSTANSTALT

VESTERBROGADE 67⁴ (WESTEND)

TLF. 4481

LYSTRYK, SAAVEL PAA HAANDSOM HURTIGPRESSE

CLICHEANSTALT

WINKEL & MAGNUSSENS KUNSTHANDEL

Mohr & Hvenegaard
Indrammede Billeder — Gamle Kobberstik
Alle Slags Reparationer — Kunstindustri
HØJBROPLADS 7

Mineralvande

fra

Maglekilde og Frederiksberg Brøndanstalt

er absolut de bedste.

Forlang dem overalt.

Pengeskabe

forfærdiget af bedste udsøgt Materiale.

Belønnet med Guldmedaille.

Pengekasser, Dokumentkasser

fra 10 Kr.

Alt Kunstsmedearbejde udføres.

Peter Sørensen, Nørrevoldgade 22 (midt for Ørstedsparken)

Butik Telf. H. 223. Værksted Telf. 29536 x.

Pianoer

Tlf. 17053.

nye og brugte, sælges og udlejes billigst med fuld Garanti paa moderateste Vilkaar.

Nørrevoldgade 78

---

12 Pilestræde 12

(tidligere Kronprinsensgade 6)

Vævert- & Manufacturhus.

Brude-Udstyr ◆ Linned-Udstyr ◆ Senge-Udstyr.

ejserlig russisk

Hofleverandør

R.

VERS

& Co.

ltextraktøl

sk Sundhedsøl)

0 Øre pr. 1/2 Fl.

ort-Malt-Extrakt

(skattefrit)

5 Øre pr. 1/2 Fl.

Maltsaft

as & Dunke

til

tkur i Hjemmet.

lang Brugsanv.

t-Bolscher

nthol do.

efær do.

m. m.

Vægt og i gule,

le Blikdaaser

5 og 25 Øre.

lapastiller

store og smaa)

Vægt, i Ruller

og i Æsker

0 og 25 Øre.

Fabrik:

Fasanvej 15

F. Telef 3282

Kgl. Hof Møbelfabrikant

C. B. Hansen's

Etabl.

Ældste Møbelfirma i København.

St. Kongensgade 29.

SMUKKESTE UDVALG I MØBEL-UDSTYR ❧ ORIGINALE TEGNINGER ❧ PRIMA UDFØRELSE TIL ❧ MEGET MODERATE PRISER ❧

Største Lager af

Brude-Udstyr

Kronprinsensgade 16.

ERIKSEN & ZAHLE.

Køb og Salg

af brugte Bøger.

Størst Fordel bydes af

Th. Johansens Antikvariat,

12-14 Fiolstræde 12-14

vis à vis Universitetsbibliotheket.

Kataloger over brugte Bøger sendes gratis overalt.

Skal Kærlighed

Dem Lykke bringe

Køb Amandus Peter

sens Forlovelsesringe

Kurvekufferter.

Kurvemøbler.

Stort Udvalg —

Billige Priser.

E. G. Bülow.

12. Nørrebrogade 12.

Tlf. Nora 535.

PIATTI's

Skotøjsforretning

(48 Filialer i Europa.)

Pariser, Wiener, Amerikansk Façons.

En Pris: **Kr. 12,50.**

Vimmelskaftet 43,

København K.

V. Gigas' Vinlager

ved OTTO SANDBERG

Knabrostræde 1 a

anbefaler

vellagrede Vine af alle Slag

til meget moderate Priser.

General-Agentur for Paul Jurgensen

BORDEAUX

Telefon 1283.

MAUPASSANT SAMLEDE VÆRKER

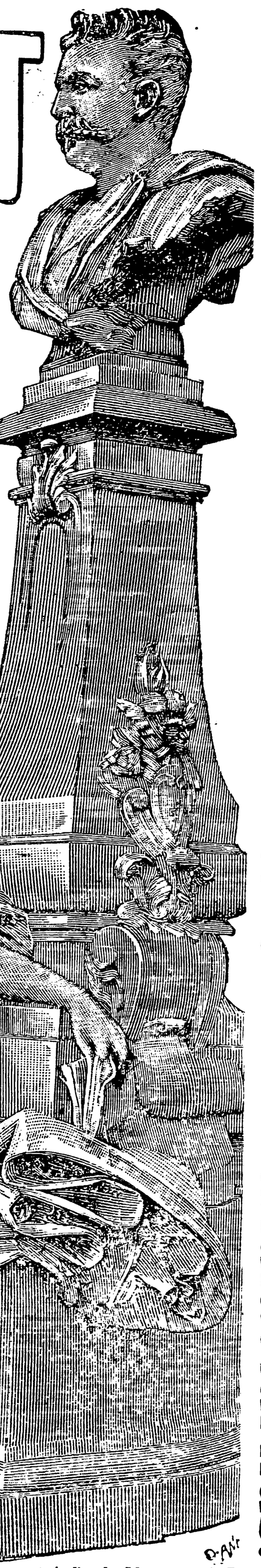

Til de afsluttede Værker foreligger
komponerede Bind. Løse Bind 90
Øre. Bind og Indbinding 140 Øre.

Kan bestilles hos alle Boghandlere,

Bogbindere og direkte fra Forlaget.

forhen **A. CHRISTIANSENS FORLAG**
(Hermann-Petersen)
KØBENHAVN

207. HEFTE

30 ØRE

Guy de Maupassants Monument i Parc Monceau i P

Udkommer 12 Hefter à 30 Øre.

Casilda

Haandrullet Brasil Cigar, **5 Kr. pr. 100 Stk.,** mild og mellemstærk.
Tobaksfabrikken DANMARK, Niels Hemmingsensgade 20, Telf. 5621.

Fra

BRØNNUM & Co.s

tyrslager,
lbergsgade 4
Studenterforeningen)
anbefales:
.Kogekar i **alle**
rrelser og **Fa-**
s,
onskjedler,
kjedler,
Gemyse-
ller,
tkjedler med til-
nde **Kurve,**
rpander,
pander,
ngforme,
ke Geléforme,
ik. Frysema-
ier,
he,
ande,
pander med til-
nde **Forme.**
nive,
tknive,
hersaxe,
laag,
tfade
samt
ALT
hhørende til
& Køkken-
nventar

ranter over alle
r med vedføjede
over samlede Ud-
lsendes franco.
elef. 1255.

CARL G. SCHERFIN.
Østerbros Vinhandel.
Østerbrogade 54. — Telef. 5054.

Største Lager af
Likører (83 Mærker).
Champagne (51 Mærker).
Whisky (67 Mærker).

Barnängens Blæk

faas overalt.

Man skal drikke Dus

Marque déposée en 1906.

Generalrepræsentant
for
Danmark, Finland,
Norge og Sverrig

N. LORENTZEN,

Vesterbrogade 34.
Tlf. 9899.

Marius Lunds

Vinforretning

er flyttet til

Holbergsgade 1

(Studenterforeningen)

Specialitet:
Reichardt Bona Chokolade.

Vilhelm Hansen & Co.,

Nørrebrogade 30.

Material-

og

Farvehandel.

Snedker-Artikler.

Tapeter

i stort Udvalg

·KØB·POSTPAPIR·EFTER·VÆGT·

3-stjernet
POSTPAPIR
60 Øre pr. ½, 10 ½ 5 Kr.

RESTER AF POSTPAPIR 50 Øre. Konvoluter 25 Øre pr 100 St.

HAAGENSEN & Co. Købmagergade 52. ved Rundetaarn.

F. A. Geisler & Sønners

Bogbinderi

Gothersgade 14. 4. Mlb. 3. Sal.

Telf. 449 y.

Moderne Bind til alle Værker.

Største Udvalg i Forsatspapir.

Billige Priser.

WINKEL & MAGNUSSENS KUNSTHANDEL

Mohr & Hvenegaard
Indrammede Billeder — Gamle Kobberstik
Alle Slags Reparationer — Kunstindustri
HØJBROPLADS 7

Pianoer

Tlf. 17053.

nye og brugte, sælges og udlejes billigst med fuld Garanti paa moderateste Vilkaar.

Nørrevoldgade 78

Dukkevogne
Gyngeheste
Børnemøbler
Gynger
Slæder
Kjælker
m. m.

Største Udvalg i Kjøbenhavn.

A. V. HANSEN.

Vodrofvej 22. — Telf. 1985.
Filial: **Tullinsgade 3.** — Vester 1463.

NORDISK KUNSTANSTALT

VESTERBROGADE 67⁴ (WESTEND)
TLF. 4481

LYSTRYK, SAAVEL PAA HAAND- SOM HURTIGPRESSE

CLICHEANSTALT

Mineralvande

fra

Maglekilde og Frederiksberg Brøndanstalt

er absolut de bedste.

Forlang dem overalt.

Pengeskabe

forfærdiget af bedste udsøgt Materiale.

Belønnet med Guldmedaille.

Pengekasser, Dokumentkasser

fra 10 Kr.

Alt Kunstsmedearbejde udføres.

Peter Sørensen, Nørrevoldgade 22 (midt for Ørstedsparken)

Butik Telf. H. 223. Værksted Telf. 29536 x.

(tidligere Kronprinsensgade 6)

Vævet & trikot Brude-Udstyr ◆ Sengetøj-Udstyr. Linned-

ɔjsərlig russisk

Iofleverandør
R.

VER'S
& Co.
ltextraktøl
sk Sundhedsøl)
0 Øre pr. 1/2 Fl.
ort-Malt-Extrakt
(skattefrit)
5 Øre pr. 1/2 Fl.
laltsaft
las & Dunke
til
tkur i Hjemmet.
lang Brugsanv.
t-Bolscher
athol do.
cfær do.
m. m.
Vægt og i gule,
ale Blikdaaser
15 og 25 Øre.
dapastiller
ore og smaa)
Vægt, i Ruller
og i Æsker
10 og 25 Øre.
Fabrik:
e Fasanvej 15
h. F. ✱ Telef 3282

Kgl. Hof Møbelfabrikant
C. B. Hansen's
Etabl.

Ældste Møbelfirma i København.

St. Kongensgade 29.

SMUKKESTE UDVALG I MØBEL-UDSTYR ✱ ORIGINALE TEGNINGER ✱ PRIMA UDFØRELSE TIL ✱ MEGET MODERATE PRISER ✱

Største Lager af

Brude-Udstyr

Kronprinsensgade 16.

ERIKSEN & ZAHLE.

Køb og Salg
af brugte Bøger.

Størst Fordel bydes af
Th. Johansens Antikvariat,
12-14 Fiolstræde 12-14
vis à vis Universitetsbiblioteket.

Kataloger over brugte Bøger sendes gratis overalt.

Skal Kærlighed
Dem Lykke bringe
Køb Amandus Petersens Forlovelsesringe

Kurvekufferter.
Kurvemøbler.

Stort Udvalg
Billige Priser.

E. G. Bülow.
12. Nørrebrogade 12.
Tlf. Nora 535.

PIATTI's
Skotøjsforretning
(48 Filialer i Europa.)
Pariser, Wiener, Amerikansk Façons.
En Pris: **Kr. 12,50.**
Vimmelskaftet 43,
København K.

V. Gigas' Vinlager
ved OTTO SANDBERG
Knabrostræde 1 a

anbefaler

vellagrede Vine af alle Slag
til meget moderate Priser.

General-Agentur for Paul Jurgenser
BORDEAUX
Telefon 1283.

J. V. RODES
EFTFLG.
J. SKRÆM
S
KBH
LAGERSTEMPEL